Kiralık işçilik, yasallaştırılmış modern köleliktir!

İşçilerin alınıp, satılıp, kiralanacağı modern zamanın kölelik yasasına karşı işçi sınıfının bayrağını yükseltelim.

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk 2 TL / Haziran 2016

Buddenbrook ailesi

E.H.BEREKETOĞLU

Thomas Mann'ın 1929'da kendisine Nobel kazandıran "Buddenbrook Ailesi" sosyolojik ve psikolojik atmosfere sahip realist bakış açısıyla yazılmış en önemli Avrupalı romanlardandır. Thomas Mann burjuva köklerine saldırdığı Buddenbrook romanı ile Alman burjuva ideasını yüreğinden hançerlemiştir. Uzaktan bakıldığında yekpare görünen o disiplinin, çalışkanlığın ve soğuk mantığın temsilcilerini –o bağrından çıktığı insanları- acımasız bir şekilde hançerlemiştir. Mann'ın öz yaşam öyküsüyle hatırı sayılır şekilde benzerlikler taşıyan roman, yükselen Alman burjuvazisinin içeriden eleştirisidir.

Hünerli bir üslupçunun modernizme katkısı

Mann modern romanın kilometre taşlarından olan eserinde, Almanlara özgü o soğuk kanlılıkla aceleye getirmeden leitmotivlerle bezeli bir anlatımla roman türünün bütün olanaklarıyla bir Kuzey Alman Eyaleti Lübeck'te 100 yıllık mazisi olan Buddenbrook'ları anlatır.

Devamı 15. sayfada

Haziran cüretini kuşanalım!

Büyük Haziran direnişinin üçüncü yıldönümünü geride bıraktığımız bu günlerde, o büyük kalkışmayı mazide kalmış "romantik bir başkaldırı" olarak görmenin ötesine geçmeliyiz.

Ekonomik, siyasal ve ekolojik krizler derinleşiyor. Halklar, çıkış yolu arıyor. Dünya üzerindeki hegemonya krizi git gide sertleşirken, ülke içerisinde de rejim krizi büyüyor. Ortadoğu coğrafyası bir kez daha önemli gelişmelere sahne oluyor. Rakka ve Musul operasyonları bölgedeki dengeleri önemli ölçüde değiştirecek gibi görünüyor. Öyle ki, Türkiye bile Suriye politikasını gözden geçiriyor.

Rejim krizi derinleşiyor

Devletin zirvesi kaynamaya devam ediyor.

Rejim git gide sertleşirken, Erdoğan'ın inşa etmekte olduğu tek adam rejimi kendi içerisindeki nüanslara bile tahammül edemez hale geldi. Davutoğlu bir "Erdoğan" darbesiyle görevden alınırken, yerine "düşük profilli" Binali Yıldırım "atandı."

Muhalefet partileri ise, kendi iç kavgaları içerisinde boğuluyorlar. Ama, her ne kadar birbirleriyle didişseler de, iktidar ve muhalefet partileri HDP'ye karşı birleştiler. Halkın iradesine darbe vuruldu.

İşçi sınıfı yol gösteriyor

Tüm bu gelişmeler olurken, işçi sınıfı önemli bir direniş gerçekleştirdi. Zonguldaklı maden işçileri maaşlarını alabilmek için ölümü göze alarak direndiler ve kazandılar.

Bizlere gidilmesi gereken yolu gösterdiler. Gidilmesi gereken yol, halkın sokaklara, meydanlara, işyerlerine taşan ve Haziran direnişinde cisimleşen öfkesinin yoludur. Bu karanlık tablo ancak ve ancak şanlı Haziran direnişinin cüretini kuşanmış halk güçlerince değiştirilebilir.

Büyük Haziran direnişinin üçüncü yıldönümünü geride bıraktığımız bu günlerde, o büyük kalkışmayı mazide kalmış "romantik bir başkaldırı" olarak görmenin ötesine geçmeliyiz.

Siyaset yürüteceğimiz mekanizmalar "tek adam rejimi" tarafından birer birer tıkanıyorsa, bizlere de yeni yollar açmak düşer.

Tıpkı 2013 Haziran'ında olduğu gibi.

Yarım bıraktığımız işi tamamlayalım. Haziran cüretini kuşanalım.

Alevilerin talepleri

Kemal BÜLBÜL

Dünya, bölge ve Türkiye'nin mevcut siyasi tablosunda "Zor bir süreçten" geçmiyoruz. Varlık yokluk sürecinden geçiyoruz. Mazlumlar Alevi Toplumu, kimliği inkar edilen Türkiye Halkları, emekçiler, eşitlik isteyen kadın ve gençler… Hasılı kirlenmiş, kokuşmuş sistemden rahatsız olan kim(ler) varsa mevcut düzenin ve düzenin yürütücüsü AKP iktidarının tehditti altındadır. AKP İktidarı ve geleneksel devlet aklı tekçi, ırkçı, inkarcı zihniyet üzerinden Aleviliği bitirmek istiyor.

Devamı 7. sayfada

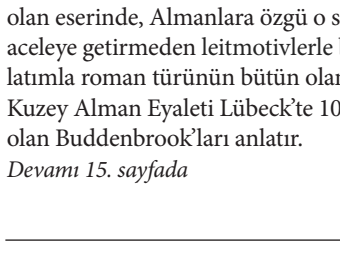

Mayıs dönemeci

Faşizme yürüyüşün, hedefine yaklaştıkça gergin ve hızlı olmak zorunda olduğu ve sertçe zorlanacağı anlaşılıyor.

4

Kiralık işçilik

Kiralık işçilik yasası, Özel İstihdam Büroları adı altındaki kurumların önünü yasal düzenlemeyle açıyor.

6

Mor Dayanışma'nın sesi

Her kadının söyleyeceği bir isyan türküsü vardır. Ama en güzel isyan türkülerini, örgütlüve çok sesli bir koro yaratır.

13

Zulüm ile abad olanın

Meral Çınar

Birkaç yıldır Gül, Arınç ve Erdoğan arasında süren gerginliğin Davutoğlu'na sıçraması, AKP içindeki fay hatlarının ne kadar kırılgan olduğunu ve nüansların bile ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gösterdi. Esas itibariyle de şu iki durumu açığa çıkarmış oldu.

1.Erdoğan'ın başkanlık rejimine doğru giderken kendi gücünü konsolide etmesi ve tek adam pozisyonunu güçlendirmesi gerekiyordu.

Devamı 2. sayfada

Mayıs'tan Haziran'a devrimin bayrak koşucuları

Onlar en uzun koşunun en güzel metrelerini koşarak bayrağı bize devrettiler. Ve tarih bizi çağırıyor.

Erkan GÖKBER

Mart ve Mayıs ayları devrimci gençlik önderlerinin destanlaştığı günleri taşır... Mahirler, Denizler, Sinanlar, İbrahimlerin mücadelesi bitmeyen bir senfonidir...

Bu mücadele kahramanlık destanlarıyla kavranamaz... Böylesi yaklaşım bireyleri tarihten soyutlamaya ve onları ikonografik figürler olmaya indirger. Efsaneleşen "devrimci" kültürel öğeye dönüşür, sıradanlaşır, yüzeyselleşir.

Oysa devrimciler, "gerçek" tarihin ve yaşayan toplumsal hareketin içinde liderleşir.

İlk tohumlar yeşerirken

Türkiye'de devrimin maraton koşusu 20'lere uzanır. Ulusal Kurtuluşun ve Bolşevizmin moral ortamında işçi sınıfı içinde mayalanan Türkiye Devrim Hareketi, Kemalist baskısının galebe çalmasıyla, gizlilik koşullarında TKP'de örgütlendi.

Duvardaki sarmaşık gibi örgütlenen TKP'de proleterya sosyalizmine bağlılığıyla Hikmet Kıvılcımlı ön plana çıkar. Kıvılcımlı ülke orjinalitesine uygun yayın ve taktikleriyle sınıf örgütlenmesini geliştirir. Bu ilk tohumların yeşerdiği ve Marksizm-Leninizm bilincinin geliştiği dönemdir.

Devamı 3. sayfada

Dengeler değişiyor!

Zulüm ile abad olanın, akıbeti berbat olur

22 Mayıs'ta AKP kongresi değil başkanlık ilanı yapıldı. Bu yüzden fili bir başkanlık uygulamasına geçişin tarihi olarak kayda düşülmelidir.

Meral Çınar

1. sayfadan devam

Fakat Davutoğlu Erdoğan'ın bir dediğini iki etmediği halde fili bir başkanlık sürecini başlatamadı.

Nitekim Binali Yıldırım'ın ilk icraatı; 65. Hükümetin ilk bakanlar kurulu toplantısını Cumhurbaşkanıyla yaparak fili başkanlık sürecini başlatmak oldu.

2.Başkanlık sisteminin Erdoğan'daki karşılığı faşist bir diktatörlük. Böylesi bir hedefin yolu onun için fazla tehlikeli ve gergin. Bu yüzden ayağına takılacak en ufak bir pürüz bile istemediği için şimdi çok yalnız.

Neden mi?

Her zorlandığında ve gerildiğinde, kendisine rakip gördüğü, AKP'yi birlikte kurduğu ve birlikte bu konuma getirdiği bütün teşkilat adamlarını tasfiye etti.

Sonunda, AKP teşkilatının "Yeni Türkiye" hedeflerinin yerini, egosantrik kişiliği nedeniyle Erdoğan'ın çıkarları ve "başkanlık" hedefleri aldı.

Şimdi ise, etrafında güvenilir olmayan, dava adamı olmaktan çok uzak, en ufak bir pürüzde "topuklayacak" bir kitleyle büyük yalnızlığını yaşıyor. Gittikçe de korku dolu bir yalnızlığın pençesine hapsolacak.

Kongre değil, Başkanlık ilanı

AKP kongresini dikkatlice izleyen herkes bunun bir parti kongresi olmaktan çok başkanlık rejiminin fili olarak hayata geçmesinin ilanı olduğunu anlamıştır.

Başkanlık rejimiyle birlikte devletin görünür yüzündeki çok parçalı iktidar alanlarını; sivil ve askeri bürokrasinin, yargı, yasama ve yürütmenin bir merkezi devlet aklı ve iktidarı olarak yeniden biçimlendirmeyi düşünüyorlar. Zaten son dönemlerde "fiilen" yaptıklarını "anayasal" güvence altına alacaklar.

Erdoğan'ın gerginliği ise başkanlık hayallerine yaklaşırken; boşalan çevresinin aksine, etrafını kuşatan ve onu sıkıştıran güç odakları…

Ordu ve sermayenin desteğiyle Gül-Arınç ve Davutoğlu ekseninin AKP içi çatlaklara oynama ve Erdoğan'ın karşısında bir güç odağı oluşturma planlarının tutmadığını söyleyebiliriz. Ama bu açıkları kollamaya devam edecekleri çok açık.

Reza Zarrab kozu

ABD'li savcının Reza Zarrab davasında, 17-25 Aralık operasyonunda adı geçen bakanların isimlerini, Emine Erdoğan'ın kurucusu olduğu TOGEMDER'i dosyanın içeriğine dâhil etmesi; AB/ABD/NATO merkezli dış güçlerin de Erdoğan'la ilgili kendince planları olduğunu gösteriyor.

Ayrıca, ülkedeki iç savaş dinamiklerini hareketlendirdikçe kendi ayaklarına bir bağ daha sarmış oluyorlar. Halkçı, anti-kapitalist dinamiklerinde irili ufaklı ama sürekli bir yükseliş halindeki hareketliliğini de düşünürsek işleri o kadar da kolay olmayacak.

Evet, her yönden geriliyor ve bu gerilimle sersemleyip sarsılıyorlar, ama faşist bir diktatörlüğe doğru hala ilerliyorlar. Şayet oraya varabilseler bile, ayakta duracak güçlerinin kalmayacağı çok açık değil mi?

Milletçe alkışlıyoruz

Politika üretemeyen CHP, AKP'nin faşist rejim inşasına soyundukları mevcut konjonktürel ittifaka dahil oldu.

Juliana GÖZEN

Şüphesiz ki ülkeyi bataklığa doğru "istikrarlı" biçimde sürükleyen Erdoğan'ın dokunulmazlık zırhını kaldırma hamlesinin altında hakiki bir adalet arayışı yok. Öyle olmuş olsa, hırsızlık, yolsuzluk, cinayet içinde yüzen AKP'nin vay haline... Geleceğini başkanlık koltuğuna oturarak garantileyebileceğini iyi bilen Erdoğan'ın yol temizliği, dokunulmazlık hamlesi...

Dışarda ve içerde sürekli savaş politikasının parlamentoya düşen payı.

Süreci buradan okuyunca şaşırtmıyor, faşist rejimi inşa etmeye çalışan iktidarın gözünü karartarak parlamentoya darbe vurması. Ve yine şaşırtmıyor, HDP'nin tasfiyesinin devlet politikası olarak kabul görmesi ve parlamentodaki çürümüş rejim hamileri tarafından desteklenmesi.

Cumhuriyet Halk Prangası

Birçok kesimin -başta Alevilerin- hala umut beslediği (dokunulmazlık oylamasına kadar) "umut sömürücü", ilkesiz ve politikasız bir parti... Evet, CHP'den bahsediyorum. 2002'den bu yana "devletin bekası ve milletin geleceği adına" AKP'nin ekmeğine yağ sürmüş, zor zamanlarda iktidara koltuk değneği olmuş, sözde ana muhalefet partisinden...

Dokunulmazlık teklifine omuz vererek AKP'nin faşizme doğru yürüyüşüne onay ve destek vermiş oldu CHP.

Nasıl ki Erdoğan AKP'sinin faşist bir rejimi inşa ederken ölçüsüz zorbalığı şaşırtmıyor ise bizi artık, CHP'nin de rejimin çıkmaza girdiği anlarda cankurtaran olması, kokuşmuş sisteme bekçilik etmesi şaşırtmamalı bizi.

Yeni bir rejim tahayyülü olmayan, AKP'nin inşa ettiği rejimi yıkmak bir yana ona tuğla taşıyan, sermaye ve ordudan briffing alan bir partinin tarihsel misyonunu yerine getirişini izledik hep beraber.

Vurgulanması gereken şu ki; sermayenin tüm suni teneffüsüne rağmen dirilip politika üretemeyen CHP, AKP ve ordunun faşist bir rejim inşaasına soyundukları mevcut konjonktürel ittifaka sessizce ve korkakça dahil oldu. Unutmayalım bunu...

CHP'nin intiharı mı?

Rejim krizi, devletin zirvesinde tarihinin en derin seviyesine ulaşmış durumda. Dış politikada duvara toslamanın yaratmış olduğu sersemlik, içerde Kürtlerle başlatılan savaşın çıkmazları, bunun yanında dört bir yanı saran ve sürekli hareket eden toplumsal dinamikler... Devletin oldukça kırılgan yapıya büründüğü tarihsel bir an yaşıyoruz.

Dolayısıyla yapılan tarihsel hataların da muazzam tahribatlar yaratacağını öngörmemiz gerekir. Tıpkı CHP'nin yaşayacağı gibi.

Dokunulmazlıkta AKP'ye destek veren CHP içinde kazanlar kaynamaya başladı. Kılıçdaroğlu'nun buyurgan söylemlerini eleştirenler, partisinin tarihsel bir hata yaptığını dillendiren vekiller CHP içerisinde demokratik dinamiğe işaret ediyor. Tabii bu dinamiğin insiyatif alıp demokratik bir zemine yönelme kapasitesinin olup olmadığını göreceğiz.

Ve daha da önemlisi, CHP'den medet uman Alevilerin ve özgürlük isteyen halkın desteği. CHP'nin devleti kurtarma refleksiyle aldığı tutum sonucu, etki alanındaki demokratik güçlerin ve Alevilerin devrimci-demokratik bir kopuşunun önü açılmış oldu.

Şimdi, bu tarihsel anda, başarılması gereken bu kopuşun bir demokrasi cephesi ile buluşturulmasıdır.

Vakit çok geç! MHP dönülmez akşamının ufkunda

Genel Merkez'in açıkladığı 10 Temmuz takvimi ile muhaliflerin 19 Haziran takvimi siyaset arenasında çarpışmaya başladı.

Perihan KOCA

Türkiye siyasetinin içine yuvarlandığı giderek derinleşen çok bileşenli krizin buhranları, siyaset arenasını baştan ayağa sarmalıyor.

Parlamenter sistem, Erdoğan öncülüğündeki Başkanlık Rejimi politikalarıyla sarsılıyor, içerden gelen taktik hamlelerle çözülüyor. Meclis kürsüsü, sistematik bir biçimde içinden çıkılamaz kaotik bir zemine yerleşiyor, yönetememe krizi düğümleniyor.

Türkiye parlamentosu tek adam rejimi etrafında dizilerek, hiçleşiyor. (Devrimci-demokrat kesimce zaten tartışmalı olan manasının ötesinde bir hiçleşmeden söz ediyorum.)

Sürekli güncellenen son gelişmeler ışığında, düzen içi siyasetin AKP/Erdoğan'ın arkasına yedeklenerek ilerlettiği, iflas eden ve sefillikte dibe vuran politikaları artık bir biçimde herkesin malumu.

Başkanlık tahayyülündeki Erdoğan'ın yasal sınırları aşarak, adeta bir suç şebekesi gibi işlettiği stratejik ve taktik hamleleri ile, MHP ve CHP, AKP'nin içine doğru çözüldü. Özellikle, dokunulmazlık oylamaları ile, Erdoğan öncülüğündeki savaş koalisyonun 3'lü ittifakı tescillenmiş oldu.

CHP ve MHP'nin Erdoğan iktidarı ile olan ittifakı, Kürt sorununda siyasi çözüm olanaklarını boğma, demokratik siyaset kanallarını tıkayarak, barışa darbe vurma ve Başkanlık rejimine omuz verme manasını taşıyor. Tabir-i caizse, Erdoğan emrediyor, onlar başkanın yollarına kırmızı halı döşüyor.

MHP'nin hali pür meali

Bahçeli liderliğindeki MHP, 7 Haziran ardına, AKP'nin koltuk değneği olma misyonunun ötesine geçmiş, frekans ayarlarını Erdoğan'a göre ayarlamıştı.

İktidar, MHP'nin oy kitlesine doğru operasyon çekti. 7 Haziran'da oy grafiğinde ciddi bir artış sağlayan MHP, basiretsiz politikaları sonucu, 1 Kasım darbesi ile oy tabanını AKP'ye kaptırıverdi. Tuğrul Türkeş'in AKP'ye transferi de cabası… Başka sonuç da beklenemezdi herhalde, zira liderleri öncülüğünde boyunlarını kasaba uzatır gibi Erdoğan'a uzatıverdiler.

Gel gör ki, Bahçeli öncülüğündeki bu gönüllü biatın bedelleri ağır oldu. Öyle ki, MHP içindeki homurdanmalar, 1 Kasım seçim darbesi sonrasında, Bahçeli'nin sırtını iyiden iyiye saraya dayaması ile birlikte, eşik atladı. Liderlik tartışmalarının alevlenmesine, genel merkeze karşı muhalif seslerin daha da gürleşmesine ve parti içi geri dönüşsüz kutuplaşmalara neden oldu.

Öyle ki MHP içindeki kriz dinamikleri alabildiğine hareketlendi, parti içindeki tasfiye damarı patladı. Olağanüstü kongre tartışmaları ile MHP'deki kriz derinleşti. Ve olağanüstü kurultaycı muhalifler düğmeye bastı.

Ortak bildiri ile hareket eden MHP'nin yeni lider adayları, Meral Akşener, Koray Aydın, Sinan Oğan, Ümit Özdağ öncülüğündeki delegasyonun kongre talebi ile kriz başka bir boyuta sıçradı.

MHP parçalanmanın eşiğinde

15-16 Mayıs'ta zuhur eden kongre olayları adına, Yargıtay'ın "Olağanüstü kurultay yapılsın" tebliği ile MHP'de iki ayrı kongre tarihi beliriverdi. Genel Merkez'in açıkladığı 10 Temmuz takvimi ile muhaliflerin 19 Haziran takvimi siyaset arenasında çarpışmaya başladı. Ki bu çarpışmada MHP tüzüğündeki 64. ve 62. madde karşı karşıya getirilerek, iki taraf da kendi meşruiyet zeminini yaratmaya çabalıyor.

MHP'de neler olacak, hangi tüzük maddesi ya da kurultay takvimi galip gelecek ya da 19 yıldır liderlik tahtını bırakmayan Bahçeli'nin koltuğuna kim oturacak/oturabilecek mi, önümüzdeki günlerde göreceğiz. Zira devrimci/demokrat halkçı güçler için önemli olan esas husus MHP'deki krizin "teknik" boyutlarından, isim, takvim ya da her halükarda milliyetçi olan o tüzük tartışmalarından çok daha ötede…

Elbette Erdoğan kendi akıbeti için Bahçeli'nin devamından yana hamleler yapacak, saraya daha mesafeli duran Akşener liderliğini istemeyecektir. Bu bir tarafa.

Lider değişse bile...

Bu kriz, her halükarda kim daha milliyetçi /ülkücü, kimin daha çok sermayeye, devlete hizmet edeceği sorularının cevabıyla sonuçlanacak.

Zira, MHP'nin bu krizle yapısal olarak değişmeyeceği aşikar öyle değil mi?

Lider değişse bile savaş koalisyonu, katliam ve savaş konsepti ekseninde ilerlemeye devam edecek.

1 Mayıs 2016, 10 Ekim rejimine karşı biriken öfkeyi biledi, umudu yeniden tazeledi.

‘Ya yeni bir yol bulacağız ya da yeni bir yol açacağız!’

Darbeler pratiği ile, Erdoğan’ı Hitler ile eşitleyen yazar-çizer cenahı bilmeli ki, tarih tekerrürden ibaret değil, zira Türkiye kendi özgünlüğünde kaotik bir döneme soluyor.

Perihan KOCA

Öyle bir yerdeyiz ki…
Takvim yaprakları henüz dökülmeden soluveriyor. Zamanın ibresi yerinde durmuyor, deyim yerindeyse zıp zıp zıplıyor.
“Savaşın ve rejimin” harmanlanıp aynı mekanizmanın içine yerleştiği, iç içe geçmiş darbeler zinciri ile kavruluyor ülkenin gündemi.

Darbe içinde darbe

Erdoğan öncülüğünde, 10 Ekim-1 Kasım kadrajına sıkıştırılmış kanlı takvimden beslenen, akıllara zarar bir distopyanın içine doğru sürükleniyoruz.
Öyle ki, demokrasiyi çalıp kılıfını hazırlıyor, başkanlık rejimine kavuşabilmek adına, faşizmin bayrağını göndere çekmeye çabalıyorlar. Umudu, direnci, hakikati katlederek, toplumsal hafızalarımızı resetleyerek, yaşama, düşünme, etme/eyleme, ayakta kalma biçimlerimizi tasfiye ederek, ilmek ilmek işlediler 10 Ekim Rejim’ini… İktidarın savaş ve katliam dağarcığını alabildiğine genişleterek.
Ve şimdi, Türkiye yeni ve olağanüstü bir siyasal gerilimin, tarihsel bir kopuş sürecinin içinde ve eşiğinde.
Tüm güçler, dünya çapında iç içe geçmiş ve kendi sınırına dayanmış ekonomik, hegemonik ve ekolojik kriz denkleminin ağır basıncıyla sarsılıyor.
Kriz derinleştikçe, oyunun kuralları sertleşiyor, sahnede kalmak her zamankinden daha da zorlaşıyor, alışılmışın dışında yeni eksenler ve taktiklerle oyun yeniden şekilleniyor.

Başkan, tacını giyene dek

Malumunuzdur, savaş koalisyonun dümenindeki Erdoğan, ayakta kalabilmek için Başkanlık pelerinini giymeye mecbur. Zira başka çaresi de yok.
Öyle ki, rejimi resmileştirmek adına, kendi gemisinde hiçbir pürüz istemiyor.
Bundandır ki, Erdoğan’ın playbackını yapacak yeni bir kabinenin ve başbakanın belirlenmesi gerekiyordu, öyle de oldu. Davutoğlu’nun ve 64. hükümetin ipinin çekilmesi, HDP’li vekillerin tasfiyesine yönelik dokunulmazlıkların kaldırılması oylamaları, CHP ve MHP’nin gönüllü intiharlarıyla düzen içi muhalefetin AKP saflarına çekilme hamlesi, Başkanlık rejimine giden yolda Erdoğan’ın ihtiyaç listesi değil miydi?
Bakınız, gündemi tayin eden muktedir, o arada sermayenin gönlünü almak için de, kiralık işçilik ve kıdem tazminatının tasfiyesi ve boşanma kanununun değişikliği yasa tasarılarını emekçilerin ve kadınların önüne fırlatıp, bir taşla üç beş kuş vuruverdi. Öyle ya, inşa edilmekte olan esasında sermayenin rejimi ve yine esas olan burjuvazinin talepleri değil mi?
İşte, bu yüzden, varlık-yokluk savaşı veren Erdoğan vahşi kapitalizmin doruklarına faşizmle kucaklaşarak yol alma çabasında…

Düşmanın anatomisi

Faşizm tartışmaları boy verirken, eklemek gerek.
Darbeler pratiği ile, Erdoğan’ı Hitler ile eşitleyen yazar-çizer cenahı bilmeli ki, tarih tekerrürden ibaret değil, zira Türkiye kendi özgünlüğünde kaotik bir döneme soluyor, önceden yaşanmamış bir tarihin içine yerleşiyor.
Dünya tarihine olumlu ya da olumsuz çağ atlatmış kişiler, dönemler ve tarihleri elbette ki, böylesine kritik bir süreçte yeniden ve daha yakından incelemek, tarihin deneyimlerini, işaret ettiklerini içine soluduğumuz tarihin süzgecinden geçirerek değerlendirmek elzem… Ancak bulunduğumuz coğrafyanın ve tarihin anatomisini göz ardı etmeden.
Görmek gerek, Erdoğan, Hitlervari şok zirveleri pratiğiyle ön almaya çalışsa da, Erdoğan’ı Hitler ile eşitlemek esas diktatörün hakkını yemek gibi olacak.(!) Zira “bizimkisi” o kadar güçlü değil… Şimdilik, sadece “güç gösterilerinin ustası” o kadar.
Çünkü savaşmak için, olduğundan çok daha güçlü görünmeye ihtiyacı var. Çünkü, bıçak sırtında yaşıyor. Kürdistan coğrafyasına yönelik ısrarla sürdürülen savaşın gidişatı, iç ve dış politikasında iflas eden stratejisi, uluslararası düzlemdeki yalnızlaşması, hele ki şimdilerde Amerika’nın Reza Zerrab kozu ile kuyruğunun iyice sıkıştığını, Erdoğan’ın açmazlarının kemikleştiğini gösteriyor.
22 Mayıs Kongresi’nin baştan sona bir Başkanlık şovuna dönüştürülmesi, Erdoğan’ın savaş taktiklerindendi.
Binali Yıldırım’ın “Yolun yolumuzdur, davan davamızdır, sevdan sevdamızdır” konuşmasından tutun da, kongrede Erdoğan’ın mektubunun dakikalarca ayakta alkışlanmasına (ki bu Türkiye parlamenter siyasetinde bir ilktir) yeni kabinenin biat açıklamalarına hepsi şovun bir parçasıydı. Lakin, Erdoğan’ın çekirdeği çelikleştirip, ekibinin asabiyet çıtasını yukarı çektiği, tabanını konsolide ettiği de bir şov.
Demem o ki, böylesine bir tarihsel kavşakta düşmanın anatomisini tüm hatlarıyla masaya yerleştirmek elzem. Düşmanı asla küçümsemeden ve ama asla abartmadan da… İktidar bloğu nasıl parçalanır? sorusunun ilk cevabı bu olmak zorunda.
Entelektüel gevezelik yapmaktan öteye geçmek, kazanmak için savaşmak istiyorsak, neyle savaştığımızı bilmeyiz öyle değil mi?

Umut tazeleniyor!

Anti-kapitalist ve anti-faşist güçleri yan yana getirecek etkin bir güç birliğinin yollarını keşfetmeli, yeni döneme hazırlanmalıyız.

Şu bir gerçek, Erdoğan liderliğindeki savaş koalisyonu toplumu nefes nefese faşizm bataklığına doğru sürüklüyor. Ancak, iktidar bloğunun hemen karşısında önemli yarıklar oluştuğu hususu da gerçek. Toplumsal havaya hakim olan katliam, savaş ve bombalar gerçekliğine karşı, 1 Mayıs’da yenilgi atmosferini delerek, alanlara akan işçiler, emekçiler, ezilen ve ötekileştirilen halklar, inançlar, kadınlar, gençler, devrimci, demokrat ve halkçı güçler isyan dinamiklerini güçlendirdi, önemli bir eşik atladı. 10 Ekim rejimine karşı biriken öfkeyi biledi, umudu yeniden tazeledi.

Öncülük

İktidar bloğuna karşı atılacak her hamlenin önemli sıçramalar yaratacağı bu kritik momentte, olağanüstü koşullarda, ardı ardına gelen korkunç katliamların hemen ertesinde gerçekleşen 1 Mayıs, sol/sosyalist güçlere öncülüğe soyunma vakti olduğunu bir kez daha hatırlatmış, hayati ipuçları vermiş oldu. Öyle ki, katliam zirveleri ardına geri çekilen halk dinamikleri, kafalarını dışarıya çıkarmaya, yüzlerini yeniden birbirine dönmeye başladı.
Hatırlıyoruz öyle değil mi, diktatörün(!) “Başkanlık” rüyasına ilk çomak Haziran ile sokulmuş ve ne onlar ne de bizim için hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Bundandır ki, Erdoğan dibe vurmaya meyilli iktidarını yeniden kazanmak için, Gezi’de kazandığımız toplumsal belleğe, güce ve birbirimizden aldığımız öz güvene alabildiğine saldırıp, yıkıma uğratmak, kitleleri evlerine hapsetmek için elinden geleni ardına koymadı. Ancak 2013 Haziran’ından bu yana bir biçimde varlığını sürdüren dinamikler, 1 Mayıs’ta yeniden yeşeren umutla bu ülke topraklarında barış, demokrasi ve özgürlük damarının gücünü bir kez daha göstermiş oldu.
Faşizm koşulları henüz olgunlaşmamışken, onu geriletmek mümkün!
Şayet, Türkiye Devrimci Hareketi(TDH) dönemin koşullarına, görev ve sorumluluklara göre çok yönlü, zengin ve kıvrak taktiklerle döneme özgü direniş ve mücadele biçimleri ile geliştirir ve topyekün bir direniş hattı kurabilirse. Tıkanan demokrasi kanallarına karşı, tüm yaşam alanlarına yayılmış direniş mevzilerini bugünden inşa edebilirse. Özgürlük ikliminin kuraklık dönemine girdiği şimdilerde, yağmur duasına çıkarak süreci geçiştiremeyeceğimiz aşikar, o halde işte tam da şimdi öncülüğe soyunma vakti.

Yeni döneme hazırlık

Demokratik siyasette eskisinden çok daha çetrefilli ve çetin bir döneme girdik. Bu anlamda, TDH’nin sorumluluğu eskisinden çok daha zorlu olacak. Gezi’de açığa çıkan dinamikleri ve o muazzam ruhu yeniden kazanmanın peşine düşmeli, anti-kapitalist ve anti-faşist güçleri yan yana getirecek etkin bir güç birliğinin yollarını keşfetmeli, yeni döneme hazırlanmalıyız. İktidar bloğunun hemen karşısında konumlanacak yeni direniş ve karşı hegemonya alanları kurmalıyız. Günü kurtaran hamlelerle dönemi karşılayamayacağımız apaçık. Günü de kurtaralım evet ama geleceği şimdiden kurarak.

Mayıs’tan Haziran’a devrimin bayrak koşucuları

Onlar en uzun koşunun en güzel metrelerini koşarak bayrağı bize devrettiler. Mayıs’tan Haziran’a vardık. Gezi isyanı ile yeni bir dönem açılışını yaptı. Ve tarih bizi çağırıyor.

Erkan GÖKBER

1. sayfadan devam

60’lar emperyalizme karşı silahlı ayaklanmalar ve devrimlerle anılırken, halklar yüzünü sosyalizme dönüyordu. “İsyan” ülkemizde toplumsal hareket içinde mayalanıyordu.
50’lerde proleterleşme dalgası kırları kentlerin tekinsiz kollarına atarken, köylülük ücretli kölelik prangasıyla bağlanıyor, küçük mülkünü yitirmenin acısını derin bir öfkeyle yaşıyordu.
Ülke değerlerinin emperyalizme peşkeş çekilmesi, onuru çiğnenen ülkenin aydın gençliğini harekete geçiriyordu. Anti emperyalist gençlik hareketi yükseliyor, köylüler toprak işgalleri yapıyordu.
İşçi sınıfı, direnişler, grevler ve işgallerle hareketlenirken, 15-16 Haziran ayaklanması düzeniçi sınırları altüst etti.
30’lu yıllarda tevekkül halinde bekleyen güçlerin isyanı 60’larda parlayıp alev aldı. Tabii proleterya dışı tabakalar sosyalizmi kendi eğilimlerine göre uyarladı.

Kıvılcımlı’nın sentez arayışı

Kıvılcımlı’nın bu eğilimler arasında köprüler kurmak ve proleterya partisini tartışmak için Mihri Belli, Denizler ve Mahirlerle “Derleniş” çağrısı, 12 Mart’ın bastırması ve hakettiği değerin verilmemesi sonucu boşa düştü. Böylece bu devrimci dinamiklerin sentezleşme ihtimali de akamete uğramış oldu.
Fakat Kıvılcımlı’nın da gençliğin direnişçi eğilimlerini kapsamakta ve onların isyancı öfkelerine taktik zenginlikle yaklaşmakta eksik kaldığını söylemeliyiz. Proleterya sosyalizminin sırf parti biçimini dayatmakla sınırlı kalması, aslında Kıvılcımlı’yı saygıyla takip eden devrimci gençlikle bir sentezleşmeyi kaçırmak anlamına geldi.

İsyan geleneği sürüyor

Şimdi ardılları bambaşka yerdeler, lakin Mahirlerin, Denizlerin ve İbrahimin isyan geleneği toplumsallaşıp, zenginleşerek çok daha ileri bir noktada Kürt Hareketinde yaşıyor... Ve bir gençlik hareketi olarak yola çıkan Kürdistan Devrimcileri ve Mart-Mayıs direnişçilerine selam duruyor...

Gezi isyanı ve yeni dönem

Onlar en uzun koşunun en güzel metrelerini koşarak bayrağı bize devrettiler. Mayıs’tan Haziran’a vardık. Gezi isyanı ile yeni bir dönem açılışını yaptı. Ve tarih bizi “Efsane olma, özgür ol!” diye çağırıyor. Binbir çeşit sorun ile inmelenmiş bu sisteme karşı toplumsal dinamikler ayağa kalkıp kendi özgürleşme yolunu açmaya çalışırken, devrimcilerin görevi hareketin içine boylu boyunca girmek, yoldaş olmak, moral vermek ve öncülük etmektir.
bizi “Efsane olma, özgür ol!” diye çağırıyor. Binbir çeşit sorun ile inmelenmiş bu sisteme karşı toplumsal dinamikler ayağa kalkıp kendi özgürleşme yolunu açmaya çalışırken, devrimcilerin görevi hareketin içine boylu boyunca girmek, yoldaş olmak, moral vermek ve öncülük etmektir.

POLİTİKA

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

Özgürlük arayışı içinde olan halk güçlerinin isyanı mayalanıyor

Mayıs dönemeci

Faşizme yürüyüşün, hedefine yaklaştıkça daha gergin ve hızlı olmak zorunda olduğu ve önündeki engeller tarafından sertçe zorlanacağı anlaşılıyor. Önümüzdeki 3-5 ay kritik önem kazanıyor.

Mayıs ayı, içinde bulunduğumuz kaotik ortamın nereye doğru akacağını belirleyecek 3-5 aylık bir dönemin içine girdiğimizi gösterdi.
İlkin, 1 Mayıs gösterileri, onca katliama ve üstelik o gün yeni bombaların patlayacağına dair sızan ön bilgilere rağmen on binleri alanlara toplayarak, faşizme direnen toplumsal güçlerin her şeye rağmen var olmaya devam ettiğini gösterdi.
İkincisi, Davutoğlu'nun aşağılanarak görevden alınması, sonrasında oynanan "kongre" tiyatrosu ve Erdoğan'ın sözcüsü Yıldırım'ın başbakanlığa atanmasıyla, AKP daha sıkı ve keskinleşmiş bir yapıya büründü.
Öte yandan, Erdoğan'ın ve onun liderliğini yaptığı yürüyüşün nasıl bir gerginlik ve korku içinde olduğunu, en ufak bir nüans farklılığına bile tahammül edememesinden anlamış olduk.
Üçüncü olarak, Mayıs ayında çıkarılan yasalarla, işçilerin en temel haklarına azgınca saldırıldı. Erdoğan, özellikle çalışma yaşamını tümüyle "taşeronlaştırma" ve kıdem tazminatı hakkını budama konusunda, sermaye sınıfına istediğini fazlasıyla verdi.
Dördüncüsü, "dokunulmazlıkların kaldırılması oylaması" etrafında yaşanan bir dizi gelişmede, HDP'nin Mecliste yarattığı "engelin" temizlenmesi hedeflendi ve şimdilik bir "başarı" sağlandı. Oylama süreci, aynı zamanda, AKP'nin faşizme yürüyüşüne açıkça destek olan CHP'den demokratik zeminde kopuşların önünü açtı.
HDP, üstüne yöneleceği anlaşılan devlet terörüne karşı meşru bir demokratik duruş gösterebilirse ve CHP ve Alevilerdeki kopuş eğilimleriyle bir demokrasi cephesinde birleşilebilirse, faşizme yürüyüşü durdurabilecek bir toplumsal güç oluşacaktır.
Beşinci olarak, MHP çevresinde yaşanan ayrışmada, Erdoğan'ın destekçisi Bahçeli kanadı, güç kaybetti.

Yasamadan sonra yargı da

Altıncısı, yargının zirvesindeki üç devlet memurunun Erdoğan'la Karadeniz'de verdikleri oldukça "samimi" görüntüler ve Erdoğan'ın konuşmasını alkışlamalarının açığa çıkardığı, yargının Erdoğan'ın kontrolünde olduğu gerçekliğidir.
Yedincisi, PKK'nin Suriye kolu olduğu iddia edilen PYD/YPG'nin, geniş bir alana yayılmasını sağlayan ve kendisine dünyada itibar kazandıracak olan Rakka ve Mınbiç operasyonunu başlatmasıdır.
Başur'da "bağımsızlık" Rojova'da ise "özerklik" ya da "federal bölge" yerleşiyor.
Bölgedeki yüzyıllık "düzeni" dağıtan bu muazzam değişimlerin Erdoğan'ın hesaplarını "bozucu" biçimde gerçekleştiği açık değil mi?
Sekizincisi, MİT müsteşarlığının değiştirilmesi söylentilerinde yeni aday olarak Levent Göktaş'ın isminin geçmesidir. Göktaş'ın "Ergenekoncu" kimliği biliniyor ve AKP'nin sadece Ordu ile değil, aynı zamanda Ordunun eski "marazi" mensuplarıyla da ilişkiye girdiği anlaşılıyor.
Dokuzuncu olarak, hedeflenen rejimin toplumsal yaşamı düzenlemesinde önem taşıyan "kadının konumu" konusunda, boşanma yasası ve doğum kontrolü üzerinden erkek egemenliğini pekiştiren yeni yönelimler oldu.

Kritik bir dönem

İşte, bunların hepsi, sadece bir ayda yaşandı. Faşizme yürüyüşün, hedefine yaklaştıkça daha gergin ve hızlı olmak zorunda olduğu ve önündeki engeller tarafından sertçe zorlanacağı anlaşılıyor. Önümüzdeki 3-5 ay kritik önem kazanıyor.

Faşizme doğru

Başkanlık sistemi, mayıs ayında yapılan bir dizi hamleyle, fiilen kuruldu. Ancak, yasal bir dayanağa sahip değil; hatta tam tersine, yürürlükteki yasalara göre, sadece "güç dengeleri" üzerine oturan "Erdoğan sisteminin" içinde yer alan herkes anayasal suç işler durumda.

Mayıs ayı, faşizme yürüyüşün özel bir kavşağı oldu ve bu son kavşaktan sonra içine yerleştiğimiz yeni zemin daha sert ve karmaşık çatışmalara gebe ve şimdiden sonra yaşanacak 3-5 ay belki de bir "final" aşaması olacak.
Erdoğan, 8 Mart-1 Mayıs arasında yeniden ayağa kalkma çabasında olan halk güçlerinin hareketliliği tarafından sorgulanıp hırpalanmış ve meşruiyet zayıflığı yaşamıştı. 8 Mart ve 1 Mayıs gösterileri, halk güçlerine moral verdi.
Dokunulmazlıkların kaldırılmasının önünü açan oylama sürecinde, kırıntı düzeyindeki kimi pürüzleri de tıraşlanan muhalefet partileri hiçleştirildi ve daha önemlisi, Meclis de ağırlık kaybına uğradı.
Böylece, Yasama organı Meclisin zaten Yürütme tarafından sürekli "by pas" edilerek önemsizleştirilmesi yönelimi güçlendirilmiş, Meclis sonunda tümüyle "göstermelik" olacağı bir bataklığa sürüklenmiş oldu.

Peki, ya yürütme?

Davutoğlu'nun tasfiyesinden ve Yıldırım'ın sergilediği tutumlardan sonra, hükümetin bir ağırlığı kaldı mı sizce? Çok açık ki, hükümet artık sadece devletin günlük işlerini yürüten bir araca indirgeniverdi.
Ama, anayasaya göre oldukça kısıtlanmış yetkileri olan Cumhurbaşkanı, artık her ikisi de gönüllü olarak ve üstelik neredeyse güle-oynaya kendilerini hiçleştirmiş olan yasama ve yürütmeyi/hükümeti, "kutsallaştırılmış" şahsının "muhteşem" himayesi altına almış durumda.
Önümüzdeki Ramazan bayramında, "etek" olmasa da "el öpme" merasimi düzenlenirse şaşırır mısınız? Yargı ise, Karadenizin güzelim doğasında çay toplarken intihar etti! Yargının zirvesindeki devlet görevlileri, yapıp ettikleri korumakla görevli oldukları yasalara göre tümüyle suç olduğu halde, şaşırtıcı bir rahatlıkla özel bir "hukuk dışı gösteri" yaptılar.
Başkanlık sistemi, mayıs ayında yapılan bir dizi hamleyle, fiilen kurulmuş durumda. Ancak, yasal bir dayanağa sahip değil; hatta tam tersine, yürürlükteki yasalara göre, sadece "güç dengeleri" üzerine oturan "Erdoğan sisteminin" içinde yer alan herkes anayasal suç işler durumda.

Kutsallaştırmalar

Öte yandan, faşizm kendi çıplak vahşetini gölgeleyecek toplumsal meşruiyet kanallarını yaratarak kendisini gizlemeye çalışır. Mayıs ayında yaşanan birçok gelişme tam da böyle örneklerle dolu değil mi?
Faşizmi meşrulaştırmanın güncel ve yerel tarzı, bu coğrafyada yaşayan bazı insanların doğuştan kazandıkları inançlarını ve etnik kimliklerini yüceleştirme ve diğer inanç ve etnisiteleri düşmanlaştırma zemininde inşa oluyor. İslam ve Türklük olarak öne çıkarılan iki somut-tarihsel olgu, toplumsal yaşam içindeki başka her olguyu kapsayıp kendi hegemonyası altına alıyor, başka her şey önemsizleşiyor. Bu, başka inanç (sözgelimi Alevilere ya da Şiilere) ve etnisitelere (sözgelimi Kürtlere ya da Farsi halklara) düşmanlık temelinde yapıldığı için, diğerlerine karşı oluşan kin ve nefret, "gerici" iç ve dış savaşların alt yapısını oluşturuyor. Toplumsal/siyasal alanın uygun görülen yerleri faşizmin inşasına yardımcı olacak bir yapıya sokularak "kutsallaştırılıyor." İslam ve Türklükten sonra Erdoğan'ın kutsallaştırılmasında da epey yol alındı, sırada "davanın" ve AKP'nin kutsallaştırılması var.
Kemalist Cumhuriyetin kutsalları yerine inşa edilmeye çalışılan Erdoğanist rejimin kutsalları sırayla devreye sokuluyor. Çanakkale savaşı, Kut-ül Amare savaşı, Hz. Muhammed'in doğum günü/kutlu doğum haftası, İstanbul'un fethi gibi tarihsel olaylar kutsallaştırılıyorlar.
Erdoğan, öncesinde yaptığı bir taktik planla, Mayıs ayı içinde, faşist inşa sürecinin kritik bir eşiğini aşıp artık sonunda hedefine/"Başkanlık sistemine" ulaşacağı bir zemine yerleşmeyi hedeflemiş olmalıdır.
Şimdi, Mayıs geçti ve hepimiz yaşayıp gördük, çok yönlü hamleler yaptı ve yüksek riskler aldı. Öyle görünüyor ki, hedeflediği zemine yerleşebildi, ama çözemeden geçip sırtında taşımak zorunda kaldığı sorunların ağırlığı, son aşamadaki hareketlerini baskı altına alacak.

Özgürlüğe doğru

Gezi'nin önde gelen toplumsal güçlerinden kadınlar, doğa savunucuları ve Aleviler, günümüzde de hareketliler. Hem pratik hareketlilikleriyle hem de bilinçlerindeki gelişme anlamında, Gezi ile "iletişimlerini" sürdürüyor, yenisi için yapılan "mayalanmaya" en güçlü katkıyı veriyorlar.

Özgürlük arayışı içinde olan ve Gezi isyanında bu yöndeki kapasitelerini dost düşman herkese de gösteren toplumsal güçler, faşizme doğru sürüklenişi "frenleyerek" kendilerini gösteriyorlar. Henüz faşizme yönelimi durdurabilecek güçte olamasalar da, direnişçi toplumsal güçler, grev, direniş, sokak gösterisi, miting yaparak faşizme direniyor, faşist yürüyüşün hızını kesiyor, kararlılığını zorluyor, iç dengelerini sarsıyor.
On yıllardır sürüp gelen neo liberal sermaye saldırısı altında zaten yaşam düzeylerini asgariye çekmiş olan halk güçleri, her yeni saldırı karşısında zayıf da olsa tepki gösteriyor. Bu tepkiler, güçlü bir direniş için enerji biriktiriyor.
Sadece faşizme karşı direniş ve haklarını korumak mı?
Hayır, direnişçi halk güçleri, Gezi isyanında tanıştıkları "özgürlük" meleğinin halen etkisi altındalar; isterlerse neler yapabileceklerini, özgürleşmenin büyülü güzelliğini, ortaklaşma ve dayanışmanın müthiş gücünü, cesaret ve cüretin engelleri nasıl yıkabileceğini iyi biliyorlar. Olup biten her şey toplumsal hafızaya yazıldı, toplumsal dokular isyancı bir eğitimden geçip özel yetenekler kazandılar, refleksler, ayaklar-eller-kollar neyi nasıl yapacağını biliyor. "Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!"; sadece güzel bir söz değil, sahici toplumsal temelleri olan ve gerçekliği Gezi günlerinden beri defalarca test edilen bir tespit.

İsyanın mayalanması

Şimdi bir geri çekilme konumunda olsalar da, halk güçleri yeni hamleler için güç biriktiriyor. Kaotik ortam dikkate alınırsa, muhtemelen sert ve büyük sonuçlar yaratabilecek bir özgürlükçü halk hareketinin mayalandığını saptayabiliriz.Yaşanan "mayalanma" kaçınılmaz olarak bir patlama "doğurmak" zorunda değil; "düşük" de yapabilir; ama, bir devrimci olasılık, onu görenlere ve öncülüğünü yapabilmek için gereken sabır ve cürete sahip olanlara muazzam fırsatlar sunuyor. Gezi'nin önde gelen güçlerinden kadınlar, doğa savunucuları ve Aleviler, günümüzde de hareketliler. Hem pratik hareketlilikleriyle hem de bilinçlerindeki gelişme anlamında, Gezi ile "iletişimlerini" sürdürüyor ve yenisi için yapılan "mayalanmaya" en güçlü katkıyı veriyorlar. Gezi isyanı günlerinde nispeten "durgun" olan ama sonrasında metal işçilerinin başlattığı bir hareketlenme içine giren sanayi işçilerinin neo liberal saldırılara karşı direnişi ise, alçalıp yükselen dalgalar halinde sürüyor. Direnişin doğrudan bir siyasal boyutu henüz yok, ama bir "hak arama" bilincinin sınıf içinde mayalandığını, harekete ettikçe güçlendiğini görüyoruz.

Baharın gelmesiyle birlikte, kentlerde süren savaş kırlara da sıçramış durumda.

Çatışmalar büyüyor, savaş derinleşiyor

Ufukta yeni bir barış sürecinin gözükmemesi, hatta gerek cumhurbaşkanının söylemleri gerekse PKK yöneticilerinin söylemleri savaşın şiddetinin giderek artacağını gösteriyor.

Hasan FERAMUZ

Özyönetim ilanlarından sonra devletin saldırısıyla başlayan silahlı çatışmalar giderek büyüyor. Ağustos 2015'te başlayan çatışmalar il merkezlerinden ilçelere doğru yayılıyor. Diğer yandan baharın gelmesi nedeniyle hareket kabiliyeti artan HPG de çatışmalara katılmaya başladı. Dolayısıyla çatışmaların kısa vadede bitmeyeceğini, tam tersine uzun süreli bir hal alacağını gösteren bir durumla karşı karşıyayız.

Aktif savunmaya

7 Haziran seçimlerinde iktidardan düşen AKP, yenilginin verdiği hırsla özellikle Kürt illerindeki DBP ve HDP binalarına ve yöneticilerine olan saldırılarını arttırmış, darbe süreçlerini aratmayan bir baskıya yönelmişti. Buna karşılık olarak özyönetim ilan eden halk direnişe geçmiş, yeraltındaki gençler de hendek kazarak direnişe katılmışlardı. Başta Cizre, Sur, Nusaybin olmak üzere yerelde ciddi direnişler sergilenerek kolluk güçlerinin yüz günden fazla sürede mahallelere girememeleri sağlanmıştı.

Bu direnişlerin kimi yerlerde giderek şiddetlenerek kimi yerlerde ise kısmen azalarak, fakat süreklilik gösteren bir şekilde devam ettiğini görmekteyiz. Özellikle Mayıs ayından bu yana "salt savunma"dan "aktif savunma"ya geçişin ilan edilişiyle birlikte çatışmaların boyutları değişti. "Salt savunma" durumundayken hendek başında duran ve belirli mahallelerde duran YPS/YPS Jin, "aktif savunma" ile birlikte kentlerin her noktasına yayılarak aktif ve etkin saldırılar gerçekleştiriyorlar. Bu durum PÖH ve JÖH'lerin giderek daha fazla kayıp vermelerine (özellikle Nusaybin ve Şırnak merkezde) yol açmakla birlikte, saldırı inisiyatifinin de Kürt gençlerinde olmasını sağlamış durumda.

Yolların hakimiyeti önem kazanıyor

Öte yandan baharın gelmesiyle birlikte HPG'nin hareket kabiliyetinin artmasıyla kentlerde süren savaş kırlara da sıçramış durumda. Özellikle karakollara ve yollara yapılan saldırılarla askerlerin hareket etmeleri sınırlandırılmış durumda. Özellikle Amed, Dersim, Hakkari ve Şırnak çevresindeki yollardan geçiş yapan askerlere yapılan saldırılarla ordunun hareketi kısıtlanılıyor. Yollardaki saldırılara ek olarak yapılan karakol ve emniyet müdürlüklerine yapılan saldırılarla da kolluk kuvvetleri baskı altına alınıyor. Böylece hem kentlerdeki YPS/YPS Jin'in üzerindeki baskı azaltılmaya çalışılıyor hem de kurtarılmış alanlar yaratılmaya çalışılarak devlet güçleri binalarına sıkıştırılmak isteniyor.

Ufukta yeni bir barış sürecinin gözükmemesi, hatta gerek cumhurbaşkanının söylemleri gerek PKK yöneticilerinin söylemleri savaşın şiddetinin giderek artacağını gösteriyor. Her ne kadar iki tarafta için de bir daha üstün olma durumu bulunmasa da, yaz aylarıyla birlikte HPG'nin hareket alanının artması, devlet güçlerinin yol kontrollerini sağlamada zorlanmaları ve YPS/YPS Jin'in de giderek kent savaşında tecrübe kazanmaları sonucunda devlet güçlerinin fazla kayıp vermeye başlamalarıyla bu "yenişememe" durumunun uzun süre devam edemeyeceği öngörülebilir.

HDP bütün mümkünlerin kıyısında

Umutsuzluk yaratan şey sınırda olmak değil, yaşanan reel durumun HDP kitlesi ve genel olarak sol tarafından kavranış tarzıdır.

Hasan DURKAL

HDP'nin meclis içerisinden "devlet partileri" tarafından atılmak istenmesi ve öncesinde şiddeti yükseltilen savaş, sol kamuoyunun genelinde ve büyük oranda HDP'nin kendisinde bir "sınırlanma" algısı yarattı. AKP-Erdoğan her taraftan çevreliyor. Nefes aldırmıyor. Vuruyor, yakıyor, yıkıyor.

Karamsarlığı bir yana bırakıp, bu olumsuz tablo içerisinde problemin içine gizlenmiş çözümü bulmamız gerekir.

Bu tür sınır durumlar sanılanın aksine tüm olasılıkların ortadan kalktığı birer "kaçınılmaz son"a dönüşmezler. Aksine bu sınır durumlar, tüm olasılıkların başladığı gerçek sınırlardır. tEvet, HDP eşiktedir. Ama bu eşik, varlık ile yokluk arasındaki eşik değildir. Bu eşik radikal-demokrat çizgiyi, devrimci demokrat çizgiden ayıran bir eşik olarak görülmelidir. Parti içerisine sinmiş kimi burjuva değerlerden kopuş eşiği olarak görülmelidir.

Umutsuzluk yaratan şey sınırda olmak değil, yaşanan reel durumun HDP kitlesi ve genel olarak sol tarafından kavranış tarzıdır. Bu kavrayış tarzı aşıldığı takdirde, içerisinde bulunduğumuz karamsarlığı kaldırabilir, mücadeleyi yükseltebiliriz.

Umutsuzluğun sebebi

HDP'ninTürkiye halkları içerisinde tutunma imkânlarının kısıtlılığıdır. Kürt illerinde oldukça güçlü bir halk kitlesi tarafından tutulan HDP'nin aynı imkânlara Batı'da sahip olduğunu söyleyemeyiz. Peki, bu imkânlar niçin kısıtlıdır? Çünkü HDP 7 Haziran seçimlerine giden süreçte ve sonrasında önüne çıkan fırsatları değerlendirememiştir.

Öncelikle belirtelim. Halkların oy desteğini almakla, halklaşmak aynı şey değildir. Halklaşmak, halkların öz örgütlerini kurmaktır. Belki Kürt illerinde bu durumu gerçekleştirmiş olabilir. Ama ülkenin batısı için bu durumu söylemek zordur. HDP 7 Haziran öncesinde ve sonrasında "halklaşma" pratiği yaşayabileceği birçok fırsat yakaladı ama bunlara her nedense eğilme gereği duymadı.

Önemli direnişler

7 Haziran'a giden süreçte büyük metal işçileri direnişi dalga dalga yayılırken HDP-HDK bu durumu çok küçük bir ilgiyle karşıladı. Siyaset yürütülebilecek ve var olan tabloyu değiştirecek bu çok önemli fırsat küçümsendi. Neden? Çünkü yola çıkarken kurulması hedeflenen işçi meclisleri, emek komisyonları kurulmadı, işletilmedi, işletilemedi. Sonuç olarak emek hareketine dışarıdan bakan bir tarz inşa edildi.

Cerattepe ve Yeşil Yol direnişleri HDP tarafından yine kısmi bir ilgiyle izlendi. Ekolojik direnişlere öncülük edebilecek ideolojik donanıma sahip olmasına rağmen, HDP-HDK bu süreçleri kontrol edemedi. Soruyoruz: İdeolojik olarak parti programında zengin bir şekilde yer alan ekolojik hassasiyet bu direnişlerde ortaya çıkmayacaksa, ne zaman ortaya çıkacak? Mesele HDP'nin yerel birkaç yöneticisinin bu direnişlerde bulunması değildir. Kastımız ekoloji meclislerini dört yıl önce kurma kararını hayata geçirmemenin keyfiyetidir.

Parlamentonun sınırları

Devrimci demokrasinin tesis edildiği, yerel meclislerin inisiyatifine devredilmiş bir siyaset, gerçek bir devrimci demokrasinin önünü açabilir.

Parlamenter siyaset üstyapı kurumudur. Onun işleyişi yüzyıllardır büyük oranda egemen sınıf çıkarları tarafından belirlene gelmiştir. Sermaye çağı ile parlamentolar piyasa ekonomisi temeline hapsedilmiş, egemen sınıfların farklı fraksiyonlarının arasındaki yapay bölünme ile kutuplaşmıştır. Elbette ki işçi sınıfı partileri de kendilerine dönem dönemparlamentolarda yer buldular. Ancak adına siyaset denilen parlamenter sirk oyununun birer figürü olmaktan öteye gidemediler.

Lafı HDP'nin parlamentoya girişine getireceğiz. Burada parlamentonun önemsiz bir siyaset alanı olarak görmediğimizi belirtmemiz gerek. Ancak ezilenleri temsil eden bir partinin parlamentoya girmesi, burjuvazinin kurallarının geçerli olduğu bir sahada oynanacak bir oyunu kabul etmesi anlamına gelir. Eğer sağlam bir sınıfsal duruşunuz yoksa orası sizi kuşatır, size kendi kurallarını dayatır, etkisiz elemana dönersiniz.

Kitle ile kurulan ilişki

Aslında bakarsanız, 7 Haziran sürecinde Batı'daki kitleyle araçsal bir ilişki kurmanın bedeli ödeniyor. Eğer burjuva kurumları içerisinde ezilenlerin siyasetini temsil edeceksiniz, bunu ezilenlerin bizzat öznelere dönüştürüldüğü araçlarla yapmalısınız. Burjuvazinin kurumsallaşmış siyaset tarzında, kitle ile nesne ilişkisi kurulur. Kitle seçmendir, politikaya katılımı oy kullanmakla sınırlı pasif bir konumdadır. Kitleye nesne muamelesi yapan hiçbir pratik kitlenin özgürleşmesine hizmet etmez.

HDP bir burjuva partisi değildir. Olsa olsa, burjuva değerleri de içerisinde bulunduran ilerici programa sahip bir partidir. Ancak o değerler içerisinde bulunduğumuz kriz durumunda oldukça belirleyici bir konuma doğru gidebilir. Var olan tablo değiştirilmezse HDP'nin seçim barajı başarısı belki de hoş bir anı olarak kalacaktır.

Halk meclisleri

Tersi de mümkündür. 7 Haziran sürecinde kaçırılan fırsat şimdi daha radikal koşullarda göz kırpıyor. "Seni başkan yaptırmayacağız"ın ötesine taşınabilecek bir program hayata geçirilebilir. Çünkü burjuvazinin siyaset aygıtı parlamento tamamen etkisizleştirilmiş, HDP ve tüm muhalefete bir darbe koşulu dayatılmış, fiili bir tek adam rejimi hayata geçirilmiştir.

İşte bu koşullar HDP'ye klasik seçmen-parti ilişkisinin dışında bir çizgiyi dayatmaktadır. Devrimci demokrasinin tesis edildiği, yerel meclislerin inisiyatifine devredilmiş bir siyaset, gerçek bir devrimci demokrasinin önünü açabilecek potansiyel taşımaktadır. Demirtaş'ın "halk meclislerini kuralım" çağrısı ve "başka meclisler kurarız" çıkışı bu açıdan önemlidir.

Meclisler ve demokratik cumhuriyet

Parlamenter tarza hapsedilmiş siyasette, talepler somutluktan uzaklaşır. İçi boş, hem yabancılaşmış, hem yabancılaştıran laf kalabalıklarına dönüşürler. Örneğin "Laiklik istiyoruz", "yeni anayasa laik olmalı" talepleri, kitleler içerisinde tartışıldığında, laikliğin kitleler arasında tariflendiğinde ve hatta deneyimlendiğinde anlamı vardır. Bunu darlaştırılmış parti formunda değil, meclisler bazında yapabilirsiniz. Meclislerin birer yapı taşı olarak demokratik cumhuriyeti adım adım inşa ettiği bir tarz, kitleyi devrimci ruhla donatmak, siyasetle eğitmek, saray rejimi ile savaşta disiplinli bir tarzda mücadele edebilmek için yol açıcı olur.

HDP'nin böyle bir yönelimi onu tekrar ezilen cephenin önderliğine yükseltir.

POLİTİKA

Modern köleliğe karşı, işçi sınıfının öfkesi bileniyor.

Kiralık işçilik: Yasal kölelik

Esas olarak kiralık işçilik yasası, Özel İstihdam Büroları adı altında faaliyet gösteren kurumların önünü yasal düzenlemeyle açan, bu kurumlara işçi kiralama yetkisi veren bir yasadır.

Emrah ARIKUŞU

Meclis, Mayıs ayının ortasında "yoğun" bir faaliyet sonucunda işçilerin ve sendikaların itirazlarına rağmen gecebaskınıyla kiralık işçilik yasa tasarısını Genel Kurul'dan geçirdi. Yasa Cumhurbaşkanı Erdoğan'ınonayını da aynı ivedilikle alarak 20 Mayıs tarihinde resmen yürürlüğe girdi. 8 Haziran 2015'den bu yana ülkenin içinde bulunduğu olağanüstü koşullarda sermayenin ihtiyaçları baskı ve zorla, pürüzsüz ve itirazsız bir şekilde bir bir yerine getiriliyor.
Kiralık işçilik yasasıyla işçilerin alınıp, satılan veya kiralanan modern zamanın köleleri olacağı bir döneme giriyoruz. Bu yasanın etkileri kısa vadede kendini gösterecek.

Özel istihdam büroları

Esas olarak kiralık işçilik yasası, Özel İstihdam Büroları adı altında faaliyet gösteren kurumların önünü yasal düzenlemeyle açan,-bu kurumlara işçi kiralama yetkisi veren bir yasadır.Özel istihdam büroları bu yasa ile birlikte birer işveren haline gelmektedir.İşçiler artık ÖİB›lerin işçileri olmaya mahkûmdurlar.2013 verilerine göre dünya çapında aktif olarak çalışan 260 bine yakın özel istihdam bürosu vardır.
Ülkemizde ise 2003 yılında yasal kimliğine kavuşan Özel İstihdam Bürolarının sayısı bugün450 olarak gösteriliyor. Karlı bir alan olması itibariyle de bu büroların kısa sürede mantar gibi çoğalıp artacağını öngörebiliriz.

Kiralık işçilik işçiden ne götürecek?

Yasaya göre, bundan böyle işletmenin dönemsel iş artışlarında ve aralıklı olarak yapılabilecek işlerinde kiralık işçi çalıştırılabilecek. Bu hallerde yapılacak kiralık işçi uygulaması dört ayı geçmeyecek ancak iki kez yenilenebilecek. Dolayısıyla sekiz ay süreyle kiralık işçilik uygulaması yapılabilecek. Böylece işçinin işte kalabilmesi patronun isteğine bağlı kalmış olacak. Patronun keyfi olarak işten attığı işçinin muhatabı Özel İstihdam Bürosu olduğundan işçi işe dönüş talebiyle dava açamayacak.
İşçi geçici sürelerle çalıştırılacağı için sigorta primleri eksik kalacak ve emeklilik hakkı oluşmayacak. Geçici iş sona erdiğinde sağlık primini kendisi yatırması gerekecek. Yatıramadığı durumda ise eğer eşi de çalışmıyorsa hastane hizmetlerinden yararlanamayacak. Öte yandan yine bu süre meselesi üzerinden işçiler 1 yıldan daha az süreyle çalıştırılacakları için kıdem tazminatı hakkı oluşmayacak.Böylece kıdem tazminatı fiilen gasp edilecektir.
Kadın işçilerin emzirme ve doğum izni ortadan kalkacak.
150 kadın işçinin olduğu işyerlerinde kreş açma zorunluluğu olduğundan bu oran kiralık işçilerle değişeceği için böyle bir zorunluluk artık oluşmayacak.
Kadın işçilerin kreş hakkı fiilen kaldırılacak.
Yasa, kiralık işçiyi ÖİB işçisi olarak kabul ettiği için; kiralık işçiler, iş güvencesinin kapsamı için gerekli olan 30 işçi koşulunun belirlenmesinde dikkate alınmayacaktır. Dolayısıyla işçilerin zaten az olan iş güvencesi ortadan kalkacaktır.
Son olarak işyerlerinde kadrolu işçi, taşeron işçi, ÖİB'ye bağlı işçiler olmak üzere statü farkları oluşacak ve sendikal örgütlülüğün önü kesilecektir.

İş yeri komitelerinde birleş!

Özel İstihdam Büroları adı altında kiralık işçilik; işçi sınıfına yapılmış en ağır saldırılardan biridir.
Sırada ise kıdem tazminatının tasfiyesi bulunmakta.İşçi sınıfıancakiş yeri komitelerini kurarak taban örgütlülüğünü yarattığı ölçüde bu saldırıları püskürtebilir. Gerisi laf-ı güzaftır.

Güvencesizliğe karşı kıdem tazminatı

İşsizlik fonu dahil, daha önceki fonlarda gördüğümüz üzere oluşturulan fonlar devletin ve sermayenin hizmetine sunuluyor.

Pelin KAHİLOĞULLARI

Sermaye, Dünya ve Türkiye'de yaşadığı krizin faturasını işçi sınıfına kesmeye devam ediyor. Hak gasplarını adım adım yasalaştırıyor. Türkiye'de taşeronlaşmanın yaygınlaşması, özel istihdam büroları ve kiralık işçiliğin mecliste onaylanmasından sonra sıra Kıdem Tazminatı hakkının fona devredilmesinde.
Hükümetin 2011 yılından bu yana hazırladığı kıdem tazminatı tasarıları, sermayenin üzerindeki maliyeti azaltmaya, işçinin birikimini sermayeye aktarmaya ve iş güvencesini ortadan kaldırmaya dönük.

Kıdem tazminatının tasfiyesi

İşçiye her yıl için bir brüt maaşın ödenmesi üzerinden hesaplanan kıdem tazminatı, aylık %8,3'e denk geliyor. Yeni düzenlemeyle ise bu rakam %4'e düşüyor. İşveren, her işçi için fona Aylık prim yatırıyor. Bununla beraber kıdem tazminatı hesaplanırken dikkate alınan servisler, işyerinde verilen yemekler gibi para ile hesaplanan ödemeler fona yatan primlerde hesaba katılmayacak.
İşverenlerin işten çıkartmalarda, kıdem tazminatını ödeme baskısı ortadan kalkıyor. İşçi işten çıkarıldığında tazminat ödenmiyor, bu tazminat fonda birikiyor.
İşsizlik fonu dâhilolmak üzere, daha önceki fonlarda gördüğümüz üzere oluşturulan fonlar devletin ve sermayenin hizmetine sunuluyor. İşçi bu fonun çok az bir kısmından faydalanıyor. Üstelik işveren kıdem tazminatının ödenmesinde muhatap olmuyor, bu sorumluluk özel şirketlere devrediliyor.

Kıdem tazminatı hangi şartlarda kazanılıyor

Kıdem tazminatına hak kazanma şartları; işverenin işçiyi haksız bir sebepten işten çıkarması, erkek çalışanın askere gitmek için iş bırakması, kadın işçinin evlendikten sonraki bir yıl içerisinde iş bırakması, işçinin haklı bir sebeple iş bırakması ve emeklilikle ilgili diğer şartları tamamlayıp tamamlaması gereken yaşı evinde geçirmek isteyen işçinin iş bırakması ortadan kaldırılıyor.
Yeni tasarıda; emekliliğin gelmesi, adına en az 10 yıl Fona prim ödenen işçinin isteği durumunda parasının yarısının verilmesi ve işçinin ölümü halinde kanuni mirasçıların hak kazanması şeklinde düzenleniyor. Yani işçiye emeklilik ve ölüm dışında kıdem tazminatı hakkı tanınmıyor. İşçinin fonda biriken paraya ulaşması imkânsızlaştırılıyor.

İşten atmalar kolaylaşıyor

Kıdem tazminatının fona devri sadece gelirin düşmesine neden olmakla kalmayıp işçinin üzerindeki baskı ve denetimi arttıracak.
İşveren üzerinde işten çıkartmada caydırıcı etkisi olan kıdem tazminatının ödenmesinin ortadan kalkmasıyla iş güvencesi ortadan kalkacak.
İşveren işten çıkardığı işçi yerine daha esnek şartlarda düşük ücretle çalıştıracağı işçi alacak. Ücret ödenmesinden tutalım da birçok hakkın gasp edilmesine, işyerinde işçinin aşağılanma ve hakarete maruz kalmasına neden olacak.

Emeğimize sahip çıkalım

Türkiye'de karını kat kat artıran sermaye ve onun destekçisi hükümet, işçinin emeğine el koymak için her yolu deniyor. İşçiyi açlığa ve sefalete mahkûm ediyor.
Henüz yasalaşmayan kıdem tazminatı gaspını önlemek, buna örgütlü bir direnişle cevap vermek işçi sınıfının elinde.

İktidarın gösteriş çılgınlığı

AKP de krizler iktidarı sarmaladıkça, daha fazla ihtişama sarıldı. Tüm organlarıyla büyüklüğü ve gösterişi, her türden toplumsal beklentinin önüne koymak için uğraştılar.

Ronay GÜLTEKÇE

İktidarkurumu; halkın -en azından toplumsal hayatta belirleyici olan bir kısmınıntaleplerini karşılayarak/beğenilerini kazanarakkendini var eder. Gücünü de buradan alır. Eğer iktidar çoğunluğun taleplerini karşılayamıyor ise; halk nezdinde meşruiyetini yitirmiş demektir. O artık güçsüz bir iktidardır.
Ancak "güç" ve "meşruiyet" politik kavramlardır. Birden çok kanaldan beslenebilirler. Halktan destek alamıyorsanız dünyanın sonu değil ya, başka bir yolla elbet meşruiyet sağlanır.
Mevcut iktidarın öykündüğü Osmanlı padişahları da bu yolu izlemişti. Üç kıtada at koşturan ordular "mütevazı" Topkapı Sarayı'ndan yönetilirken; 19.yüzyılda savaşlar kaybedilip imparatorluk büyük borçların altına girdikten ve iç karışıklıklar arttıktan sonra Beylerbeyi ve Çırağan Sarayları yapıldı. Halktan homurtular yükseliyorsa eğer; onlara saygı duyacakları, avunacakları en kötü ihtimalle korkacakları bir şeyler göstermek gerek diye düşünüldü. Fakat bu düşünce yarattığı refah dengesizliğiyle toplumsal çelişkileri; harcattığı paralarla da ekonomik sorunları arttırdı. Sonrası malum, koca imparatorluk çöküverdi.

İhtişamlı AKP

AKP de krizler iktidarı sarmaladıkça, daha fazla ihtişama sarıldı. Tüm organlarıyla büyüklüğü ve gösterişi, her türden toplumsal beklentinin önüne koymak için uğraştılar. Henüz geçtiğimiz günlerde, Fetih Töreni için harcanan meblağın 60 milyon liranın üzerinde olduğu söyleniyormesela. Fatih'in topları daha ucuza mal edilmiştir muhtemelen.
Bu şaşaanın altını biraz oyduğumuzda ortaya çıkan tablo net: 1150 odalı Cumhurbaşkanlığı Sarayı, Gezi ve Kobaneisyanlarının ardından oluşan "iktidar krizi" ortamında yapıldı. Devasa Adliye Sarayları ise 2010 referandumu ile yargı tamamen tek elde toplanırken. Şike süreci ve üst üste başarısızlıklarla sarsılan Türk futbolu için, yüzlerce milyon liralık statlar yapılmaya başlandı örneğin. İktidarın her ayıbının üstü, büyük bir duvarla örtülmek istendi belki de.
Ne kadar da alçakça değil mi? İktidarı destekleyen yoksul halk nasıl oluyor da, AKP'nin bu tutarsızlığına, gösteriş budalalığına ve şımarıklığına tepki koymuyor değil mi? (!)

Kitle depolitizasyonu

AKP, makarna ve kömür yardımları ile mahalle mahalle gezerken; tekdüze sistem-içi muhalefet bunu "işgüzar bir seçim kampanyası" olarak okumayı seçti. Oysa AKP'nin vizyonu bunun daha ötesindeydi. Halk; yoksulluğa alıştırılmak, bu yardımlara bağımlı hale getirilmek suretiyle çürütmek ve çaresiz bırakılmak isteniyordu.
AKP, bu yolla yoksul halk kitlelerini ciddi boyutta depolitize etti.
Bir hayat perspektifinden uzak biçimde yalnızca günlük çıkarların peşinde koşmalarını sağladı. Bir yandan da herhangi bir nesnel analize dayanmayan, hurafelerle oluşturulmuş "2023, 2071" gibi vizyon hedeflerini yoksulların önüne koymayı ihmal etmedi. Sanki geleceğin yenilmez imparatorluğunu kuruyormuş gibi bir "biat eden kazanır!" mantığını yoksulların bilincine yerleştirdi.
Sanılanın aksine; AKP'nin toplumun benimsediği bir hikâyesi falan yok.
Güç gösterisiyle inandırdığı yalanları ve masallara sersemlettiği milyonları var. Elbirliği ile ustaca gizlenen bu apaçık gerçeği haykırarak toplumu kendine getirmek, biz sosyalistlerin temel görevidir.

Varlıkta birlik ve dirlik, yaşamda özgürlük için...

Mevcut siyasi tablo ve Alevi toplumunun talepleri

Türk/İslamcı ırkçı, katliamcı zihniyetle helalleşmeyeceğiz, helalleşemeyiz. Bizim Muaviye soylu iktidar anlayışı ve Hızır Paşa huylu muhalefet ile davamız var.

Kemal BÜLBÜL

1. sayfadan devam

Geleneksel devlet aklı

Bu gün "Mülteci kampı" adı altında yapılmak istenenler Alevilerin yaşadığı coğrafyayı ve asgarisi kalmış olan toplumsal birliği de iyice dağıtmak, devletin tekçi egemenliğini sağlamak içindir. AKP'nin ve geleneksel devletin değişmez planıdır.
"Açılım" vb. adı altında yapılanlar birer politik atraksiyondan ibarettir. Zaman yayarak sorunu çözüyormuş gibi görünmek, toplumu beklentiye sokma ama çözüm adına hiçbir şey yapmamak devletin geleneksel aklı olup, AKP'de bu aklı değişmez devlet politikasından almıştır.

AKP' nin Suriye ve Ortadoğu politikası

Suriye ve Ortadoğu'daki alevi katliamları AKP'nin gözetiminde, denetiminde ve desteğinde yürümektedir.
AKP IŞİD, El Nuşra, El Kaide gibi cani sürülerini desteklemekte, örgütlemekte, finanse etmektedir. Aleviler, Demokratik kurum ve kuruluşlar, Emek, Barış ve Demokrasiden yana partiler Alevi katliamına karşı ortak tavır almalıdır.
Telafer'deki Türkmen Aleviler... Kobanê'deki Kürtler, Şengal'deki Êzdi'ler, Ninova'daki Süryaniler, Ortadoğu'daki Ermeniler'in Yaşamı, varlığı ve kutsal değerleri; AKP ve AKP'nin ortaklarının tehdidi altındadır. Türkiye ve Ortadoğu'da ki; emek barış ve demokrasi güçleri bu caniliğe karşı tavır almalıdır.

Alevi katliam ve soykırımları

Dersim'de Alevi/ Kürtlere karşı yürütülen sistematik bir soykırımdır. Dersim Soykırımı, 1235/1240 yıllarında Selçuklu tarafından yapılan soykırımın devamıdır. Osmanlı'dan "Kızılbaşların katli caizdir" fetvasını devralan "Kurucu irade" tek kimlik için "Gereğini" yapmıştır. Osmanlı döneminde tarifi mümkün olmayan yöntemlerle Türkmen/Alevi soykırımı yapan ve Türkmen/Alevileri bastıran, katleden, susturan "İrade" Cumhuriyette "Tek kimlik" için önce Koçgiri, ardından Dersim'de Kürt/Alevilere katliam uygulamıştır.

Geleneksel inkarcı politikalar

Şimdi Alevi Sorununu algılamaktan yoksun kimi çevreler "Aleviler Cumhuriyetin ve Laikliğin güvencesidir!" diyerek geleneksel inkarcılığı, asimilasyonu sürdürmek ve Alevileri bu kirli politikanın ortağı yapmak istiyorlar. Aleviler için laik, demokratik Türkiye vazgeçilmezdir. Ancak Aleviler artık bilmektedir ki 90 yıldır uygulanan cumhuriyette ve mevcut AKP uygulamalarında ne demokrasi ne de laiklik vardır

"Helalleşme" ve Aleviler

Tam da bu günlerde "Helalleşmeden" söz eden devlet ve iktidar yetkilileri bilmelidir ki Biz Aleviler hiçbir zaman Türk/İslamcı ırkçı, katliamcı zihniyetle helalleşmeyeceğiz, helalleşemeyiz. Bizim Muaviye soylu iktidar anlayışı ve Hızır Paşa huylu muhalefet ile davamız var. Bu davanın bitmesi için; yapılması gereken;
Alevi toplumunun ve Alevi Demokratik hareketinin talepleri kabul edilmelidir. "Yeni Anayasa" bu gerçeği ve Türkiye'nin etnik, inançsal, kültürel çoğulculuğu yapısını tanıyarak yapılmalıdır.
Gezi direnişinin yıl dönümüne geldiğimiz şu günlerde hala Gezi Direnişinde katledilen canlarımızın katilleri yargılanmadı veya aklandı. Katiller aramızda geziyor.
Varlıkta birlik ve dirlik, yaşamda özgürlük için meşru demokratik mücadele tek çözüm yoludur.
02.06.2016

Alevilikte ölüm ve yaşam diyalektiği

Komünalite sınırsız, sömürüsüz, efendisiz ve devletsiz bir toplumdur. Komünalitede ne tanrının yeryüzündeki versiyonu olan devlet, ne de devletin gökyüzündeki yansıması olan tanrı anlayışı vardır. Alevilik komünalitedir, yaşayan bir komünalitedir.

Volkan YARAŞIR

"Bir kum tanesinde dünyayı görmek...
Ve tutmak sonsuzluğu avucumuzun içinde." William Blake
Ölüm yaşam diyalektiği Alevilik inanç sisteminin en temel parametrelerinden birini oluşturur. Hayat muhteşem bir şeydir. Ölüm de onun parçasıdır. Ama en doğal ve en hakiki parçası...
Ölüm bir yok olma değil, başka bir boyuta, başka bir aleme geçme, hakka yürüme, sonsuz hayata kavuşma anlamına gelir. Ölüm yaşam gibi bir hakikattır. Bu alem yaşamdan kopuk değil, yaşama içkindir ya da yaşamla iç içedir. Yaşam bir yönüyle ölümü koşullar.
Bütün komünal inanç sistemlerinde ölüm ve yaşam diyalektiği birbirine benzer. Ölümle toprak, ölümle ateş ve gökyüzü arasında bağlar kurulur. Bu bağ bir anlamda yaşamla ölüm arasındaki sonsuz içkinliği anlatır.
Toprak ana, doğumu, yaşamı ve yeniden doğumu simgeler. Toprağa karışma/dönüşme öz olma, öze dönme halidir. Amargidir (Anaya dönüştür).
Ve devr-idaimin parçasıdır. Bu bazen Zerdüştlükte ateş olur, ateşin parçası olma halidir. Kızılderililerde ise Ulu Manitu'ya kavuşmadır. Devr-i daim ölüm ve yaşam arasındaki muhteşem diyalektiktir. Ya da diyalektiğin muhteşem tezahürüdür.

Alevilikte sevgi ruhun özüdür

Alevilikte sevgi herşeydir. Sevgi tanrıdır. Tanrıya ulaşmanın yoludur. Sevgi yoldur. Yol, ruhun arınmasıdır. Sevgi ruhun özüdür. Alevilikte tanrı soyut bir şey değildir. Somuttur. Ve her şeydedir. Ve her yerdedir. Herşeyin ruhunda kendini dışa vurur. Hallac-ı Mansur'un Enel- Hak düşüncesi müthiş bir inanç mimarisi ve bir inanç manifestodur. Hallac-ı MansurAlevilik inanç sisteminin özünü ve ruhunu ifade eder.
Tanrı- insan- doğa üçlemesi doğal inanç paradigmasının temelidir.

Komünalite efendisiz ve devletsiz bir toplumdur

Alevilikte tanrı komünalitenin tanrısıdır. Herşeye kadir olan değil, ama herşey olandır. Korkuyu simgelemez, sevgiyle ulaşılan, sevgiyle kavuşulan ve hatta sevgide kristalize olandır.
Sevgisonsuzluktur. Sonsuzluk tanrıya giden yoldur. Yol sevgidir, sevgi yoldur.
Komünalite sınırsız, sömürüsüz, efendisiz ve devletsiz bir toplumdur. Komünalitede ne tanrının yeryüzündeki versiyonu olan devlet, ne de devletin gökyüzündeki yansıması olan tanrı anlayışı vardır.
Alevilik komünalitedir, yaşayan bir komünalitedir. Alevilik tarihsel devrimci bir dinamiği ya da tarihsel bir devrimi simgeler.*
*Diğer sayıda bu tarihsel dinamiğin nereden kaynaklandığı ve bu dinamiğin, sosyal dinamikle yaşamsal ve stratejik bağı üzerinde durulacaktır.

Hakka yürümek

Alevi cenaze erkânlarında "ölüm" gibi sözcükler değil "Hakka yürüme", "dosta varma" ifadeleri yer alır.

Rıza ÇELİK

İnançların,bünyesinde barındırdığı kavramlar inançlara yönelik felsefeyi açığa vurur. Alevi inancında da kavramlar inancın özüne yönelik paradigmaların anlatış biçimini taşır. Bu doğrultudan hareketle, yaşam-ölüm ilişkisinin kavramsallığını da ele almak mümkündür.
Alevi tasavvufu Vahdeti Mevcut üzerine var olmuştur. "Her şey tanrıdır", "Tanrı her şeydedir" anlayışı bu tasavvufun en yalın anlatış halidir. Nesnenin vücut bulmasının özünde yüzbinlerce yıllık ömürleri olan atomların bir araya gelişi yer aldığından doğum da, ölüm de yaygın kanının aksine ezeli ve ebedi tespit edilemeyen olgular olarak kabul görülmelidir. Alevilik, bu gerçeği doğum ve ölüm paradigması üzerinden"sır" olarak görür; Tanrı'yı,"Hak" kabul edip her şeyin Hakk'ta, yani "canan"da gizli ve hazır olduğunu düşünce biçimine alır.

Ölmek mi Hakka yürümek mi?

Anadan doğan bedenin can halini meydana getiren; evrendeki toplamdır. İnsanın yaşadığı süre içinde doğum ve ölümleri hakiki manada birden fazladır ve bu durumun bilimsel gerçekliği söz konudur.
Alevi cenaze erkânlarında ölen can ile ilgili "ölüm", "vefat" gibi sözcükler değil "Hakka yürüme", "dosta varma", "kalıp değiştirme", "sırra erme" gibi ifadeler yer alır. Bu ifadelerden de anlaşılacağı gibi kadın rahminden doğup dünyaya gözlerini açan canın son nefesini verip toprak anaya uğurlanırken evrendeki sonsuzluğa kavuştuğu bilgisi gizlenir. Toprağa verilen canın zaman içerisindeki yolculuğu bedeninin bölünüp ayrışarak evrenin muhtelif yerlerine dağılması; bilincinin ise toplumsal bellekte bıraktığı kültürel miras ile var olduğu düşüncesi bilinmektedir. Cenaze erkânında "Hakk kapısından geldim, sır kapısına giderim." ünlemi canın ana rahminden doğumunu "Hakk kapısından gelme", son nefesini verip doğaya geri gidişini de "sırlanma" olarak görür.

Sır olmak

İnsanın can halinin sır olması, canana kavuşma durumudur. Aşk hali canın cananla birleşmesidir.
Bu da Aleviliğin hakikat bilgisidir.
Geçtiğimiz günlerde Hakka yürüyen Haşim Kutlu canana eren can için "Canlı cansız her şeye sızacak ve sonsuza dek yaşayacak." sözleriyle özet geçer.
"Cananı gördük hoş olduk; özümüzü tanıdık yol olduk. Ana rahmine düştük kızıl kan olduk, kandan ezelden. İşte böyle böyle kendimize döndük" cenaze gülbankında geçen ifadeler arasındadır. Bu ifadeler canan kavramının Hakk olduğunu ve kişinin "ölüme" uğurlanırken esasında canın cananla vuslata kavuşması ve tevhid olmasını açıklar.

Ölüm yok olmak değildir

İnsanın ölümü son, yok olma ya da bitiş değildir. Biyolojik ölüm insan için bir realite olsa da o insanın canını oluşturan atomlar, moleküller başka boyutlarda farklı madde ve bedenlerde vücut bulurlar. Güfrani'nin:
"Bulut olup ağdığımı bilirim
Boran ile yağdığımı bilirim,
Altı anadan doğduğumu bilirim,
Kaç ebeden kaç soruldum kim bilir?
deyişi en belirgin haliyle Hakka yürümenin, sır olmanın gerçeğini ortaya koyar. Evrende gerçek bir yok oluş olmadığını, biyolojik ölümle canın birçok kez başka bedenlerde geleceğinin bilgisi ve haberini verir şair. Hüdai de bu durumu «Ölüm ölür, biz ölmeyiz.» şeklinde dile getirir.
Aleviliğin yaşam-ölüm paradigması, diğer düşünüş biçimleri gibi evren-doğa-insan üçlemesinin mihenk taşı olup aslını bu şekilde yüzlerce yıl korumuştur.
Aşk ile...
24.05.2016

EKONOMİ

VOLKAN YARAŞIR

Dünyanın en zengin / en fakir ülkesi: ABD

Derinleşen kriz ve derinleşen sefalet

Dünyanın en zengin ülkesi olan ABD, aynı zamanda dünyadaki sefaletin en şiddetli yaşandığı ülke olarak dikkat çekiyor. Kriz bu süreci korkunç bir boyuta yükseltti. Bu bir paradoks değil, kapitalist sistemin yıkıcı gerçekliği.

Kapitalizmin yapısal/ genelleşmiş krizi 2007- 2008 yılında ABD merkezli kendini dışa vurdu. Bir kolektif kapitalist olan devlet, ontolojik bir yönelimle sermayenin güvenliği ve sonsuz serbestliğini sağlamak için hemenhareket geçti.
Kapitalist devletinin ilk işi krizi sosyalleştirmek ve kapitalist tekelleri kurtarmak oldu. Yaşanan şiddetli şoka (Eski FED başkanının krizin gerçekleşmesine inanamaması gibi)karşı önce faizler sıfırlandı, ardından finans ve reel sektördeki iflas eden şirketlerin hızla ve pervasızca kurtarılması geldi.
Bu adımlar bir yanıyla da krizin yıkıcı etkilerinin topluma yüklemesi operasyonlarıydı. Ardından üçüncü hamle olarak parasal genişleme politikalarına geçildi. Böylece krizi çevre ülkelere ya da gelişmekte olan piyasalara yansıtma/"ihraç etme" şansı kazanılacaktı. Bu arada bazı palyatif adımlarla ya da sistematik esnekleştirme taktikleriyle istihdam sorununa cevap verilmeye çalışıldı.
Emekçiler yarı zamanlı işlere stratejik bir biçimde yönlendirildi. Böylece işsizlik oranı göreceli olarak aşağı çekildi. ABD ekonomisinde,özellikle 2012,2013'tensonra nispi oranda bir toparlanma görüldü. Özellikle ABD'nin hegemon devlet olmasından kaynaklı, rezerv parayı basan ülke olması ya da senyoraj hakkıekonomik toparlanmanın başat faktörü olarak dikkat çekti.

Kriz sürüyor

2015 yılında FED, ABD ekonomisinde toparlanmanın tamamlandığını açıkladı. Parasal genişleme politikalarına son verdiğini ve faiz artırımına gideceğini deklare etti. 0rta vadeli bir süreçte yaşanacak enflasyona karşı 2016 yılında, her seferinde % 0.25 oranında 4 faiz artışına gidileceğini ve hedefin 2017 yılında % 1.5 faiz olduğunu bildirildi.
Ama işler 2016 başından itibaren yolunda gitmedi. Özellikle Çin ekonomisindeki yavaşlama, olası yeni borsa çöküşleri, Çin'in izlediği ekonomik politikalarının küresel ekonomiye ve ABD'ye etkisi, dünya ekonomisindeki olumsuz gelişmeler ve "uzun" durgunluğun devam etmesi, gelişmekte olan piyasalarda kriz riskinin artması, Avrupa ve Japonya'da ekonomik krizin derinleşmesi ve ABD ekonomisinde(2014 ikinci çeyreği ve 2015 yılında devam eden ve halen süren) yaşanan durgunluk ve hatta daralma eğilimi faiz artırımının realize olması engelledi. Yüksek bir ihtimalle bu yıl içinde faiz artırımına gidilmeyecek

Daralma eşiği

ABD ekonomisinin durgunluktan, hızla daralma eşiğine geçme olasılığı yükseliyor. Sanayi üretimi verileri de bu tezi doğruluyor. Kısaca ABD'de kriz sürüyor ve derinleşme olasılığı artıyor. Kapitalist sisteminin bügün ulaştığı yüksek entegrasyon düzeyi ve Çin'in yaratacağı "kelebek" etkisi süreci hızlandırabilir.

Mutlak sefalet

Dünyanın en zengin ülkesi olan ABD, aynı zamanda dünyadaki sefaletin en şiddetli yaşandığı ülke olarak dikkat çekiyor. Kriz bu süreci korkunç bir boyuta yükseltti.
Bu bir paradoks değil, kapitalist sistemin yıkıcı gerçekliği. Artık "yaşayan" kapitalizmi anlatma da bir şiara ve mottoyadönüşmüş "We are the 99 %" -Biz yüzde 99'uzsloganının, en çıplak biçimde yaşandığı ülkelerden biri ABD. Yüzde 99, "öteki" Amerika'yı, dünyanın lanetlilerini, ötekileri anlatıyor Yapısal kriz, ABD'de kronik ve mutlak bir yoksulluğun önünü açtı. Milyonlarca kişi evlerini kaybetti. ABD yoksullaşma oranı resmi verilere göre nüfusun yüzde 15'ine ulaştı.Gerçek durum ise çok daha fazla. Eşitsizlik derinleşti. Evsizlerin ve sokakta yaşayanlar orantısal olarak yükseldi. Sefalet kitleselleşti ve kronikleşti.

Dünya ekonomisinde yavaşlama

Artık kapitalizmin genelleşmiş/ organik krizinin bu evresi, krizlerin senkronlar biçiminde yaşanacağı bir evredir. Gelişmeler onu gösteriyor. Kapitalist kriz, yayılmasınıgiderek tamamladı. Şimdi şiddetinin son derece artacağı konjonktürdeyiz.

Kapitalist kriz derinleşiyor ve yayılıyor. Dünya ekonomisi "uzun durgunluğu" aşmış değil. 2015 yılının ikinci yarısında küresel ekonomi yavaşlama trendi içine girdi. Büyüme oranı% 2.5civarında seyretti. IMF, 2016 ve 2017 büyüme oranını sırasıyla % 3.2ve% 3.5 olarak veriyor. Gelişmekte olan piyasalar için bu oran 2016 yılı için % 4.1, 2017 için 4.6. ABD ekonomisinde beklenen büyüme oranı % 2.4 ya da 2.5 civarında. Merkez ülkelerde beklenen büyüme oranı ise % 1.9 ya da 2.0. Çin 2010 yılına kadar dünya ekonomisinin motor gücü gibi hareket ederek % 12 oranında büyümüştü. 2014 ve 2015'te büyüme oranı % 6 ya da % 7 aralığında seyretti. 2016 yılında da aynı büyümede ritmi bekleniyor.
2016 yılı OCED raporu da bu tabloyu destekleyici içerikte oldu. Rapor merkez ülkelerin durgunluktan çıkamadığını gösteriyor. Dünya ekonomisi bir nevi "sürekli" durgunluk içinde. Bu "uzun" durgunluk, hızla yeni ve yıkıcı mali kriz dinamiklerini bünyesinde taşıyor.

Küresel mali krize doğru

En başta dünya ekonomisini ayakta tutan Çin bügün, çok vektörlü sorunlar yaşıyor. 2008 – 2010 arasındaÇin ekonomisinin gösterdiği büyüme, küresel düzeyde büyük gelgitleri yaşanmasını engellemişti.Bügün açısından Çin ekonomisinde yaşananyavaşlama, kritik eşiğe yaklaştı.Öte yandan yavaşlama başka inşaat, emlak piyasalarında ve banka borçlarında büyük mali balonların oluşmasına yol açıyor.

Küresel mali kriz baş gösteriyor.

Çin şirketlerinin borçları da tehlike sınırına ulaştı. Borçlaruluslararası tekel mahiyetindeki şirket iflaslarını beraberinde getirebilir. Merkez ve gelişmekte olan piyasalardaki şirketlerde borç batağı içinde. Yalnızca Çin ve gelişmekte olan piyasalardaki toplam şirket borçları 25 triyon dolara ulaşmış durumda. Merkez ülkelerdeki şirketlerin borçlarıda kontrolsüz bir aşamaya geldi. Bu şirketlerin bütününde görülen eğilim, hiper finanslaşmanın bir tezahüründe diyebiliriz, alınan borçlarınüretim ve yatırımda kullanılmaması, farklı finansal araçlarda değerlendirilmesidir. 2016'nın ilk verilerine göre küresel düzeyde, şirketlerin borç yükü, kriz önceki döneme yaklaştı.

"Şirket devlet" iflasları

Önümüzdeki süreç başta Çin kaynaklı emlak ve inşaat piyasalarında şişen mali balonların patlamalarına sahne olabilir. Bu mali çöküşlerin küresel düzeyde büyük sarsıntılar yaratması kaçınılmazdır. Bu süreç bir yanıyla da bankacılık krizi şeklinde işleyecektir.
Ayrıca merkez ülkelerdeve gelişmekte olan piyasalarda şirket iflasları, bankacılık krizlerinin yaşanma olasığı yüksektir. Kapitalist entegrasyonun düzeyinin bügün ulaştığı boyut, kapitalist ekonomilerin içiçe geçmişliğive küresel ekonomin yaşadığı sürekli durgunluk koşulları krizlerin hızla sirayet etmesine yol açtığı gibi şiddetini de ekstrem noktaya yükseltmektedir.
Artık kapitalizmin genelleşmiş/ organik krizinin bu evresi, krizlerin senkronlar biçiminde yaşanacağı bir evredir. Gelişmeler onu gösteriyor.Kapitalist kriz, yayılmasınıgiderek tamamladı. Şimdi şiddetinin son derece artacağı konjonktürdeyiz. Olası küresel mali krizi, yıkıcı bir depresyonun takip etmesi beklenmelidir.

Ekonomide kırılganlık devam ediyor

Türkiye ekonomisi döviz kurunun biçimlenişi ve faizin oranlarının belirlenmesi şeklinde kendini dışavuran bir sarmalın içine girmiş durumda. Ekonomi savaş konseptine, dış kaynak bağımlılığına ve küresel düzeydeki finansal hareketlere aşırı duyarlılığından yüksek zafiyet gösteriyor.

Türkiye ekonomisi çok vektörlü kırılganlık yaşıyor. Özel sektörün borç yükünün kritik eşiği ulaşması ekonomideki en önemli risk faktörü olarak dikkat çekiyor. Dış kaynak bağımlılığı bu riskin artmasını beraberinde getiriyor. Son Standart& Poor's, raporunda bu sorunun altı çizildi. Özel sektörün borç çevriminde yaşanacak ciddi bir problem, senkronize sonuçlar yaratacak bir içerik taşıyor. En başta bankacılık sektörü bu durumdan şiddetle etkilenecektir. Süreç bankacılık krizini tetikleyebilir. En azından sektörde yaşanacak sarsıcı mahiyetteki sorunlar, ülkenin kredi notunda düşmelere yol açabilir. Bu hızlı sermaye çıkışları anlamına gelecektir.

Döviz sarmalı

Hızlı sermaye çıkışları yeni döviz şokları demektir. Bu TL'nin hızla değersizleşmesini koşullar. TL'nin değersizleşmesi başka bir boyutta yukarıda bahsettiğimiz döngüsündaha sertyaşanması anlamı taşır. Ayrıca küresel düzeyde likidite daralmasının yaşandığı koşullarda olası sermaye "kaçışları", yıkıcı sonuçları beraberinde getirir.
Sermaye kaçışlarına karşı, uygulanacak faiz oranlarının düşürülmesi taktiği ise palyatif mahiyette bir hamle olacaktır.Faiz oranlarının düşürülmemesi de problemlidir.Bundan dolayı rolantide kalan adımlar atılıyor

Kriz dinamikleri ayakta!

Kısaca Türkiye ekonomisi döviz kurunun biçimlenişi ve faizin oranlarının belirlenmesi şeklinde kendini dışavuran bir sarmalın içine girmiş durumda.
Ekonomi savaş konseptine,yapısal dış kaynak bağımlılığına ve küresel düzeydeki finansal hareketlere aşırı duyarlılığından dolayı yüksek zafiyet gösteriyor. Ve ayrıca bünyesindeçoklu kırılganlığı taşıyor.
Her kırılganlık faktörü yüksek ve senkronize kriz dinamiklerini içinde taşıyor.

ORTADOĞU

C. MALATYA

Ortadoğu'da savaş hesaplarla birlikte büyüyor

Suriye'de görüşmelere de savaşa da devam

Ortadoğu'da gelişen savaşın yarattığı durum barış görüşmelerini ve ateşkesleri, büyük operasyonlar öncesinde "nefes almak" için yapılan birer tiyatro gösterisine dönüştürüyor.

Önceki yıllara nazaran Mart ve Nisan aylarını görece "sessiz" ve "barış görüşmeleri" içinde geçiren Ortadoğu coğrafyası, başta Rakka ve Felluce operasyonları olmak üzere tekrardan savaşların merkezi oldu. Rusya'nın fiilen girmesinden sonra bütün küresel güçlerin doğrudan müdahaleleri savaşın yakıcılığını daha da arttırıyor. Buna ek olarak bölge devletlerinin de birbirleriyle olan amansız, ahlak ve kural tanımayan rekabetleri devam ediyor. Ve bu durum barış görüşmelerini ve ateşkesleri, büyük operasyonlar öncesinde "nefes almak" için yapılan birer tiyatro gösterisine dönüştürüyor.

Bitmeyen görüşmeler

5 yılı yakın zamandır büyük bir savaşın içinde olan Suriye'de, özellikle Rusya'nın girişimiyle "muhalif" güçlerin büyük çoğunluğuyla ateşkes sağlanmış, böylece 3. Cenevre görüşmelerinin başlaması sağlanmıştı. Her ne kadar Suriye Kürtlerinin en önemli ve güçlü temsilcisi PYD'nin davet edilmemesiyle kadük ve içi boşalan bir gösteriye dönüşse de bu görüşmeler kısmen ateşkesin sağlanmasında başarılı oldu. Fakat Suudiler tarafından oluşturulan Riyad Heyeti'nin görüşmelerden çekilerek Halep'in güneyinde büyük saldırıları başlatmasıyla bu görüşmeler de fiilen çökmüş oldu. Her ne kadar ABD "müttefiklerini" görüşmelere katılmaları yönünde çağrıda bulunsa da bu çağrısına cevap alamamış durumda. Bununla birlikte ABD, bu saldırıyı gerçekleştiren gruplardan olan En-Nusra ile Ahrar'ur Şam örgütlerinin terör örgütleri listelerine alınmasını isteyen Rusya'nın önerisini Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda Britanya ve Fransa ile birlikte reddetti. Dolayısıyla ABD bir taraftan görüşmelere "çağrı" yaparken, diğer taraftan saldıran taraflara arka çıkarak kendi çıkarları doğrultusunda ikili bir politika izlemeye devam ediyor. Rusya ise yaptığı hava saldırılarıyla Palmira'nın kurtarılmasını ve Lazkiye kırsalının cihatçı çetelerden temizlenmesi sağlamış, sonrasında ise görüşmelerin başlaması için askeri güçlerinin bir kısmını "geri çekmişti". Fakat gerek gönderilen tanklar gerekse Rusya'nın görüşmelerden daha çok savaş için hazırladığını göstermişti. Diğer yandan Rusya, her ne kadar altı kısmen boş olsa da, görüşmelerin başlamasını sağlamakla birlikte onlarca örgütü ateşkese dahil etmesiyle birlikte diplomatik açıdan da alan kazanmış oldu.

Savaş her yerde

ABD ve Rusya'nın hem diplomasi hem de askeri hamleleri, iki ülkenin de Suriye'de barıştan çok kendi alan hakimiyetlerini korumak ve genişletmek isteğinde olduklarını gösteriyor. Bununla birlikte bölgesel güçlerin de kendi çıkarlarını dayatmayla birlikte, bu küresel güçlerin "yetemediği" yerlerde kendi inisiyatiflerini koyma çabaları da ülkedeki kaotik durumun güçlenmesine neden oluyor. Bu kaotik durum aynı zamanda başta Rojava'da olmak üzere kimi yerel halkçı-demokratik güçlerin de alan ve güç kazanmasını sağlıyor. Dolayısıyla görüşmeler, ateşkesler, ittifaklar da bu güçlerin savaştıkları başka alanlar oluyor.

Ana hedef Rakka

YPG her ne kadar şimdilik Cerablus'tan vazgeçse de, Rakka'ya yönelerek ileri bir hamle yapıyor. Bu hamle gerçekleşirse YPG hem Suriye'nin kuzeyine tamamen hakim olmakla birlikte Suriye iktidarında da söz sahibi olacak.

Uzun zamandır işareti verilen Rakka'yı özgürleştirme operasyonu 24 Mayıs'ta başladı. Irak-Şam İslam Devleti'nin (IŞİD) başkenti olan Rakka'ya yönelik hareketin öncülüğünü Suriye Demokratik Güçleri (SDG) yapmakla birlikte ABD de 250 askeri uzman ve savaş uçaklarıyla operasyona destek veriyor.
Operasyonun öncelikle Rakka'nın kuzeyini temizlemeyi hedef alıyor.
Bu temizlemenin ardından Rakka kent merkezinin hedef alınacağı açıklandı.

Neden Rakka?

Operasyonun öncü gücü olan SDG'nin çoğunluğunu oluşturan YPG'nin, kantonları birleştirmek amacıyla Cerablus'u hedef alacağı öngörülüyordu. Fakat Türkiye yaptığı yoğun baskı ve hatta kimi askeri saldırılarıyla kantonların birleşmesine izin vermeyeceğini göstermiş, ABD de müttefikinin bu «hassasiyetini» göstererek YPG'nin olası operasyonunu engellemişti.
Bununla birlikte gerek "eğit-donat" projesinin çökmesi gerekse "ılımlı" muhaliflerin cihatçı çetelerle hareket etmesi ve IŞİD karşısında varlık göstereememesi ABD'yi Rojava'da YPG ile işbirliği yapmaya itiyor. Ve bu işbirliği geçici olmakla birlikte karşılıklı bir ilişki yaratıyor. YPG her ne kadar şimdilik Cerablus'tan vazgeçse de, Rakka'ya yönelerek ileri bir hamle yapıyor. Bu hamle gerçekleşirse YPG hem Suriye'nin kuzeyine tamamen hakim olmakla birlikte Suriye iktidarında da söz sahibi olacak. Diğer yandan Rakka'nın düşmesiyle de Afrin ve Kobani kantonları arasındaki IŞİD güçleri de zayıflamış ve merkezle bağlantıları kopmuş olacak ve böylelikle düşürülmeleri kolay olacaktır.

SDG'nin yürüyüşü

Fakat ABD de hem Türkiye'nin "hassasiyeti"nden dolayı hem de devrimci-halkçı bir dinamiğin güç kazanmasını istemediğinden kantonların birleşmesini engellemek için her şeyi yapacaktır. Nitekim ABD'nin yaptığı "1 Haziran'da başlayan Menbic operasyonunu SDG içindeki Arap güçlerinin yaptığını ve Menbic'in ele geçirildikten sonra tarihsel sakinleri olan Suriyeli Arapların egemenliğinden olacağı" açıklaması da bunu gösteriyor. Dolayısıyla ABD ve YPG'nin stratejik hedefleri birbirleriyle çelişik durumda. Fakat dönemsel gereklilikler ve zorunluluklar bu işbirliğini zorunlu kılıyor.

Rakka kimin olacak?

ABD ve SDG'nin operasyona başlamasından sonra Suriye ve Rusya da Rakka'ya yönelik operasyon hazırlıklarına başladı. Suriye-Rusya ise ABD-SDG'den önce Rakka'yı ele geçirerek "rakiplerinin" hem alan hem de görüşmelerde güç kazanmalarını engelleme çabası içerisinde. Fakat Suriye ordusunun sınırlı gücü bu operasyon için en büyük soru işareti. Bunun yanında SDG içinde Rakka Devrimcileri gibi yerelden savaşçıların olması büyük bir avantaj.
Öte yandan hem başkenti olması, hem de Irak ve Suriye›deki güçleri arasındaki iletişim ve yardımı sağlaması açısından stratejik bir konuma sahip olmasından dolayı IŞİD'in Rakka'yı kolayca bırakması beklenmiyor. Dolayısıyla Rakka için mücadelenin uzun süreli ve oldukça zor olacağı görülüyor.

Felluce operasyonu ve hesaplar

İbadi bir yandan yoksul tabana dayanarak kendi iktidarını konsolide etmeyi hesaplarken diğer yandan otoritesini kabul ettirecek kadar güçlü olduğunu göstermek istiyor. Felluce operasyonu ile bu hedeflerini gerçekleştirmek için kendisine gerekli olan meşruiyeti elde etmek istiyor.

Adım adım Irak'tan silinen IŞİD'e yönelik operasyonlar, Felluce operasyonuyla devam ediyor. 22 Mayıs'ta başlayan operasyona Irak ordusu, Sünni aşiret güçleri ile Gönüllü Halk Güçleri (Haşdu'ş- Şa'bi) katılıyor. Operasyona Suriye'nin aksine ABD uçakları değil Irak ordusunun uçakları hava desteği veriyor.

Neden Felluce?

Felluce IŞİD'in en çok önem verdiği kentlerden biri. ABD'nin Irak işgali döneminde sergilediği direnişle adından "Direniş kenti" olarak bahsettiren Felluce'nin bu anlamda sembolik anlamı büyük. Bununla birlikte Felluce başkent Bağdat'a en yakın kent olmakla birlikte Irak'taki Şiilerin yoğunlukta olduğu bölgelere açılan bir kapı konumda. Bu açıdan da oldukça stratejik bir önemi bulunuyor.
Ramadi, Beyci ve Tikrit'in ele geçirilmesiyle birlikte IŞİD Irak›ta Musul ve Felluce'ye sıkışmış durumda. Musul'un durumunun tartışmalı olması ve küresel güçlerin bu duruma müdahil olmaları da Haydar İbadi yönetimini Felluce'yi yöneltmiş durumda. İbadi yönetimi Felluce›yi ele geçirerek hem stratejik önemdeki kenti elde etmeyi, hem de Musul'a yönelirken arkasında IŞİD'in elinde tuttuğu alan bırakmayarak elinin rahat olmasını hedefliyor.

İbadi yönetimi

İbadi yönetimi diğer yandan bu operasyonla ülke içindeki otoritesini arttırma hedefini güdüyor. Kurduğu teknokrat hükümet, mezhepsel ve etnik Irak Meclisi'nden yeterli desteği görmeyince İbadi'nin imdadına müttefiki Sadr grubu yetişti. Sadr grubunun yolsuzluk ve kötü yönetimi protesto amacıyla Nisan sonunda Irak Meclisi'ni basmaları ve İbadi'nin bu baskını "gönülsüzce" kınaması ittifakın ciddiyetini göstermiş oldu. İbadi, yolsuzluk ve çıkar batağına bulaşmış Irak kodamanlarına karşı Sadr grubu tabanı yoksul halka dayanan gruplara dayanmış durumda. İbadi bir yandan bu yoksul tabana dayanarak kendi iktidarını konsolide etmeyi hesaplarken diğer yandan otoritesini kabul ettirecek kadar güçlü olduğunu göstermek istiyor. Dolayısıyla İbadi, Felluce operasyonu ile bu hedeflerini gerçekleştirmek için kendisine gerekli olan meşruiyeti elde etme çabasını güdüyor.

İran'ın hesapları

Felluce yapılan bu operasyon büyük oranda Irak güçlerinin inisiyatifiyle gerçekleşiyor. Bu güçlerin büyük bir çoğunluğunu Şii milisler oluşturmakla birlikte İran'ın askeri "danışmanları" da saha bulunuyorlar. Nükleer anlaşmadan sonra Ortadoğu'daki politikalarını ABD ile çok ayrı düşmeden yürütmeye çalışan İran, aynı zamanda kendi politikaları doğrultusunda ilerlemeye devam ediyor.
İran bir taraftan 2014›te IŞİD›in Erbil›e yaptığı saldırısında destek olduğu Kürdistan Bölgesel Yönetimi ile olan ilişkilerini geliştirirken, diğer yandan Irak ordusunun, IŞİD›in elindeki Sünnilerin çoğunlukta olduğu bölgeleri almasına yardımcı olarak Irak bütününü etkisini altına almaya çalışıyor. Böylece Ortadoğu'nun hem ekonomik hem de coğrafi açıdan merkezi olan Irak'ı elde ederek bölgedeki rakibi Suudi Arabistan'ın önünü almaya çalışıyor.

Hedefler sahnede

Felluce operasyonu ile hem İbadi hem de İran hedeflerini yoksul Irak halkının üzerine basarak gerçekleştirme istiyor. Fakat her ne kadar Şii ve Sünni örgütlenmelerin içinde bulunsalar da, yoksulluğa ve yolsuzluğa karşı başkaldırmaları, hem küresel güçlerin hem de bölgesel güçlerin Irak'taki hesaplarını kolayca gerçekleştiremeyeceklerini gösteriyor.

DÜNYA

Avusturya kıl payı aşırı sağcı bir cumhurbaşkanını seçmedi, ancak siyasal sistem iflas etmiş durumda

Avusturya'da kriz ve sağın yükselişi

Asıl sorulması gereken soru: İkinci paylaşım savaşından sonra eski Naziler tarafından kurulan bir partinin adayı nasıl bu kadar oy alabildi? Seçimde en büyük şok hem Sosyal Demokrat Parti (SPÖ)'nin hem de Halk Partisi (ÖVP)'nin adaylarının ikinci tura kalamaması oldu.

Max ZİRNGAST

Avusturya Özgürlükçü Parti'sinden (FPÖ) Norbert Hofer'e karşı yarışan Yeşiller Partisi eski genel başkanı Alexander van der Bellen 22 Mayıs tarihinde yapılan ikinci tur seçimlerinde Cumhurbaşkanı seçildi. Avusturya, aşırı sağcı bir Cumhurbaşkanı'nı kıl payı "kaçırdı". Cumhurbaşkanının fonksiyonu simgesel temsiliyetten ibaret. Hofer bunun değişebileceğini söylemişti ki 1929'da kabul edilen bir yasa da bunu mümkün kılıyordu. Lakin seçimin önemi bu değildi. Asıl sorulması gereken soru: İkinci Paylaşım Savaşından sonra eski Naziler tarafından kurulan bir partinin adayı nasıl bu kadar oy alabildi?

Siyasi sistemin çöküşü

Seçimde en büyük şok hem Sosyal Demokrat Parti (SPÖ)'nin hem de Halk Partisi (ÖVP)'nin adaylarının ikinci tura kalamaması oldu. İki aday yalnızca %11 civarında oy alabildi. Böylece İkinci Paylaşım Savaşı ardından oluşturulan siyasi sistemde bir ilk yaşanmış oldu ve önümüzdeki seçimlerin ne karakterde olacağını da açıkça gözlemleyebiliriz.
Avusturya'da son 70 senedir egemen olan ve kemikleşmiş siyasi sistemi artık fiilen çökmüş sayılır. Savaştan sonra Avusturya'da toplu iş ortaklığı (Sozialpartnerschaft) denilen bir model egemen olmuştu. Özetle bu, emek ve sermaye arasında bir anlaşma, Avusturya refah devletinin zemini idi. Birçok siyasi ve iktisadi yasa ve programlar, emek ve sermaye temsilcileri tarafından önerildikten sonra bu modelin meclisteki temsilcileri (SPÖ ve ÖVP) tarafından kabul edilmişti.Avusturya devletinin bütün aygıtları SPÖ ve ÖVP üzerinde büyük sermaye güçlerinin kontrolü altında olmakta.

İşsizlik oranı

Öte yandan, neoliberalizm Avusturya'ya geç ve yumuşak bir şekilde girdi. Ama toplu iş ortaklığı modelinin eski hali sona eriyor. Dünya ve Euro Bölgesinin ekonomik krizi artık Avusturya'yı da ciddi biçimde etkiliyor. Birkaç sene öncesine kadar AB'nin en düşük işsizlik oranına sahip olan ülkesi Avusturya'da şimdilerde işsizlik oranı artmış durumda.

FPÖ'nün yükselişi

Haider'in önderliğinde FPÖ yükseldi ve 2000-2006 arasında ÖVP ile hükümet kurdu. ÖVP/FPÖ hükümeti Avusturya refah devletine saldırdı.

Avusturya'da sağın yükselişi 1986'da güçlü bir şekilde başladı. Jörg Haider FPÖ'nün genel başkanı seçilirken, partide sağ kanat hegemonya kurdu.
Haider'in kendisine "postmodern faşist" denilebilir. Yeni sağ elbette ki Avrupa faşizminin geleneğinden gelişti. Haider mesela bazen Hitler'i bile, yarı ironik bir şekilde övüyordu.
Ama aynı zamanda modern ve çağdaş bir hareket olmaya çalışıyor, yeni medya olanaklarını popülist bir dille kullanarak büyük kitleye ve özellikle gençlere ulaşmaya çalışıyordu.
Haider bu taktiği epey iyi uyguladı ve bu nedenle Avrupa'daki yeni sağın en önemli liderlerden biri olabildi. Avrupa'da bu yeni sağ neoliberalizm ortaya çıktıktan sonra oldukça güç kazandı. Kıta'nın her tarafında sosyal demokrasi de neoliberal hegemonyayı kabul etti. Aynı zamanda Sovyetler çöküyor, komünist hareketler de kriz yaşıyorlardı.

Yeni sağın yükselişi

Bu konjonktür yeni sağın yükselişinin bereketli toprağıydı. Haider'in önderliğinde FPÖ yükseldi ve 2000-2006 arasında ÖVP ile hükümet kurdu. ÖVP/FPÖ hükümeti Avusturya refah devletine saldırdı ve birçok kamu işletmesini özelleştirdi. Fakat hükümet süresince birçok skandal ve yolsuzluğa bulaştığı için FPÖ'nün oyları düştü ve parti 2005'te bölündü. Haider yeni bir parti kurdu ama eskisi gibi başarılı olmadı. 2008'de kaza geçirdi ve öldü.
FPÖ ise Heinz Christian Strache ile, genç ve karizmatik birini başkanı seçti. Strache'nin kendisi Neonazi geleneğinden geliyordu ve onunla beraber Haider'den bile daha sağ bir çizgiyi savunan ekip partide hegemonya kazandı.
Parti toparlandıktan sonra ve özellikle 2007/8 krizinin yarattığı ortamı da iyi kullanarak yeniden yükseliş başladı. Burjuva medyada FPÖ'nün yükselişin en büyük nedeni olarak gösterilen mülteci krizi bahane. 90'lardaki Yugoslavya savaşından göçmenlere yaptıkları gibi, bugün de Müslüman göçmenlere karşı FPÖ'nün ırkçı saldırıları devreye giriyor, ama yükselişin asıl nedeni kapitalizmin yapısal krizi.

Avusturya nereye?

Bu seçimden korkunç bir istatistik: İşçilerin %86'sı Hofer'e oy vermiş. Hepsinin faşist olduğundan değil. Nedeni şu: Başka hiç bir parti işçilere ulaşmaya, onları örgütlemeye çaba harcamıyor. "Sol" olarak adlandırılan partiler, yani SPÖ ve Yeşiller tamamen neoliberal. FPÖ de, kendisini "küçük adamın" partisi olarak göstermesine karşın tamamen neoliberal ve sermayenin çıkarlarını yönelik bir programı savunuyor.
SPÖ/ÖVP hükümeti sağa beceriksiz politikalarıyla hizmet ettiler. FPÖ'ye karşı ise tek çözüm buldular: FPÖ'nün göçmenlere ve mültecilere yönelik ırkçı söylemlerine karşı politika yapmak. Böyle giderse bir sonraki başbakan Strache olacaktır. FPÖ'nün yükselişinin yapısal nedenlerine odaklanmak gerekiyor.
FPÖ'ye karşı olan devrimci güçler, sosyal demokrasiyi bir yana bırakıp, devrimci ve işçi sınıfıyla ilişkili bir alternatifi oluşturmalı.

Fransa'da isyan dalgası

Fransa'da iki aydır tasarlanan yeni İş Yasası yüzünden ülke çapında uzun zamandır görülmeyen büyük bir isyan dalgası patladı.

Alp KAYSERİLİOĞLU

Fransa'da iki aydır tasarlanan yeni İş Yasası yüzünden ülke çapında uzun zamandır görülmeyen büyük bir isyan dalgası patladı. Şu an ulaşılan noktada olaylar, sermayenin ve emeğin geleceğini derin bir şekilde belirleyecek bir hesaplaşmaya doğru gidiyor.

Dirilen Fransız emperyalizmi

Yeni İş Yasası taslağının, Fransa ve Almanya arasındaki rekabet ve Fransa'nın AB ve uluslararası alanda Almanya'ya karşı gittikçe güç kaybetmesi sürecinin bir parçası olarak okunması gerekiyor. Almanya,1990'larda „Avrupa'nın hastalıklı yaşlı adamı" olarak adlandırılırken, 2000'lerden itibaren yükselmeye başladı. Almanya'nın 2000'lerde yeniden dirilmesinin temel nedenlerinden birisi, sosyal demokrat „Şansölye" Gerhard Schröder'in yönetiminde 2002'den beri uygulanan ve özünde sermayenin lehine emeğin sömürüsünü kolaylaştıran, esnekleştiren ve derinleştiren neoliberal „Hartz" reformlarıydı. Fransa'da da sermaye benzer denemeler yapsa da, güçlü ve militan bir işçi sınıfı örgütlenmesi bu saldırıları sınırladı. Hatta, 1997'de „35 saatlik çalışma haftası" sermayeye zorla kabul ettirilmişti.

Sarkozy ve Hollande

Ama, artık sermaye bu kazanımları sürdürmek istemiyordu. Çünkü, Fransız sermayesi ve dolayısıyla Fransız emperyalizmi Almanya'ya karşı ve uluslararası arenada zayıf düşmeye başlamıştı.
Onun için, sermaye emeğe karşı önceki başkan Sarkozy zamanında azgın bir karşı saldırı başlamıştı. Sarkozy uzmanlarını Merkel'e „ders almaya" gönderip mesela 2010 yılında emeklilik yasalarını neoliberal biçimde yeniden tasarlamıştı. Ayrıca, Fransız emperyalizmin klasik metodunu da yine uygulamaya başlamıştı: kanlı işgal ve acımasız savaş!

Fransa'da OHAL

İşte, bu yönelimler, Sarkozy'ye karşı neoliberalizmi bitirmek sözünü vererek seçilen sosyal demokrat Hollande yönetiminde de aynen devam etti, hatta ciddi bir şekilde derinleştirildi. Bir taraftan 2013'den beri Mali işgali eklendi, öbür taraftan da sermaye için 2016'ya kadar toplam yıllık 60 milyar € eden vergi muafiyetleri uygulandı. Ek olarak, 2015'deki terör saldırıları dolayısıyla başkanın yetkileri ve özellikle OHAL ilan etme hakkı güçlendirildi. Bu güçlendirme, devlet aygıtların birbirleriyle olan ilişkileri ve yasalarda gereken düzenlemeleri daha hızlı ve daha pürüzsüz yapabilmek için yapıldı.
Şu an Fransa'da OHAL geçerlidir. Sıra, neoliberal uygulamaların hala yok edemediği emeğin bazı kazanımlarına gelmişti.

"Nuit Debout" ve militan işçi sınıfı

Nuit Debout hareketinin ve militan işçilerin uyguladığı baskı ile büyük sendika konfederasyonlardan militan ve solcu bir geleneği olan CGT, eylem ve grev çağrısında bulundu.

İşte, yeni İş Yasası, tam da bu arta kalanları ortadan kaldırmak için tasarlandı.
Ancak bu sefer bu işin bu kadar kolay olmayacağı açıkça görülüyor. İş Yasası reformuna karşı direniş özgün bir dinamik kazandı ve şu an bütün ülkeyi sarsıyor.
Önceliği genç liseliler/öğrenciler yaptı. 29-31 Mart arasındaki kitlesel yürüyüşlerin sonunda Nuit Debout („Gece boyunca uyanık") hareketi kuruldu.
Nuit Debout, son senelerde çok gördüğümüz meydan işgallerin bir parçası: çoğunlukla 18-30 yaş arası gençler kentlerin merkezi meydanlarını işgal edip komün tarzında yönetiyor. Öbür meydan işgallerinde gördüğümüz gibi, burada da siyasal sistem, siyasal partiler ve sendikalara karşı bir mesefe, yer yer reddediş var.
Ancak sloganlar ve taleplerin çoğu solcu, emek lehine ve yer yer anti-kapitalist. Aynı problemle karşı karşıyayız: gelişmiş özneler nezdinde onları kendi çıkarlar için araçsallaştıran sistem, partiler ve sendikalar, o özneler tarafından reddediliyor. Fransız halkının direnişi, bir türlü yerine getirilemeyen görevi bir kere daha devrimcilerin önüne koyuyor: öznelerin gelişmişliğine ve ifade isteğine layık olan ve aktif olarak katılabildikleri siyasal biçimleri görmek, onlara saygı gösterip araçsallaştırmamak ve onlarla beraber direniş ve devrim cephesini farklı yönleriyle yeniden inşa etmek.

Genel greve doğru giderken

Nuit Debout hareketinin ve militan işçilerin uyguladığı baskı ile büyük sendika konfederasyonlardan militan ve solcu bir geleneği olan CGT, Nisan ayında başlamak üzere eylem ve grev çağrısında bulundu. Bu çağrıya milyonların katılması üzerine CGT genel greve doğru evrilen kararlar verdi. Nihayetinde Mayıs sonunda 50 nükleer santralden 19'u ve kilit petrol işletmeleri grevle bloke edildi, yer yer elektrikler kesildi ve ülkenin enerji rezervleri sonuna doğru gitmeye başladı.
Hükümetin cevabı ise çok sert oldu. Başbakan Manuel Valls grevcileri „terörist" olarak tanımladı ve İş Yasasının kesinlikle kabul edileceğini vurguladı.
İki tarafın da gittikçe keskinleşmesiyle beraber, şimdi Fransa'da yaşanan çatışma, tıpkı zamanında İngiltere'de Thatcher'e ve neoliberalizmin uygulanmasına karşı bir yıl süren 1984-85 Madenciler Grevi kadar kilit bir olaya dönüştü!
Emek güçlerinin ve gençlerin cephesi bu çatışmayı kazanırsa, hem Fransa'da hem Avrupa'da başka bir hava esmeye başlıyacak. Ama, eğer emek ve gençlerin cephesi kaybederse, bu yenilgi çok ağır olacak ve faturasını ilk olarak işçiler ödeyecek.
Mücadelenin kazanmasında kilit önemi taşıyan öğeler ise, işçiler ve gençler arasında henüz sağlanamamış koordinasyonun kurulabilmesi, bunun daha derin organik bir ittifaka ve bu ittifakın sermaye sistemine seçenek olabilecek siyasal bir ifadeye bürünebilmesi olarak belirginleşiyor.
30 Mayıs 2016

DÜNYA

Alman emperyalizmi, Kırım'da Tatar örgütlerin arasında en gericilerini pompalayarak Rusya'ya karşı oyun kurmaya çalışıyor

Alman emperyalizminin Tatar kartı

Ukrayna krizinin ancak Rusya'nın askerî yenilgisiyle çözülebileceğini savunan ve Kırım'daki diğer halkların ambargolar ile "doğru yola getirilmelerini" talep eden milliyetçi "Meclis", uzun zamandır F. Alman emperyalizminin himayesi altında faaliyet gösteriyor.

Murat ÇAKIR

Rusya ile olan ilişkiler hem emperyalist güçler arasındaki, hem de emperyalist merkezlerdeki farklı sermaye fraksiyonları arasındaki çıkar çelişkilerini gün yüzüne çıkarıyor. Rusya doğalgazına olan bağımlılık derecesi ilişkilerin yönünü beliriyor. ABD emperyalizmi »Wolfowitz Doktrini« çerçevesinde Rusya'yı kuşatma politikasını sertleştirirken, Avrupa'nın en gerici ve en saldırgan gücü hâline gelen F. Alman emperyalizmi, Rusya ile olan ilişkilerini ikili bir çizgide şekillendirmek zorunda kalıyor.

Alman tekelci sermayesinde "Avrupacılar"...

F. Alman emperyalizminin Rusya'ya karşı hem çatışmacı, hem de "diyalog arayıcı" olan ve birbirlerine karşı gibi görünen ikili çizgi izlemesinin ardında F. Alman tekelci sermayesinin "Avrupacılar" ve "Transatlantikçiler" olarak adlandırılan iki çatı fraksiyonunun kısa ve orta vadeli çıkar farklılıkları yatmaktadır.
Başta Rusya olmak üzere, ağırlıklı olarak Doğu Avrupa'ya ihracat yapan sermaye kesimlerinden oluşan "Avrupacılar", ABD'nin ihtilafları sertleştiren politikalarının kendi çıkarlarına zarar verdiği düşüncesindeler. Rusya'ya yönelik ihracat hacminin 2012'de 38 milyar Euro'dan, 2015'de 22 milyar Euro'ya düşmüş olması, daha da düşme eğilimi göstermesi ve bu "zararı" telafi etme olanaklarının olmaması, "Avrupacıları" kaygılandırıyor ve bu nedenle Rusya'ya yönelik yaptırımların kaldırılmasını talep ediyorlar.

"Transatlantikçiler"

Büyük ölçüde F. Alman askerî-sınaî kompleksinden oluşan "Transatlantikçiler" fraksiyonu ise, ABD ile eşgüdümlü olarak Rusya'ya karşı çatışmacı bir çizgi izlenmesi gerektiğini ve "Putin pes edene dek" yaptırımları sertleştirmeyi savunuyorlar. Askerî-sınaî kompleks, "Almanya'nın yeni sorumluluğu" gerekçesiyle silahlanma bütçelerinin ciddi biçimde artırılmasını sağlamış durumda, Rusya ile olan ihtilaflar, bu gerekçenin en önemli ayaklarından birisi.
Ancak uzun vadede her iki sermaye fraksiyonunun birbirleriyle çelişir görünen stratejilerinin birbirlerini tamamladığını da vurgulamak gerekiyor. Çünkü F. Alman tekelci sermayesi ve finans oligarşisinin bütünsel hedefi, F. Almanya'nın dünyanın talan edilmesinden daha fazla pay alabileceği, etki alanlarını genişletebileceği ve piyasaları, enerji ve hammadde kaynakları ile nakliyat yollarını daha fazla kontrol edebileceği dünya gücü konumuna erişebilmektir.

Kırım Tatarları ve F. Alman dış politikası

F. Alman emperyalizminin bu hedef çerçevesinde başka ülkeleri kontrolü altına alma uğraşlarında kullandığı klasik yöntemlerden birisi, o ülkelerdeki gerici-milliyetçi azınlık örgütlenmelerini teşvik etmektir. Bunun bir örneğini güncel Ukrayna krizinde gözlemleyebiliriz.
F. Alman emperyalizmi, Kırım'ın Rusya Federasyonu'na katılmasıyla birlikte Kırım'daki milliyetçi Tatar gruplara yönelik olan desteklerini artırdı. 2016 Mayıs ortasında Kırım Tatarlarını temsil ettiğini iddia eden Tatar "Meclisinin" başkanı olan Rıfat Çubarov'un Berlin ziyareti, bu desteğin nasıl şekillendiğini gösteriyor. Ukrayna krizinin ancak Rusya'nın askerî yenilgisiyle çözülebileceğini savunan, hatta bunun için elektrik hatlarına sabotajlar düzenleyerek Kırım'ı elektriksiz bırakan Tatar gruplarını açıkça destekleyen ve Kırım'daki diğer halkların ambargolar ile "doğru yola getirilmelerini" talep eden milliyetçi "Meclis", uzun zamandır F. Alman emperyalizminin himayesi altında faaliyet gösteriyor.
F. Dışişleri bakanlığının özel davetlisi olarak Berlin'e gelen Çubarov, selefi Mustafa Cemilyev döneminde yoğunlaştırılan "Alman-Kırım Tatarları ilişkilerini" derinleştirmek istediklerini açıkladı. Kırım Tatarları arasında hayli tartışmalı olan "Meclisin" derinleştirmek istediği "ilişkilerin" hedefi belli: Kırım'ın "kurtarılması" ve Ukrayna'nın NATO'ya üye olması.

Meclisin hedefleri

"Meclisin" bu hedefleri aynı zamanda ABD ve Türkiye'nin hedefleriyle de eşgüdümlü. Zaten 2015 Aralık'ında Çubarov'un Ankara'da Erdoğan ve Davutoğlu ile yaptığı görüşmenin ardından Türk hükümeti, Kırım Tatarlarını "koruması" altına aldığını açıklamıştı.

Kırım Tatarların farklı siyasetleri

Egemenlik durumuna göre Osmanlı İmparatorluğu'na ve Rus Çarlığı'na yakın duran Tatar feodalizmi, özellikle Ekim Devrimi esnasında ve sonrasında Sovyet iktidarına düşmanca yaklaşımlar sergiledi.

Aslına bakılırsa "Meclisin" tüm Kırım Tatarlarını temsil ettiği de söylenemez. Cemilyev 1989'da Kırım'a yerleştikten sonra, önce 1988'de Yuri Osmanov tarafından kurulan "Kırım Tatarları Milli Hareketi" içinde çalıştı, ama örgütün bölünmesini sağlayıp, ardından "Kırım Tatarları Ulusal Hareket Örgütünü" kurdu. Osmanov ve örgütü Kırım Tatarlarının Kırım'da yaşayan diğer halklarla birlikte yönetime katılmalarını ve Rusya ile iyi ilişkiler kurulmasını savunurlarken, Cemilyev özerklik talebinde bulunuyordu.
Nitekim Cemilyev'in 1991'de örgütlediği bir "Kurultayda" "Meclis" kuruldu ve Cemilyev başkanlığa getirildi. "Meclis" ilk açıklamasında "Batı yanlısı" olduğunu açıkladı. "Meclis" Kırım Tatarları arasında kutuplaşmayı teşvik ederken, Osmanov 1993'de faili meçhul bir cinayete kurban gitti.

Tatar feodalizmi

Gerici-milliyetçi Tatar hareketinin kökenleri Çarlık dönemine dayanmaktadır. Egemenlik durumuna göre Osmanlı İmparatorluğu'na ve Rus Çarlığına yakın duran Tatar feodalizmi, özellikle Ekim Devrimi esnasında ve sonrasında Sovyet iktidarına düşmanca yaklaşımlar sergiledi. Sovyet hükümetinin 1924'den itibaren Ukrayna ve Beyaz Rusya'dan Yahudi yurttaşları Kırım'a yerleştirme kararı, Tatar beylerinin antisemitik protestolarıyla karşılaştı. Kırım Tatarları arasında "Yahudi Bolşevizmi yayılıyor" demagojisine başvuran feodal beylerin faaliyetleri, Sovyet hükümetinin sürgünler gibi sert tedbirlerle reaksiyon göstermesine neden oldu.

Tatar gericiliğinin Alman faşizmiyle işbirliği

Gerici-milliyetçi Tatar hareketi İkinci Dünya Paylaşım Savaşı esnasında da Alman faşizminin işbirlikçisi oldu. Özellikle 1941 Aralık'ında Simferopol'de 11 bini Yahudi olmak üzere 13 bin insanı katleden Wehrmacht'ın "D Operasyon Grubu" Tatar gönüllüleri saflarına kattı. Tarihçi Manfred Oldenburg'un verilerine göre 1942'ye kadar 20 binden fazla Kırım Tatarı faşist ordunun saflarında yer aldı ve hem partizanlara karşı savaştılar, hem de Kırım Yahudilerinin yok edilmesinde aktif rol oynadılar.
Alman faşizmi işgal ettiği bölgelerdeki yerel yönetimlerde Rus memurların yerine Tatar işbirlikçilerini yerleştirdi. Alman faşizmi 1942-1944 arasında gerici-milliyetçi Tatarların desteğiyle, Kırım'ın Kızıl Ordu tarafından kurtarıldığı güne dek toplam 200 bin Sovyet askeri ve partizanını, 20 binden fazla asker ve 8 bin sivil mahkumu, 38 bin Yahudi ile binlerce Romanı katletti. Faşist ordu Kırım'dan kaçarken Tatarlara, 80'den fazla Tatar köyünü yakıp, Tatar köylülerini katlederek "teşekkür" etti.

İşbirlikçiliğe devam

Alman emperyalizmi savaşın ardından, 1952'den itibaren gerici-milliyetçi Tatar hareketiyle ilişkilerini yeniden kurdu ve CIA'nin de desteğiyle antikomünist Tatar örgütlerini destekledi.
Faşizm döneminde Sovyet halkları arasında işbirlikçi aramakla görevlendirilen Gerhard von Mende, F. Almanya kurulduktan sonra aynı göreve devam etti ve bugün bu çabaların meyveleri toplanıyor. Türkiye'de Mustafa Abdülcemil Kırımoğlu adıyla tanınan ve 2014'de Abdullah Gül'ün devlet madalyası verdiği Cemilyev'den bayrağı devralan Çubarov, antisemitik ve antikomünist seleflerinin izinden, emperyalizmin uşaklığını yapıyor ve Kırımlıları birbirlerine düşman kılmaya çalışıyor.

Seçimlerin Clinton ve Trump arasında geçeceği kesinleşirken sermayenin kafası karışık, devrimci güçler ise net olmalı

Seçimlerden önce ABD

Neoliberalizmi ve kemer sıkma politikalarını saldırgan bir emperyalist dış politikayla birleştiren statükonun en yetkin temsilcisi, kendisini anti-statükocu olarak sunan ırkçı-şoven ve aşırı zengin bir müteahhite karşı yarışacak.

Max ZİRNGAST

Olağanüstü bir şeyler olmazsa kasım ayında yapılacak cumhurbaşkanı seçimleri için adaylar belli oldu. Donald Trump Cumhuriyetçilerin ve Hillary Clinton da Demokratların adayı olacak. Neoliberalizmi ve kemer sıkma politikalarını saldırgan bir emperyalist dış politikayla birleştirip statükonun en yetkin temsilcisi olan Clinton'la, kendisini anti-statükocu olarak sunan ırkçı-şoven ve aşırı zengin bir müteahhit olan Trump yarışacak.

Stratejist olarak Trump

Clinton cephesinin Trump'a karşı sunduğu temel argüman çok düz ve kolay: Trump, deli bir manyakmış ve her halükarda durdurulması gerekiyormuş. Onun için Clinton'ı sevmeyenler bile ona oy vermeliymiş. Aslında genel olarak düzen güçleri Trump'ın adaylığını pek de ciddiye almıyordu. Ancak, Trump, beklenenden çok daha başarılı oldu. Cumhuriyetçilerin adayı olacağının belli olmasıyla beraber Trump, önceden yaktığı gemileri yeniden inşa etti, küfür ettiği gazetecilerle ve partinin egemenleriyle bire bir görüşmeler alarak zaaflarını kapatmaya çalıştı.

Sermayenin birleşik partisi

Bill Clinton'dan beri Clinton'ların bir temel stratejisi vardı: sermayenin bütün fraksiyonlarını arkasına alabilen, feminist ve anti-ırkçı söylem ile işçi sınıfının ve yoksulların coğunun rızasını kazanabilen ve dolayısıyla toplumsal çoğunluğu kazanabilen mükemmel bir merkez partisini inşa etmek. Bu strateji bir nevi başarılı çıktı: Koch kardeşleri (petrol odaklı bir büyük holding) gibi Cumhuriyetçilerin arkasında duran çok önemli sermaye fraksiyonları bile Trump'a ısınamıyor ve Clinton'ı desteklemeyi düşünüyorlar.

Hesap bozuldu mu?

Clinton stratejisi çok başarılı ve Trump bu stratejiye uygun mükemmel bir karşıt aday gibiydi. Ancak, Demokratların adayı Sanders'ın iktisadi krizi ve sermayeye karşı işçilerin kötüleşen yaşam koşullarını merkeze alıp alt sınıfların kitlesel seferberliğini arkasına alarak yürüttüğü seçim kampanyası bu hesabı bozdu. Hillary Clinton gittikçe daha sol bir retoriğe baş vurmaya zorlandı ve Sanders o kadar kolay yenilmediği için gittikçe gerginleşti. Aniden ve sürekli değiştirdiği pozisyonları, uygulamadığı vaatleri ve Wall Street ve büyük sermaye ile çok samimi olması konu olmaya başladı. Yer yer çok açık olan yalanları, sunni tavırları ve statükoyu savunması (Trump'ın „Amerika'yı yine büyük yapalım" sloganına karşı ancak ucuz bir „Amerika zaten büyük" sloganını bulabildi) yüzünden, aniden popülarite kaybetmeye başladı ve artık Trump'a karşı kazanabilmesi asla garanti değil.
Sermayenin birleşik partisi belki de bir kitlesel isyana karşı son kale. Toplumsal devrimci güçlerin yapması gereken şey, Sanders'ın açmaya çalıştığı yolu kalıcılaştırıp derinleştirmek: feminist, anti-ırkçı ve antikapitalist güçlerin kendilerine özgün hareketi inşa etmek. *29 Mayıs 2016*

Özgürleşmek için mücadeleye daha fazla atılmalıyız.

Yaşamak için direnmeye özgürlük için mücadeleye

Üçüncü konferansımız ile birlikte günün koşullarına uygun kapsayıcı örgütlenme modelini daha ciddi biçimde kavramış bulunuyoruz. Kitleselleşme hedefimiz, bu kavrayışla kurulan yeni ve özgün mücadele alanlarının verdiğimotivasyonla daha sağlam bir zeminde güncellendi.

Utku ŞAHİN

Özgürlükçü Gençlik olarak, "Yaşamak için direnmeye, özgürlük için mücadeleye" şiarı ile örgütlediğimiz 3. Olağan konferansımız gerçekleşti. Dünya çapında süren hegemonya krizi, Emperyalist çıkarlar doğrultusunda süren şiddetli savaş, derinleşen ekonomik ve ekolojik krizler, tüm bunlara karşı gerçekleşen direnç noktaları gündemlerimiz arasındaydı.
Kürt halkına karşı topyekûn imha operasyonlarının başladığı, kadınların ucuz iş gücü olarak kullanıldığı, tecavüz ve ölüme mahkûm edildiği, işçi sınıfının çalışma koşullarının giderek kötüleştiği, üniversite öğrencilerinin kitlesel tutuklama dalgalarına maruz bırakıldığı ve üniversitelerin hapishaneye dönüştüğü bir zaman aralığındayız.
Bizler özgür demokratik halk üniversiteleri talebi ile okullarımızda oluşturulmak istenen kuşatmaya karşı bir hat örgütlemeliyiz. Üniversitenin tüm bileşenleri ile birlikte mücadele yürütmeyi başarabilirsek; halk ile iç içe, demokratik, bilimsel, anadilde ve parasız bir eğitim sistemine giden yolu açabiliriz.

Anti-Kapitalist dinamikler

Özgürlükçü Gençlik olarak; başta kadın ve ekoloji hareketi olmak üzere anti-kapitalist güçler içerisindeki konumlanmamızı son süreçtebir adım ileriye sıçrattık. Kadınlara uygulanan şiddet ve baskı her geçen gün artarken, Özgürlükçü Gençlik üyesi kadınların, var olan mücadeleyi daha ileri sıçratıp, genç kadın hareketine öncülük etmesi gerekiyor.
Ekolojik krize karşı "Kampüslerden doğaya uzanan el" şiarı ile bulunduğumuz tüm alanlarda Doğanın Çocukları çalışmasını başlattık. Özgürlükçü Gençliğin tüm üyeleri ekolojik mücadeleye önem vermeli, bu mücadelenin geliştirilmesinde -hem pratik hem düşünsel- boyutunda yer almalıdır.
İnançları nedeni ile baskı gören Alevi/Arap Alevi gençliği içerisinde olmak, bu alanları devrimci, hak alıcı bir zemine getirmek önümüzdeki sürecin görevlerinden.
Uzun yıllardır erk zihniyete karşı, cinsiyet çeşitliliğini ve özgürlüğünü savunan LGBTİ çalışmalarına destek vermeli, Özgürlükçü Gençliğin anti-kapitalist bir dinamik olarak gördüğü LGBTİ çalışmasına yönelik hamle yapmalıyız.

Önderleşme ve militanlaşma

Özgürlükçü Gençliğin ilk konferansı kendisine önderlik misyonunu belirlemişti. Bu misyon ile birlikte kadro kimliğini, ideolojik hattını ilk konferansı ile birlikte sağlam bir zemine oturtan Özgürlükçü Gençlik, ikinci konferansı ile birlikte önüne kitleselleşmeyi hedef olarak koymuştu.
Üçüncü konferansımız ile birlikte günün koşullarına uygun kapsayıcı örgütlenme modelini daha ciddi biçimde kavramış bulunuyoruz.
Kitleselleşme hedefimiz, bu kavrayışla kurulan yeni ve özgün mücadele alanlarının verdiğimotivasyonla daha sağlam bir zeminde güncellendi.
Kitleselleşmenin yanı sıra militan ve öncü kadro kişiliğinin önem kazanacağı bu dönemde özgürleşmek için mücadeleye daha fazla atılmalıyız.
Sisteme karşı oluşan öfke ve direnç birikimini bilinçli ve devrimci bir zemine akıtılmalı. Kontrolsüz öfke patlamaları ile kısa süreli değil; uzun erimli mücadeleler, özgürlüğe giden yolda hattımız olmalı.

Şimdi Gezi ruhu ile direnme zamanı!

Gezi direnişi sonrası sıralardan sokaklara çıkarak liseli gençlik kendi kabuğunu üzerinden attı. Artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak sloganı lise sıralarına yazıldı.

Yeşim GÜZEL

AKP-Erdoğan rejiminin ülke genelinde baskı ve savaş politikaları yükseliyor. Kadınlara, işçilere, ezilen inanç ve kimliklere, lise ve üniversitelerde ise gençliğe yönelik saldırılar artıyor.
Tüm muhalif kesimlere yönelik bu saldırılara karşı, liseli gençliğin de belli direnç noktaları, özgün mücadele araçları olmalı.
Gezi direnişinde 90 kuşağı içerisinde bu direngen ruh ortaya çıkmıştı. Gezi ruhu adını verdiğimiz mücadelenin en önemli yanlarından biri de "genç" bir isyan olmasıydı. Sokaklarda, parklarda, forumlarda kendi sözünü söylemek isteyen liseliler de, bu direnişle özgürlük arayışını büyüttü.

Gezi'nin liselileri!

Dünya gençlik hareketi tarihinde bir milat olan 68 kuşağı döneminde var olan öncü muhalefetin içerisinde liseli gençlikte bulunuyordu. Oradan Gezi direnişine uzanan süreçte, apolitik olarak nitelenen 90 kuşağı; ölü toprağını üzerinden atarak direnişin en ön saflarında yerini aldı. Berkin Elvan öncülüğünde simgeleşen liseli direnişi okul sıralarına sıkışan hayata karşı, alternatif biryaşam için sokakları kuşattı.
Toplumun her kesiminden insanın katıldığı ve hızlıca kitleselleştiği bu direniş, anti-kapitalist dinamikler bir araya geldiğinde, kolektif yaşamın mümkün olabileceğini bizlere gösterdi.
Gezi komünü bir toplumsal gerçeklik ve alternatif yaşam biçimi olarak günlük hayatın içerisinde kendisini sürdürmeye devam ediyor.

Ya Gezi sonrası?

Gezi direnişi sonrası sıralardan sokaklara çıkan liseli gençlik, kendi kabuğunu kırmayı başardı. "Artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak!" sloganı lise sıralarına yazıldı.
Muhalif tüm kesimlere saldırılarını derinleştiren devlet aklı ise, liselere yönelik çeşitli uygulamalar ile mevcut dinamizmi bastırmak istedi.
Yazının başında vurguladığımız saldırılar okul içerisinde liselilerin yakasına yapışmış durumda. Temel liselerin, işte tam da bu süreçte ortaya çıkması tesadüf olmasa gerek. 2014 sürecinde AKP ve Cemaatin yaşadığı gerilimlerin sonucu olarak, dershanelerin kapatılıp özel okullara dönüştürülmesi Temel Lise fikriyatının doğmasına neden oldu.
AKP hükümetinin bu uygulamayla yapmak istediği dershaneleri kapatmak değil, kamu kaynakları ile özel öğretime teşvik etmek olduğu açıktır. Devlet okullarında ki eğitimin gittikçe niteliksizleştiği bir süreç mevcut, MEB bunu düzeltmek için hamle yapmak yerine halktan toplanan vergileri özelleştirmenin adresi olan Temel ve Özel liselere aktarıyor.

Gezi ruhunun kılıcı

Özellikle 4+4+4 sistemi ile eğitim alanına yönelik saldırılar sistematik bir hal aldı. Bu sistematik saldırıların amacı, eğitim sisteminde var olan, cinsiyetçi ve anti-bilimsel yaklaşımın yükseltilmesidir.
Dindar bir nesil yaratmak isteyen hükümet bununla kalmıyor her geçen gün başka bir yasa ile liselerde yaratılan birlik, dayanışma ve cesareti kırmak ve soruşturmalarla bunu baskı altına almak için çalışıyor. Bugün 90 kuşağı gençliği Gezi ruhundan aldığı keskin kılıcını kuşandı ve zincirlerini kırdı. Yeni bir dönemin, alternatif bir yaşamın ve alternatif bir eğitimin kapılarını araladı.

Okuyup ne yapacaksın?

Siz çimlerde otururken, açgözlü piyasacılar onu ayağınızın altından alır.

Hatice GÖZ

Yazboz tahtası ile hipodrom arasında mekik dokuyan eğitim sisteminden yakayı kurtarıp üniversiteye başlayan gençlerin şunu fark etmesi çok sürmez: Yarış sürüyor.
Üniversite sınavına hazırlanan pek çok öğrenci fakültelerin,amfilerin, çimlere oturup sohbet etmenin, gün içinde aktiviteden aktiviteye koşmanın hayalini kurar. Öyle ya da böyle sınav kazanılır. Peki,ama yıllarımızı dershaneköşelerinde geçirten, sabahlara kadar test çözdüren kampüsler ne olur da kâbusa döner?

Küreselleşme çağının eğitim sistemi

Türkiye'de bu süreç 1980 darbesi sonrasında YÖK'ün kurulması ile başlıyor. Ancak esas köklü değişim neoliberal eğitim politikalarının devreye girmesiyle oluyor.
Devamında, eğitimin de içinde olduğu kamusal hizmetlerin ticarileştirilmesini öngören Hizmet Ticareti Genel Anlaşması 1995'te imzalanıyor. Üniversiteler piyasa mantığının rekabetçi yapısına çekilmeye başlanıyor. Rekabet eden, etkin, kendi kaynaklarını yaratan gibi kavramlar zamanla 'özgür düşünce ve araştırma'gibi kavramların yanına yerleşiyor.
Son olarak 2001 yılında imzalanan Bologna Bildirgesi ile bu süreç hızlanıyor. Bologna Sürecinin göze çarpan hedefleri: Üniversite müfredatının Avrupa iş piyasası ile ilişkilendirilmesi; öğrenci, personel ve mezunların serbest dolaşımlarının sağlanması ve yükseköğretim kurumları arasında ortak müfredatın oluşturulmasıdır. Bu hedeflerin arkasında yatanın Avrupa'nın kendi üniversitelerine 'müşteri' ve serbest dolaşım hakkı ile 'ucuz işgücü' çekme çabası olduğu ileri sürülüyor(Eğitim-Sen, 2010).

İstediğiniz meslek mi kariyeri olan bir iş mi?

Üniversiteye gelirken kurduğunuz meslek hayalleriyle bu politikalar arasındaki bağlantının birkaç şekli ise şöyle:
Kariyer Günleri ile başlayalım. Sektörün önde gelen kurumlarının stantları, atölyeler, seminerler ve markaların yapılarını, işe alım süreçlerini anlatan konuşmalar doldurur bu günleri. En önemli fırsat ise -Size mi onlara mı kendiniz karar verin- bu günler boyunca staj ve tam zamanlı işlere başvuracak olabilmenizdir.
Sonra sertifika programları gelir. Kurulan stantlarda öyle konuşurlar ki, sanki o belgeyi aldığınız anda bir şirkete müdür olacaksınız sanırsınız. Saatlerce, girişimciliğin ve rekabetin önemini dinlersiniz. Sizinle aynı salondaki herkes birer rakiptir artık.

Artık bir mesleğiniz var: Kariyer

Kurulan bu mekanizmalar sayesinde 'Hepimiz aynı yoldan geçiyoruz. Daha hırslı ve kurnaz olursam, kariyerim olur' algısı yaratılır. Fark etmeden bir kariyerin ve yüksek binalardaki odanızın hayalini kurarsınız. Sertifikalar zaten hazır, birkaç da pahalı eğitim alırsanız, tamam.
Kapitalizmin, hamuruna sermaye katıp üzerinizden de kârını aldığı eğitim sistemi; sizin ne istediğiniz ya da toplum için neyin yararlı olduğu ile ilgilenmez. Siz çimlerde otururken, açgözlü piyasacılar onları ayaklarınızın altından alır.
Sonuçta, kariyer sahibi olacağım derken ucuz işgücü olup çıkarsınız.

KADIN

Mor Dayanışma ile sokaklara, yaşamı mora boyamaya...

Mor Dayanışma'nın sesi yükseliyor

Her kadının söyleyeceği bir isyan türküsü vardır. Ama en güzel isyan türkülerini, örgütlü ve çok sesli bir koro yaratır.*

Toplumsal Özgürlük (TÖ): *Öncelikle Mor Dayanışma'yı tanıyarak başlayalım. Kadın kurtuluş mücadelesinde Mor Dayanışma kadınlara nasıl sesleniyor? Özellikle hangi sorunlar üzerinde yoğunlaşıyor ve nasıl bir örgütlenme tarzı hedefliyor?*

Selda Özgür: Kadınların içselleştirdiği toplumsal cinsiyet rolleriyle yüzleşmelerini sağlayacak çalışmalara ağırlık veriyoruz.Dört duvar arasına sıkışmış ve öğrenilmiş çaresizlikle cebelleşen kadınların yalnız olmadığını anlatmaya çalışıyoruz. Farkındalık çalışmaları yapıyoruz ve ardından farkına vardıkları sorunlarla mücadele etmelerini sağlıyoruz.

Mahalle etkinlikleri

Kadınların mahallelerine gidip, tek tek kapıları çalıp iletişime geçiyoruz. Onlarla iletişim kurduktan sonra mutfaklardan dışarı çıkmalarını sağlayarak; sonrada bizlere dayatılan rekabet ve dedikodu kültürünü yok etmek amacıyla mahallelerde toplu etkinlikler yaparak örgütleniyoruz.

Cemile Baklacı: Kadınlar; kimliği, dini, dili ve ırkı ne olursa olsun sadece ataerkil bir toplumda kadın olmasından kaynaklı ortak sorunlar yaşıyor. Aile içi-dışı, erkek devlet ve erkek şiddeti; kapitalist sistemin kadın bedeni ve emeği üzerinde ki tahakkümü gibi genel olarak bahsettiğimiz ama özelde sıralamaya kalktığımızda uzayıp giden bir dizi kadın saldırılarından bahsediyoruz. Bu saldırılardan korunmak, varlığımızı devam ettirmek, hapsedildiğimiz mutfaklardan, evlerden çıkarak sokağa çıkmak ve "ben vardım, varım, var olacağım" demek için beraber mücadele etmek gerektiği inancının ses bulmuş hali olmak istedik.
Mor Dayanışma'yı, mahallelerden ve işyerlerinden çıkıp; savaşa, kadın cinayetlerine, kadına yönelik şiddete karşı ses çıkaran ve Antakya sokaklarını dolduran kadınlarla birlikte tanıdık. Kendine özgü eylem tarzıyla, bağımsız bir kadın örgütlenmesi olarak tanıdık. Şimdi İstanbul'da da mahallerde Mor Dayanışma adı altında faaliyetler yapılacağını duyurdunuz. Peki, İstanbul'a dair neler yapmayı düşünüyorsunuz? İstanbul için hedeflediğiniz çalışmalar neler? Bize biraz bahsedebilir misiniz?

İstanbul Mor Dayanışma

Cemile: İstanbul on beş milyonu aşkın nüfusuyla öğrenci, işçi, işsiz ev emekçisi birçok kadının yaşadığı bir yer.Bununla birlikte bahsettiğimiz gibi erkek şiddetinin her biçiminin yaşandığı, toplumsal cinsiyet rollerinin her gün yeniden üretildiği büyük bir şehir. Aynı zamanda kapitalist sisteminin çarklarının kadın emeği sömürüsü üzerinden daha yoğun ve daha gözle görülür olarak döndüğü bir metropol. Ataerkinin ve kapitalizmin kadınlara dayattığı rollerin en çok pekiştiği bu şehirde, bu rollerden kurtulmak, 'kabuk değiştirmek', 'kadın olmak' durumunu yeniden tanımlamak için bilinç geliştirme çalışmalarına öncelik veriyoruz.
Bu mücadeleyi ilk elden sırtlayacak kadınlar olarak, içimizde ki erk zihniyeti öldürmek; sistemin bize dayattığı rekabet, hırs ve kıskançlık duygularının yerine, birbirimize kız kardeşlik bağı ile bağlanmak ve mor birdayanışma ağı kurmak gibi bir yol haritası çiziyoruz. Bunun için kadın okumaları, farkındalık yaratma atölyeleri, eğitim çalışmaları yapıyoruz. Ayrıca kız kardeşlik bağını güçlendirmek için dayanışma etkinlikleri; bir arada olmak adına piknikler, film gösterimleriplanlıyoruz. Esenyalı, Maltepe, Kadıköy gibi semtlerde Gazi ve Nurtepe gibi mahallelerde bu örgütlenmenin sacayaklarını kurmaya başladık.
İstanbul'da tazeyiz ama kadın örgütlenmesinde olgunlaşmış hedefler ile yürüdüğümüzden hızlı sonuçlar alacağımıza inanıyoruz. Önümüzde bu hedeflerin birçoğunu gerçekleştirmiş pratikte Antakya örneğimiz var.

Selda: İstanbul Antakya'dan çok farklı bir kent tabi ki… Çok göç alan bir yer. Göç durumunda en çok etkilenenlerde kadınlar oluyor. Kadınların yalnızlık duygusuna kapılmalarını engelleyen çalışmalara öncelik verilebilir.

Kız kardeşlik...

Yoksul mahallerdeki kadınlara ulaşmak öncelikli hedefimiz ama sistemin yarattığı 'sosyal statü ayrımcılığı' gibi durumlarla da mücadele etmek önemli. Yani üniversite mezunu kadınların öğreten pozisyonda mahallelere gitmesi bu ayrımcılığı besler. Mahalle çalışmasında görüyorsunuz ki her kadının birbirinden öğreneceği çok şey var.
İstanbul'daki kadınların en çok zamanlarını çalan bir durumda organik sağlıklı yiyecek bulma problemi. Mor dayanışma diğer illerdeki kızkardeşleri ile bu noktalarda "paylaş, gülümse ve gülümset" gibi bir etkinlik yapabilir. Bu şu an aklıma geldi. Ama böyle fikirlerle yola çıkacağımız aşikâr…
Ama şunu yapacağımız çok açık ki;kadınların Mor Dayanışmaya ulaşmasını beklemek yerine biz kadınlara mahallelerinde ve fabrikalarında ulaşacağız.

Kadınların isyanı mayalanıyor

T.Ö: *AKP Hükümetiyle birlikte erkeğin egemen konumunun güçlendiğini, muhafazakar ve neoliberal politikalarla kadının bedeni ve emeği üzerindeki tahakkümün derinleştiği tespitini yapabiliriz. Elbette karşısında da Türkiye'de bir kadın isyanının mayalanıyor. Sizlerin böylesi bir dönemde Mor Dayanışma adına kadınlara bir çağrınız var mı?*

Selda: AKP'nin kadın düşmanı politikalarına karşı kadınların en ön saflarda olduğu Gezi ve kürtaj eylemlilikleri; kadınların cesaret ve cüretini gösteren AKP dönemindeki önemli gelişmelerdi. Bu eylemliliklerde kadın dayanışmasının neler kazandıracağını hep birlikte gördük.
Mahallesinden dışarı çıkamayan ama 8 Mart'ta Antakya'da alanlara inen ev emekçisi bir arkadaş duygularını şöyle ifade etmişti."- Kadınlar slogan atıyordu ben öyle bakıyordum ve korkuyordum. Sonra kısık sesle bende slogan attım. Sonra yanımdaki kadına baktım daha da yükselttim sesimi. Diğer kadınlara baktım güç aldım ve gittikçe daha çok yükselttim sesimi… Korkumu bastırdım, yalnız değildim anladım"
Her kadının söyleyeceği bir isyan türküsü vardır. Ama en güzel isyan türkülerini, örgütlüve çok sesli bir koro yaratır.

Cemile: AKP iktidarının, kadın bedenine ve emeğine saldırısı; kadının gülmesinden, sokakta gezmesinden, kendi etnik, mezhepsel kimliğini yaşamasını engellemesinden tutun, güvencesiz, esnek, taşeron işçiliği kadın işçiliği üzerinden meşrulaştırması bizim için varoluşsal bir tehdit. Yükselen kadın özgürlük mücadelesini sindirmek için eylem ve söylemlerle 'başımızda' dikiliyorlar. Sürekli bir saldırı, şiddet, tecavüz ve cinayetlerle bizi ehlîleştirmeye çalışıyorlar.

Özgürlük saflarına!

Kadına yönelik taciz, tecavüz ve katliamlar sürekli artarken; kendi hayatımıza dair karar mekanizmalarımızı her gün yitirirken nefes almak gittikçe zorlaşıyor. Bu kadar yoğun ve planlı saldırılar karşısında kendimizi korumak ve yaşayabilmek için tek tek evlerimizde ve sokakta verdiğimiz mücadelenin yetersiz kaldığını görmeliyiz. Birleşmekten ve örgütlü mücadele yürütmekten başka bir şansımız kalmadı. Birlik ve mücadele alanımızı genişletmek ve dayanışma ağlarını kurarak örgütlü bir kadın mücadelesi yürütmek gerekiyor
Bu yüzden tüm kadınları; Mor Dayanışma ile sokakları Mor'a boyamaya, özgürlük saflarında mücadele ederek erkek egemen zihniyetin camını çerçevesini indirmeye davet ediyoruz.

**Cemile Baklacı: İstanbul Mor Dayanışma Üyesi*
**Selda Özgür: Antakya Mor Dayanışma Üyesi*

Kirli olan elleriniz

"Ey aybaşında hastalanan kadın, bir zebanisin sen. Bütün doğanın kendisinden kaçması gereken…"

Hatice GÖZ

Bir İngiliz ozanının yukarıdaki dizelerini günümüze uyarlarsak karşımıza TDK çıkar. Adet olan kadına "kirli" diyenle "zebani" diyen arasında hiçbir zihniyet farkı yok çünkü. İlkel pek çok toplumda aybaşı kanı kadını korkutmuştur. Bu yüzden de gizlenmiştir. Eski Mısır'da kadınlar bu süre boyunca eve kapatılmış; oturduğu minder, yemek yediği kap yakılmıştır. İlkel kabilelerde de adet olan kadına yaklaşım aynıdır; yaptığı yemek yenmemiş, verdiği su içilmemiştir.
Günümüzde ise bu tabular kendini inceltilmiş biçimlerde sürdürmüş.
Tıp metinlerinde adet olan kadınların kirli olduğu yazılmış; daha elli yıl önceye kadar, kadınlar bu dönemlerinde fabrikaya alınmamışlar.
Fakat ataerkil toplumlara geçmeden önce yaşanan ana soylu dönemlerde; adet kanının iyileştirici, temizleyici etkisi olduğuna inanılır ve kötülüklerden korunmak için bu kana ihtiyaç duyulurdu. Yeni ekilmiş tarlalarda bu kadınlar yalın ayak dolaştırılır, bereket getireceğine inanılırdı.

Doğa bir döngü içerisinde gelişir

Bu farklı etkilerin oluşmasında kanın, "hem yaşamı hem ölümü " temsil etmesi önemlidir. Kadın, yaşamın kendisi olan bu döngüyü içinde barındırır.
Peki, eril zihniyetin kendi erkekçe diliyle yaptığı "kirli" tanımını geçersek, aslında "adet, aybaşı, regl" tam olarak nedir? Gerçekten 'kir' midir?
Kadının yumurtalıklarındaki yumurta hücreleri sürekli olgunlaşır. İyice olgunlaşan bir yumurta, döl için hazırlanan yatağa düşer. İşte burada döllenmeyen her yumurta, adet dediğimiz aylık kanamaya yol açar. Bu hücresel bir döngü olduğundan her ay yenilenir. Bunun olmaması, yaşam kaynağının tükenmesi anlamına gelir. Yani, aslında kadın bedeni her ay kendini yeni bir yaşama hazırlar. Bunun psikolojik, fizyolojik ve anatomik pek çok etkisi vardır. Bu karmaşık süreçte, salgı bezleri, merkezi ve çevresel sinir sistemi, sindirim sistemi yeniden düzenlenir. Ayda bir bedenini doğuma hazırlamak ve bunun sancısını yaşamak "kirlilik" midir?

Hayır!

Adet kanı, ölü hücre leri ve bazı maddeleri barındıran; mikropsuz ve özel bir kandır. Kadının bedenindeki bu kan, insan yaşamının kaynağıdır. Doğa da, tıpkı bu şekilde kendisini her gün ve her mevsim yeniler. Dolayısıyla bu kadar doğa ile bütünleşmiş ve doğal olan bu durum asla bir aşağılama unsuru değildir. Kadının ve doğalında yaşamın canlılığı o yumurtalıktadır. İnsanlığın tohumlarını bedeninde taşıyan kadınlar değildir kirli olan...
Kirli olan; eril iktidarın sözleri, dili ve bakışlarıdır. Yaşamın kendisi temizdir, güzeldir. Eril tahakkümün uygulayıcıları, ona elini sürmediği, kirletmediği, doğaya ve kadına tecavüz edip öldürmediği sürece.

EKOLOJİ

Bireysel otomobil doğa düşmanıdır.

Otomobil uygarlığı sürdürülemez

Üretim sürecinde otomobilin oldukça geniş bir girdi yelpazesi vardır. Otomobilin üretimi esnasında birçok hammadde ile birlikte su, enerji ve birçok kimyasal madde kullanılmaktadır.

Doğanın Çocukları

Kapitalist üretimin hacmiyle ve yoğunluğuyla birlikte doğru orantılı olarak kentler de genişlemiş, oldukça karmaşık alanlara dönüşmüşlerdir. Bu karmaşa içerisinde kentlerin mekânsal bölünmeleri de kaçınılmaz hale geldi. İş yerleri git gide kentlerin dışına taşındı. Böylece ulaşım her geçen gün büyüyen bir sorun olarak ortaya çıktı. Kapitalizm bu probleme elbette ki kendi çözümünü bulacaktı. Her ne kadar başlarda toplu taşıma hizmetleri devreye girse de bu hizmetler yeni yeni palazlanan otomobil tekelleri tarafından engelleniyordu. Çünkü otomobil firmaları ev ile işyeri arasındaki mesafeden doğan ihtiyacı da kapitalistçe bir çözümle gidermeyi önerdiler: Bireysel otomobil.

Öyle bir buluş ki bu. İşverenin ve devletin ulaşım sağlama sorumluluğunu azalttı ya da sınırladı. Mekânların sınırsız dönüşümüne imkân sağladı. Ve en önemlisi otomobil, inşaat, demir-çelik, petro kimya ve daha birçok alanda devasa sermaye birikimi yarattı.

Otomobil üretimi ve kirlilik

Eldeki verilere göre 2010 yılında dünya genelinde 77.857.7051 tane araç üretilmiş. Bu rakam 2005 yılında 66.482.4392 ve 2000 yılında 58.374.1623 idi. 2028 yılında otomobil üretiminin yıllık 140 milyonu aşması bekleniyor.4 Kısacası kapitalizmin geniş yeniden üretim yasasının kusursuz işleyişini burada net bir şekilde görmekteyiz. Üretim sürecinde otomobilin oldukça geniş bir girdi yelpazesi vardır. Otomobilin üretimi esnasında birçok hammadde ile birlikte su, enerji ve birçok kimyasal madde kullanılmaktadır.5 Otomobil, üretim esnasında çeşitli aşamalardan geçer. Metal kesme ve şekillendirme, ısıl işlem uygulanması, çözücüyle temizleme, asitleme, elektro kaplama gibi işlemler bunlardan bazılarıdır. Bu işlemler sırasında birçok hammadde girdi olarak kullanılırken işlem sonrasında ürünle beraber birçok katı, sıvı ve gaz atık ortaya çıkmaktadır.6 Atmosfere büyük miktarda atık gaz salınırken, çok büyük miktarlarda atık su ile katı ve tehlikeli atıklar ortaya çıkmaktadır.

Otomobil, kirlilik ve iklim

Küresel ısınmayı en çok tetikleyen etken fosil yakıtların (kömür, petrol ve doğal gaz) yanması sonucu atmosfere salınan gazlardır. Bu yakıtlar en çok otomobillerde, fabrikalarda, elektrik santrallerinde kullanılmaktadır.
Yapılan araştırmalarda motorlu araçlardan kaynaklanan hava kirliliğinin toplam hava kirliliğine oranı, ABD'de % 40, Almanya'da % 47, Türkiye'de ise İstanbul'da yapılan çalışmada % 72 olarak saptanmıştır.7
Otomobile dayalı sanayi toplumu oldukça büyük miktarda gürültü kirliliğine neden olmaktadır. Lastiklerin yola sürtünmesi sonucu oluşan gürültü, yüksek hızlarda pencerelerin kıvrımlarında ve gövde üstünde hava akımının oluşturacağı gürültü ve ani hızlanmalarda meydana gelen motor ve egzoz gürültüleri olarak belirtilmektedir.

Otomobil suyu ve toprağı kirletir

Mevcut tablo karşısında sermayenin sunduğu çözüm olan "elektrikli otomobil gerçek bir çözüm değildir.

Dünyadaki milyonlarca aracın yıkanma ve temizlik süreçlerini düşünün. Dünya genelinde harcanan devasa su miktarını göz önüne getirmeye çalışın. Ardından bu suyun atık haline gelerek, yüksek miktarda temizleme kimyasalı, yağ, hidrolik sıvısı, boya kalıntıları ve ağır metal içermesi çok büyük çevresel yıkımlara neden olmasını… Taşıt yıkama servislerinde; araç yıkama, motor yıkama ve diğer temizleme gibi işlemler neticesinde oluşan kullanılmış su, toksik atıksu haline gelir. Bu tür işlemler neticesinde meydana gelen bu atıksular; alıcı su ortamı üzerinde son derece toksik etki göstermektedir. Bu toksik maddelerin tortullarda birikmesi uzun vadeli kirlenmeye yol açmakta ve zehirli maddeler, oksijen transferini engelleyerek balık ölümlerine de sebep olmaktadır. Örneğin, bir litre atık yağ deşarjı ile bir milyon litre (bin metre küp) içme suyu kaynağı kullanım dışı kalmaktadır. Taşıt yıkama ve parça yıkama işlemlerinden kaynaklanan atıksular, oldukça yüksek miktarda kimyasal, yağ, askıda katı madde ve deterjanolmaktadır.

Teknolojik çözümler yetersiz

Mevcut tablo karşısında sermayenin sunduğu çözüm olan "elektrikli otomobil, çalışırken ve yolda giderken ekolojik dengeler üzerinde çok da büyük etkide bulunmasa da, yukarıda saydığımız üretim ve atık süreçlerinden muaf olmadığı için gerçek bir çözüm değildir. Elektrikli aracın en önemli ve pahalı parçası bataryasıdır. Bataryalar nadir, değerli ve doğaya zararı olan madenlerden elde edilmektedir: Lityum, çinko, kurşun, nikel, kadmiyum ya da karışımları gibi.9
Bu maddelerin üretimi çevre ve insan sağlığı açısından oldukça büyük sonuçları vardır. Evvela üretim esnasında yine büyük miktarlarda su ve enerji kullanılmaktadır. Batarya şarjı için de büyük miktarda elektrik üretmek gerekir. Dünya elektrik üretiminin %40'ı kömürden (ABD ve Almanya'da bu oran %50, Polonya ve Avustralya'da %50'den fazladır), %20 'si gazdan, %15'i nükleer enerjiden, %15'i hidrolikten, %5'i fuel'den, %2'den azı da rüzgâr ve güneş enerjisinden elde edilmektedir.10Kısacası elektrik üretimi esnasında çok büyük miktarda karbondioksit atmosfere yayılmaktadır.
***Yeni bir uygarlık kurmanın zorunluluğu
Otomobil kişisel tüketimi özendirerek kapitalizmin hâkim ideolojisini yeniden üretir ve üstelik kitlelerin depolitizasyonuna katkı sağlar. Ve ayrıca mülkiyet ilişkilerini, iktidar ilişkilerini ve erkek egemen yapıyı besler (erkek ve kadın otomobilleri diye bir ayrımın olması, yolların ve aile otomobillerinin egemenliğinin erkeklere ait olması, otomobil tanıtımlarında kadın bedeninin kullanılması11 vs.).
Ve otomobil uygarlığının kendi içerisinde bir kısır döngüye sahip olması. Bitmeyen yollar, köprüler, alt geçitler, üst geçitler,üçüncü köprüler, otobanlar otoban kenarlarına yapılan AVM'lervs…. Bu projeler tamamlandığı vakit, otomobil sayısı zaten artmış oluyor. Ve bu yüzden trafik sorunu hiçbir zaman çözülemiyor.
Bütün bu veriler ve şüphesiz çok daha fazlası, bizlere doğal dengeyle uyumlu yeni bir uygarlığa hemen geçiş yapmamız gerektiğini söylüyor. Bu düzen sürdürülemez.

1. http://oica.net/wp-content/uploads/all-vehicles-2010.pdf

2. http://oica.net/wp-content/uploads/2007/06/worldproduction_country2005-2.pdf

3. http://oica.net/wp-content/uploads/worldprod_country.PDF

4. http://www.odd.org.tr/folders/2837/categorial1docs/821/ic%20dokumanlar.pdf

5. Kâtip, Karaer ve Özengin (2014), Otomotiv Sektörünün Çevresel Açıdan Değerlendirilmesi, Uludağ Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Dergisi, Cilt 19, Sayı 2, 2014

6. A.g.y.

7. Marangoz, M. (2004) İşletmelerin Çevresel Sorumluluğu: Türk Otomotiv Sanayine Yönelik Bir Araştırma, Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 6(3).

8 Çetin ve Tandıroğlu (2014),Araç Yıkamanın Suve Çevresel Kirlilik Üzerine Etkileri

9. Kılınç, Elektrikli otomobil ekolojik mi?, http://sendika10.org/2014/07/elektrikli-otomobil-ekolojik-mi-dr-ismail-kilinc/

10. A.g.y.

11. Peter Freund, George R. R. Martin, Otomobilin Ekolojisi, Ayrıntı Yayınları

Et üretiminin ekolojik krize katkısı sanılandan çok daha büyük.

Et üretimi ve ekolojik kriz

Özellikle geviş getirenlerin (sığır, koyun) sindirimi metan gazı üretiyor. Bu nedenle iklime zarar veren sera gazların %18-20 civarında et üretiminden geliyor.

Kıvanç SÖYLEMEZ

Et ve hayvan ürünlerinin tüketimine birçok açıdan bakılabilir. Kimi sağlık acısından (hastalıklar, hayvanların yediği ilaçları, vs.), kimi etik ve siyasi acısından (hayvanları yemeli miyiz yememeli miyiz?) yaklaşıyor konuya. Öte yandan, et üretimin ve tüketimin bir ekolojik tarafı da var.

Et üretimi ve ekolojik kriz

Ekolojik krizin var olduğunu kabul etmemek artık mümkün değil. Ekolojik kriz derken tek bir tane olgudan bahsetmiyoruz. Sistemik bir biçimde birbirine bağlı olan krizlerden bahsediyoruz. İklim değişikliği, okyanus asitleşmeyi, biyo-çeşitlilik kaybını, azalan içme suyu ve değerli toprakları, yok edilen ormanları, yükselen "doğal" felaketleri ve başka fenomenleri kapsayan bir gezegensel krizi kastediyoruz. Kapitalist üretimin bütünlüğünü bir yana bırakıp hangi olgu, hangi sanayi ya da hangi sektörün ekolojik krizden en çok sorumlu olduğunu sorarsak eğer, muhtemelen fosil enerji, kimyasal sanayi, ya da ulaşım (araba, uçak, gemi) der büyük çoğunluk. Çok da yanlış değil. Fakat ekolojik krizin en önemli nedenlerinden biri, hatta bazı araştırmalara göre iklim değişimini en çok etkileyen sektör hayvan çiftlikleri, yani et üretimi.
Özellikle geviş getirenlerin (sığır, koyun) sindirimi metan gazı üretiyor. Bu nedenle iklime zarar veren sera gazların %18-20 civarında et üretiminden geliyor. Dünyadaki milyarlarca hayvan için inanılmaz miktarda çok su ve otlatmak için devasa büyüklükte araziler gerekiyor. Aynı zamanda hayvan beslenme için tahıl ziraatı gerekir. Yani yine çok büyük miktarda toprak gerekiyor. Dünyanın en büyük ikinci sığır üreticisi Brezilya'da Amazon ormanlarının talanının en büyük sebebi et üretimi. Tahıl ziraatında üretilen tahılların büyük çoğunluğu hayvanlara gidiyor. Örneğin Dünya'da üretilen soyanın %90'ı aşkın bir miktarı hayvanları beslemek için kullanılmakta.

Et ve sosyal sınıflar

Tarih boyunca insanlar her zaman et tüketti. Fakat kapitalist üretim tarzı ve kapitalist toplum biçiminin ortaya çıkmasıyla et tüketimi bütün tüketimler gibi yeni bir biçim aldı.Bugün dünyadakiet tüketimine baktığımızda çok net istatistikler var: Zengin ülkeler, yani AB, ABD ve Japonya en çok et tüketen ülkeler. Hatta, bu bütün tüketimler için geçerli: Dünya nüfusunun %20'sini oluşturan o üçlü, gezegendeki bütün kaynaklarının yaklaşık % 80'ine el koyuyor. Hem emperyalist merkezlerde, hem bütün ülkelerde zenginlerin ekolojik ayak izi yoksullardan daha büyük. Fakat özellikle ABD ve AB'de işçi sınıfı ve yoksullar da epey et tüketiyor. Bunun nedeni endüstriyel et üretimin pazara attığı ucuz et. Oysaki etin kalitesinde baktığımızda, en kaliteli eti zenginler, ucuz ve çoğu zaman insan sağlığına zarar veren eti alt sınıfları tüketiyor. Öyleyse, beslenmede de bütün tüketim kalıplarında olduğu gibi net bir sınıfsal nitelik var.

Ekolojik bir uygarlığa doğru

Kimileri 'herkes vejetaryen olsaydı, kimse aç kalmazdı bu dünyada, hayvanlara verdiği yemekleri insanlara verebilirdik' dese de şimdilik 7 milyar kişiye yeterli miktarda kaynak var. Ama yine de dünya nüfusunun çok önemli bir kısmı açlıkla mücadele ediyor. Sorun kaynakların yetersizliği değil, kaynakların kimin elinde olduğudur. Temel sorun kapitalist toplum biçimidir. O yüzden bir toplumsal çözüm gerekiyor. Sürdürebilir bir yaşam, yaşanabilir bir gezegen için, eko-soyalist bir devrim lazım, yeni bir uygarlığı kurmalıyız.

Büyük umutlar vaat eden aile, yerini daha yırtıcı ve acımasız burjuva ailelere bırakır.

Tipik burjuva ailesi, Buddenbrooklar

Mann modern romanın kilometre taşlarından olan eserinde, Almanlara özgü o soğuk kanlılıkla aceleye getirmeden leitmotivlerle bezeli bir anlatımla roman türünün bütün olanaklarıyla bir Kuzey Alman Eyaleti Lübeck'te 100 yıllık mazisi olan Buddenbrook'ları anlatır.

E.H.BEREKETOĞLU

1. sayfadan devam

Giderek güçlenen bir Alman ailesinin evinde abartıya kaçmayan bir neşe içinde bir yemek sahnesi ile roman başlar. Romana konu olan Buddenbrook ailesi, buğday işiyle uğraşmaktadır. Büyük depoları ve nakliye gemileri olan şirket yüz binlerce mark sermayesi ile sürekli yükselmektedir.

İşte burjuva gerçekleri:

Roman üç nesil boyunca aileyi anlatır. Ama esasında anlatılan dönemin tipik burjuva ailesinin prototipidir. Sürekli büyütmek istedikleri aile şirketi ve Buddenbrook'ların kaderi birdir. Ailenin kanlı canlı insanları, şirket mantığı ile yönetilmekte aile büyükleri her kararı şirketin büyümesi için vermektedir. Rasyonel düşünme; aşklara, evliliklere, boşanmalara, arkadaşlıklara, çocuk eğitimine ve hatta ölümlere kadar her şeye damgasını vurmuştur. Öyle ki romandaki en trajik ölüm olan anne Buddenbrook'un ölümünden hemen sonra bile kardeşler soğukkanlı şekilde tabak çanakları, mobilyaları kim alacak tartışmasına girerler. Mülkiyet ilişkileri ailede kan bağından önce gelir. Mann işte bu ayrıntılarda burjuva yaşamını acımadan müstehzi bir üslupla mahkum eder.

Gerçeğe adanmış bir roman

Büyük baba Johann'in ilk atılganlığı, konsülün Jean'ın dindar işadamı kimliği, Senatör Thomas'ın burjuva değerleri içinde hem zirveyi görmesi hem de çöküşün başı olması, zincirin son halkası Hanno'nun sanatçı ve hastalıklı kişilikleri romanın ana güzergahlarına sıralanmıştır. Romanın yekununu ise ikinci nesil Buddenbrook ailesinin hayatı oluşturur. Konsül Jean'ın dört çocuğu vardır. Bu çocukların her biri dönemin burjuva değerlerini yansıtır.

Konsülün en büyük oğlu Thomas güzeller güzeli Gerda ile muazzam drahoması ile evlenir. Ailesine evlilik haberini verirken Gerda'nın güzelliği ile getireceği drahomayı aynı cümlede kullanmaktan imtina etmez. Senatörlüğe kadar yükselir, yaptırdığı büyük ve şaşalı evle yükselişini taçlandırır. Thomas'ın yaptırdığı muazzam ev adeta ömrünün zirvesidir, hayatındaki sonraki gelişmeler ölümün koridorudur.

Ölümünü hissetmiş gibi yaşamının son anlarında Schoppenhauer ve Nietzsche'nin fikirlerine merak salar ama hemen ertesi gün şirkete ait randevular, Thomas'a ölümünü bile unutturur ve acılarına iyi gelen kitapları bir daha eline almaz. Senatör Thomas görünürde çektirdiği bir diş yüzünden ölür. Oysa ölüm bedeninde epey zamandır karargâhını kurmuştur. Yazar tarafından daha ilk karşımıza çıktığında "üst dudağının hafif kabarıklığ" ile tanıtılan ve romanın ilerleyen bölümlerinde sürekli "yaşamı tanımakla" övünen güzel Antony, romanın belki edebi üslubunu kotaran, hayat karşısındaki seçimleri ve yaptığı iki evlilikle romanın adeta güvertesi konumundadır.1848 devrimlerinin hemen öncesinde bir sahil kasabasında tanıştığı, ilk öpücüğünü ve aşkına bağlılık sözünü verdiği siyasi tıp öğrencisi Morten Schwarzkopf ile evlenmeyip babasının uygun bulduğu Hamburg'lu iş adamı Bendix Grünlich ile evlenir. Çünkü bu evlilik ailenin nesilden nesille tutulan defterine yazılmaya daha elverişlidir.

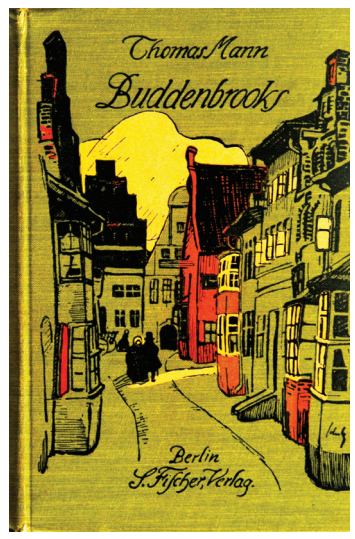

Romanın 1903 Almanya baskısı

Çöküşün hızlı adımları

Christian ailesinin yüz karası olup Buddenbrook ailesinde çöküşün ilk emaresidir.İlk gençliğinden itibaren ilginç ve aykırıdır. Aralarında insana en çok benzeyen bilhassa tiyatro çevreleriyle oldukça sıcak ilişkiler kuran Christian herkesin ortasında "bütün tüccarlar dolandırıcıdır" diyebilecek kadar ailesinin değerlerinden uzak, büyük insanlığa yakın biridir. Bir sanatoryumda ölüme terk edilir. Hasta ve dindar Clara, romanda en az bahsedilen çocuktur. Buddenbrook ailesinin Hristiyanlıkla kurduğu abartılı bağın bir tezahürü olarak, evlerinde düzenlenen dini toplantılara katılan bir papazla evlenir. Sanki ailenin tanrıya sunduğu bir kurbandır. Evliliğinden kısa süre sonra beyin iltihabından ölür.

Ve Hanno…

Buddenbrook ailesinin erkek egemen kültürüne göre son zinciri yaşama gücünden bile yoksundur. Yaşamının her anında hayatın ağırlığı altında ezilir. Okul arkadaşlarının sertlikleri ve oyunları kendisini ürkütür. Hanno'un okulda anlatılan bir gününde yaşadığı psikolojik işkence oku yanlara Almanya'da faşizmin hangi şartlarda doğduğunu hissettirir. Hanno hep deniz kenarında ya da annesi ile müzik odasında zaman geçirmek ister. İsteklerinin olmayacağını anlayınca sanki tifoyu bahane ederek 15'inde ölür. Hanno ölünce aile sona erer ve büyük umutlar vaat eden aile yerini daha yırtıcı ve acımasız burjuva ailelere bırakır.

İşçi ve köylü tiyatrosunun simgesi; Haşmet Zeybek

"Düğün ya da Davul"; kadın erkek ilişkileri, çıkarcılık, eşitlik ve özgürlüğe bakış gibi genel kavramlar üzerinden toplumsal eleştiri niteliği taşıyan bir tiyatro metniydi.

M.Emin TAŞDEMİR

2013*de Tiyatro ağacının Tuncel Kurtiz ve Nejat Uygur'la birlikte toprağa düşürdüğü üç verimli meyvesinden biriydi Haşmet Zeybek. Belki onlar kadar toplumda tanınmamıştıama onu tiyatro camiası tiyatro severler dışında tanıyan iki kesim daha vardı. Birlikte çalıştığı işçiler ve köylüler. Oysaki tiyatroya yenilikler kazandırmış onlarca eser yaratmış usta bir isimdi Zeybek. O kendisiyle yapılan bir röportajda sitemini şöyle dile getiriyordu: "Mesela o zamanlar Alpagut Olayı'nı görmemek devrimci bir eksiklikti, Gorki'nin Ana'sını okumamak devrimci bir eksiklikti. Yani böyle bir kültürel baskı vardı. Brecht'i bilmemek bir eksiklikti…"

Hayatın içinden bir tiyatro

Politik Tiyatronun temel taşlarından olan Haşmet Zeybek tiyatro anlayışının temelini iki toplumsal yapı üzerine kurmuştu. Bu yapılardan birincisi köylü tiyatrosuydu. Köy seyirlik oyunları onun tiyatrodaki biçimsel kaynağı iken köylü yaşamı oyunların içeriğini belirliyordu. "Irgat" oyunuyla tiyatroda hızla tanınmaya başlayan Zeybek, "Alpagut Olayı" oyunuyla Türkiye'de ilk işçi tiyatrosu metnini oluşturmuş oldu.

Daha önceki işçi tiyatroları daha çok yabancı metinleri sahnelerken, bu metinde Türkiye'de yaşanmış bir işçi hareketi konu alınıyordu. Bu oyun aynı zamanda bir belgesel tiyatro metni özelliği de taşımaktaydı. Çorum İl Özel İdaresi'ne bağlı Alpagut Linyit İşletmeleri'nde çalışan 768 işçinin çalıştıkları fabrikanın yönetimini ele geçirip işgal edişlerinin hikâyesidir bu oyun.

Alpagut Linyit İşletmesinde 4 aylık birikmiş ücretlerini alamayan işçiler,maden ocağının yönetimini ele geçirirler. Otuz beş gün boyunca kendileri üretip kendileri yöneten işçiler işletmeyi kâra geçirirler.Bu otuz beş günün sonunda direniş jandarma müdahalesiyle son bulur.

Haşmet Zeybek oyunu kaleme almadan önce Alpagut'a gidip işçilerle bir araya gelmiş, aldığı notlar doğrultusunda oyun metnini hazırlamıştı. Oyun bir süre sahnelendikten sonra 12 Mart engeline takılacaktı. Ancak bu gelişmenin hemen ardından Zeybek belki de en bilinen eseri olan "Düğün ya da Davul" oyununu yazacaktı. Bir köy seyirlik oyununun, modern sahneye taşınmış hali olan bu oyunla Zeybek, küçük bir köyde yaşanan olaylar üzerinden bir ülke panoraması yaratıyordu. Kadın erkek ilişkileri, çıkarcılık, eşitlik ve özgürlüğe bakış gibi genel kavramlar üzerinden toplumsal eleştiri niteliği taşıyordu bu metin. Bu metindeki tiyatro anlayışı birçok oyununda da karşımıza çıkacaktı.

"Türk tiyatrosunun sorunu felsefedir"

Marksist-Leninist bir yazar olarak Haşmet Zeybek'in belki de en önemli özelliği yaşadığı toplumun hem kültürünü hem de siyasi çelişkilerini iyi okuyabilmesiydi. Ne hakkında açılan davalar ne de anayasanın 1402. maddesindenyargılanıp işten atılması onun politik tavrında bir değişiklik yaratmıştı.

Başta "Alpagut Olayı" ve "Düğün ya da Davul" olmak üzere "Irgat", "Uygarlık Çöplüğü", "Evrensel Pezevenk Para", "Grev ya da Referandum" ve "Theodora" gibi oyunlarıyla toplumun açmazlarını, sorunlarını, politik sıkıntıları, yoksulluk, adaletsizlik gibi konuları eserlerinde işlemekten geri kalmadı. Zeybek ve yarattığı tiyatro anlayışını, tiyatroya bakış açısını anlatmaya sayfalar yetmez. Onun anlayışını, kendi cümleleriyle aktarmak belki de en doğru yaklaşım olacak: "Türk Tiyatrosu'nun sorunu felsefidir! Türk Tiyatrosu'nun felsefesi, ironisi, üslubu, kökündeki kültüründen kopmuşluğudur. Bunu şöyle anlatabilirim: Kerbela'yı düşünün; Hüseyin'in yetmiş ferdi öldürülüyor, sıra kendisine gelinceye kadar. Neyi öğreniyor? Sabretmeyi. Bundan büyük trajedi var mıdır? Hangi trajedi buna yaklaşabilir? Bizim tarihimiz, kültürümüz, felsefe derken bunu demek istedim. Topluma bakabilmek!(...)"

Tek-tipleştirilenlerden misin?

Oluşturulmuş algının içerisinde çürümeye yüz tutmuş normlar ve iktidar, direnen ve militanlaşan bizlerle yeniden tanışacak.

Melikşah GÖHER

Canlılığın başlangıcı, insanlığın evrimi ve günümüz çağında toplumsallaşmış beyinler ve bedenler olarak sınırlandırılışımızın tarihi çok boyutludur. Bu sınırlandırılışın yegâne destekçisi olan"normal" anlayışı; kimlikleri ve insanları toplumsal ahlak ile yoğurup şekil veriyor. Dünya üzerinde yaşayan insan sayısı ile eş değerde olan beden ve kimlikler, toplumsal cinsiyet ve toplumsal normların eşliğinde, belirli heteroseksist yapılar tarafından kısıtlanarak tek-tipleştiriliyor. Bu tek-tipleşme, büyük genellemeleri beraberinde getirerek, beden ve kimlikleri belli kalıplar içerisine sokuyor. Toplumsal cinsiyet rolleri içerisindeki yerini alıyor. Örneğin; insanlar için cinsel yönelim konuştuğumuzda genellemeyi sadece heteroseksüellik üzerinden; kadını konuştuğumuzda üreme odaklı obje ve seksileştirilen beden üzerinden yapmak; halk dediğimizde tek ırk, tek dil, tek din üzerinden genellemeler yapmak. Görüldüğü gibi tek-tipleştirme tanımımız, her geçen gün belirli hiyerarşi alanlarının toplum ve insan üzerine geliştirdiği heteroseksist politikalarla oluşturulan algıların, kültür ve gelenek karmaşası içerisine yerleştirilmesi şeklinde büyümekte. Peki, LGBTİ'lilere ne gibi bir tep-tipleşme, normal algısı ve toplumsal ahlak oluşturulmakta?

"Normal anlayışı" onunla birlikte devreye giren birçok sistem ürünü ile birlikte statü ve hiyerarşi basamaklarını örerek sınıflandırma şemasını çizmekte. Bunun baş mimarı devlet -heteroseksist ahlak bütünlüğüne sahip ve onun etrafında toplanan ahlak bekçilerinin yarattığı yargılar bütünlüğüdür. İşte devlet hegemonyasındaki insanlardan oluşmuş ahlak bekçileri; LGBTİ'leri "normal olmayan" olarak düşünüyor ve her defasında "hiçliğin içerisinde kaybolanlar", "yok edilmesi gereken ucubeler" anlayışına iterek yaşam alanlarını talan ediyor. Marjinalleştirilerek toplumun sözde baş tacı ahlakına yapılan en büyük ayıp, sapık, günah niteliği taşıyan hastalıklı insanlar olarak tarifleniyor…

"Normal" dayatmasına karşı

Heteroseksist iktidarın topluma yansıttığı bu norm sapkınlığına karşı LGBTİ'lerin bu ödevleri reddederek direnişe yönelmesi hiç de rastlantı olmayacaktır. Normali oluşturanlar, elbet bir gün hesap verecek olanlardır. LGBTİ hareketinin politikleştiği, direnişin alevlendiği, militan ruhun başkaldırdığı oranda heteroseksist yapıyı, ahlakı yerle bir edecek şekilde sarsacaktır. "Normal" var oldukça heteroseksizim sürekli devam edecek. Ama "normal olana" doğru karşı bir hamle yaparlır ve direniş odakları oluşursa işte o vakit toplumla kucaklaşan özgürlük tohumunları yeşerecek..

Zirve kişiliğine ulaşmak için...

Yeni dönem kişiliği

Özellikle de günümüzdeki gibi karmaşık ortamların gerektirdiği soğuk olma, mesafeli durma, anında müdahale, esnek davranma veya tutumundan taviz vermeme gibi farklı özellikleri kendi kişiliğinde inşa eder. Kendi şahsi var oluşunu toplumsal dinamiklerle, onların akışıyla ve tarihsel özgürleşme yönelimleriyle özdeşleşme zirvesine dek yükseltir.

Pelin KAHİL

Tarihin akışındaki hızlanmaya bağlı olarak, halk güçlerinin ve işçi sınıfının önü açılıyor. Sisteme karşı gerçekleştirilen her hamle, halk güçlerine ve işçi sınıfına inisiyatif kazandırıyor. Yapılan her hamlenin etki gücü çok yüksek. Böylesi bir süreçte, döneme uygun bir hız ve yoğunlaşmayla derinleşen her kadro, tarihin içine yerleşen-tarih yapıcı bir kişiliğe dönüşebilir.

Üst düzey konsantrasyon

Sıkışan sistemin hayatın çok değişik alanlarında ve farklı düzeylerde gerilimleri yükseltmesinin yarattığı olağanüstü ortamda, siyasal pratik içinde sürece müdahale edişte şaşkınlığa düşme, karmaşaya kapılma ve yönünü kaybetme gibi durumlar ortaya çıkıyor.
Ve, bu genel zaaflar kişisel yetmezliklerle birleşerek gücünü arttırıyor, devrimci kadro üzerinde bloke edici, dibe çeken ya da güçsüzlük yaratan bir etki alanı oluşturuyor.
Oysa, her aşama öncekinden daha yüksek bir yetkinlik talep eder. Hele şimdiki olağanüstü ortam, çok yönlü bir yetkinleşmeyi emrediyor.
Bu yetkinleşmenin bir yönü, kendi kişiliğini ciddiye alma ve ona yoğunlaşmadır. Diğer yönü ise, pratik faaliyetin gereklerini tespit ederek ona-özellikle de hedeflere yoğunlaşmadır.
Siyasal mücadele alanında zafere ulaşmak için mevziye kilitlenerek engelleri ortadan kaldırmak, bir mevziden diğer mevziye sıçramak gerekiyor. Bu aşamada yaşanacak dağınıklık veya öngörü zayıflığı, yenilgiye sebep olacaktır.
Konsantrasyonun süreklileştirilememesi, bilincin ve pratiğin günlük zorlamalara boyun eğerek zikzaklar çizmesine neden olacak, sonuca ulaşma ve başarmanın temposunu düşürecektir.

Çok yönlülük

Kapitalist sistem, bireylerin düşünce süreçlerini kısırlaştırır, iradelerini güdükleştirir, kendi sorumluluklarını alamayan ve kendi gerçekliğiyle yüzleşmeye aciz bir kişilik tipolojisi ortaya çıkarır.
Yaşam öyle akar ki, bireyin kendi kişiliğinin farkına varmasına ve o kişiliğinin başka bir düzeye sıçramasına engel olunur.
Devrimci kadro-militan, yaşamın akışının ortaya koyduğu sınırsız durumlar ve olasılıklarla dolu muazzam zenginliği kendi kişiliğiyle bütünleştirir. Her olaya özgü bir kavrayış ve müdahale ediş yeteneği kazanır.
Bu yeteneğe ek olarak, öne çıkmasını istediği olasılığa iradesini yükleyerek onun savaşçısı olur. Güç ve beceri sahibidir, iddialıdır, ve bu yeteneklerini pratik mücadele içinde ortaya çıkan yetmezliklerini sürekli aşarak sürekli yetkinleştirir.

Zirveye uzanmak

Kendi kişiliğinde bulunan tembellik gibi kaba sorunları aşmanın ötesinde, onu tarihin ve toplumsal güçlerin dışına çeken ve içine kapatan duygularını öncelleme, toplumun akışını kavrayamama gibi daha zorlu sorunları da aşar. Kişiliğinin ayrıntılarına iner. Özellikle de günümüzdeki gibi karmaşık ortamların gerektirdiği soğuk olma, mesafeli durma, anında müdahale, esnek davranma veya tutumundan taviz vermeme gibi farklı özellikleri kendi kişiliğinde inşa eder. Kendi şahsi var oluşunu toplumsal dinamiklerle, onların akışıyla ve tarihsel özgürleşme yönelimleriyle özdeşleşme zirvesine dek yükseltir.

Daha fazla cüret

Cüret, hayatın içinde silikleşip kaybolmadan, gerçekliğe yön vermeye iddialı olmadır. Engin denizleri fethedip aşarak hedefine ulaşan güçlü bir yürekli olma halidir. Değersizleştirilen bütün değerlerin, halkların, işçi sınıfının öncülüğüne, toplumsal gerçekliğin siyasal ifadesi olmaya talip olmaktır.
Bu cüret, dayanaksız bir maceraperestliğin ya da boş hayallerin içinden değil; her aşamada sınanmış, bundan başarıyla güçlenerek çıkarak tarihselleşmiş bir kişiliğin ve bu kişiliğin toplumsal gerçekliğin durumunu ve akış "yönünü" doğru okuyan bir siyasal paradigmayla ilişkisinin içinden çıkıp gelir.

"Özlemi duyulunca özgürlüğün/ Öfkesi göklerde çakan/ Bir şimşek gibi dalmalı yaşama"

Hamleci ruhun yaratıcı tedirginliği

Hamlesizlik, düzenle uzlaşmaktır. Devrimi istememektir. Devrimci kadro, düzenle denge kuruyor demektir. Yaşamı ve eylemiyle kapitalist sistemin tatlı geriliminde uzlaşarak ömür tüketiyor demektir. Çünkü; hamle risktir. Tatlı rahatımızdan, cici mutluluklarımızdan kopuşmaktır.

Haydar ARIKUŞU

Devrim, devrimciliği sever. Devrimcilik ise hamleciliği…
Hamle devrim için küçük, devrimcilik içinse büyük adımdır. Devrim sever, kapsar, bütünleştirir, tenezzül eder. Devrimin, devrimciliğin küçük hamlelerini kapsayışı tıpkı Kafka'nın Milena' ya duygularını şu imgelerle anlatışı gibidir: "Denizin kendi dibindeki küçük bir çakıl taşını sevmesi gibi, işte sevgim seni öyle kaplıyor."(Kafka; Milena'ya Mektuplar)

Tekrarın tekrarı

Devrimci kadro, kişiliğinde hamleciliğin diyalektiğini kurduğunda sürekli yeni hedefler gözetir. Durmak ölümdür. Tempoyu kaybeden hedefi çürütür. Çünkü; devrimci ruh, ' zamanını' kaybetmiştir. Çünkü doğrular ve gerçekler ' An' içinde anlamını bulur.
Hamle yapmayan kadro, önce hedefini yitirir, sonrasında ruhunu köreltir. Düzen karşıtlığı, iktidar olma isteği, keskinliğini yitirir. Öfkesi, bilinci sistem içinde yumuşar.
Hamleci ruhta, sadece yeni adımlar atmak, yeni hedeflere ulaşmak akla gelmez. O, aynı zamanda günlük rutini, günlük disiplini, sabırla, 'tekrar, tekrar' sürdürmektir.
Hamle; yine hamle, yeniden hamle yaparak yolumuzda ilerlemeliyiz. Nazım Hikmet bu diyalektik gerçekliği ne güzel ifade ediyor: " Tekrardaki mucize gülüm/Tekrarın tekrarsızlığı…

Hamlesizlik düzenle uzlaşmaktır

Devrimci kadronun hamlesizliği ne anlama gelir?
Fetihçi yeteneği kaybedip sadece direnişçi zeminde kalmak mıdır? Hayır! Bu duruma sadece olumlu taraftan bakmak olur.
Öyleyse yetinmecilik midir? Belli görevleri yerine getirip " küçük başarılarımızla" küçük, mutlu yaşam sürmek midir?
Ya da hamlesizliğe ertelemecilik diyebilir miyiz? Görevleri erteleyip, tempoyu kaybederek, ne uzamak, ne kısalmak mıdır? Hayır! Bunlar da değil. Hamlesizliği sadece ertelemecilik, yetinmecilik boyutuyla değerlendirirsek yüzeysel kalır. Oysa sorun daha derinlerdedir.
Hamlesizlik, düzenle uzlaşmaktır. Devrimi istememektir. Devrimci kadro, düzenle denge kuruyor demektir. Yaşamı ve eylemiyle kapitalist sistemin ' tatlı geriliminde' uzlaşarak ömür tüketiyor demektir.
Çünkü; hamle risktir. Gerilimdir. Tatlı rahatımızdan, cici mutluluklarımızdan kopuşmaktır.

Tedirgin ruhun yaratıcı diyalektiği

Devrimci kadro, kapitalist sistem/devrimci görevler zıtlığında oluşan gerilimi, tedirginliği, hamleleriyle yaratıcılığa dönüştürebilendir. Ruhundaki tedirginliğin diyalektiğinde, sistemi, yıkıp-parçalama ufkunu kaybetmemektir.
Tedirgin ruh kaygılıdır, huzursuzdur. Tedirginlik,tek başına korkaklaştırır ve uysallaştırır. Devrimci hamlecilik diyalektiğinde ise yaratıcıdır.

'Abara' ve hamlecilik

Çukurova da değirmen abaraları vardır. Yaşar Kemal sözlüğünde çokça adı geçer.
Abara; suyun hızlı akışını ve dolayısıyla basıncını yükseltmesini sağlayan bir düzenektir. Kanaldan gelen su bir havuzda toplanır, bir ucu huni biçimde açılarak basınçlı su değirmen çarkına dökülür.
İşte hamlecilik, devrimci ruhun, devrimci savaşın 'abara' sıdır. Gelen su aynı su. Ruhumuzda aynı ruh. Sadece bir " Abara/ Hamle" düzeneğiyle "akışımızı" hızlandırabilir, değiştirme gücümüzü arttırabiliriz.
Sonuç olarak;
Hamlecilik devrimciliğin eşiğidir. Geçmişle geleceğin geçiş yeridir. Hayal ile gerçeğin oluşum kavşağıdır. Yeter ki devrimi isteyelim. Devrimciliği, özgürlüğü hedefleyelim.
Şair Adnan Yücel diyor ya;
"Özlemi duyulunca özgürlüğün/ Öfkesi göklerde çakan/ Bir şimşek gibi dalmalı yaşama"
İşte bu nedenledir ki;
Ateşi körüklemek gerek yoldaşlar/ Aklı yüreklemek…
Devrimi istemek gerek /Devrimciliği yüklenmek…

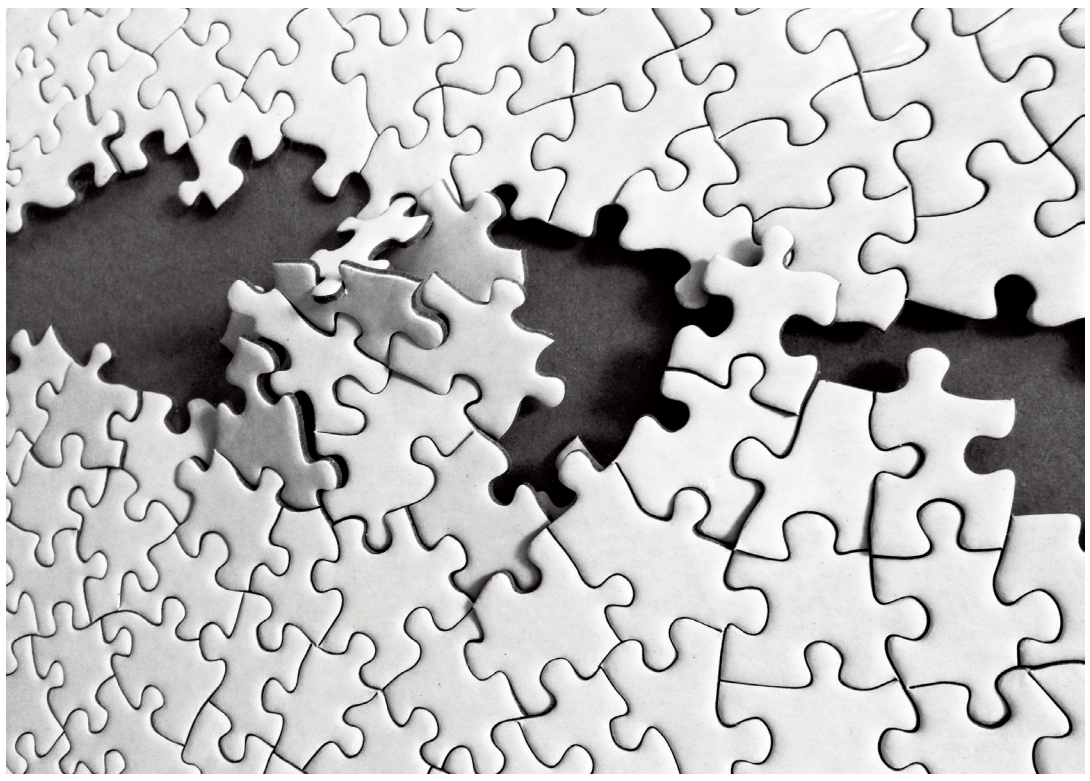

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Meral Çinar
Adres: Rasimpaşa Mah. Halitağa Cad. No: 32/4 Kadıköy/İstanbul
Baskı: Ceylan Matbaa, Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, No: 83/317, Zeytinburnu/İstanbul Tel: 0212 613 10 79